

Tiểu Bạch, Ở Bên Anh

Contents

Tiểu Bạch, Ở Bên Anh	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Ở Chung	6
3. Chương 3: Lộ Rõ	6
4. Chương 4: Bạn Mới	7
5. Chương 5: Trò Chơi Kích Thích (H)	10
6. Chương 6: Tối Trường Cùng Vương Anh	13
7. Chương 7: Tiểu Sủng Vật Của Anh	18
8. Chương 8: Thúc Thúc Vương Anh	20
9. Chương 9: “vương Anh Ca Ca. Chúng Ta Sinh Tiểu Hải Tử Được Không?”	22
10. Chương 10: Hồ Nghi	24
11. Chương 11: Manh Mối	26
12. Chương 12: Thế Giới Của Em	28
13. Chương 13: Hội Chợ	30
14. Chương 14: Tiểu Thư Izabel	34
15. Chương 15: Lại Đến Trường	36
16. Chương 16: Hồi Cung Bí Mật	38
17. Chương 17: Ba Mẹ Tiểu Mễ	42
18. Chương 18: Nham Hiểm Vs Nham Hiểm	46
19. Chương 19: Đình Đấu Nữa. Chúng Ta Trao Đổi	48
20. Chương 20: Noel Quen Biết Người Lạ	49
21. Chương 21: Merry Christmas	52
22. Chương 22: Đăng Cấp Sát Thủ	54
23. Chương 23: Tiểu Bạch, Lấy Anh Nhé	59
24. Chương 24: Phò Mã Ra Mắt	63
25. Chương 25: Xa Cách	67
26. Chương 26: Đời Này Của Tại Hạ Chỉ Có Thể Cùng Với Công Chúa.	71
27. Chương 27: Đám Cưới Kỳ Lạ Nhất Thế Gian.	74

Tiểu Bạch, Ở Bên Anh

Giới thiệu

Vương Kim Sa là công chúa thứ mười của hoàng đế Vương Thiết Đẳng ở thời cổ đại, tính tình như t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-o-ben-anh>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

-“Người... Các người là ai?”

Vương Kim Sa nét mặt kinh hoàng nhìn đám nam nhân trước mắt. Vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy một đám nam nhân đứng trước mắt, cơ hồ có chút sợ hãi. Thập Công Chúa được yêu mến như cô, vốn trước nay suy nghĩ rất đơn giản. Ai Ai cũng là người tốt.

Thế nhưng, đám nam nhân này, nhìn ngang nhìn dọc không ra tốt chỗ nào.

Không sao. Có thể là vẻ ngoài không được đẹp để nên mới thế.

-“Đại ca. huynh nghĩ nên đòi bao nhiêu?”

-“Ít nhất cũng 10 vạn. Đẳng nào cũng là công chúa cơ mà”

-“Nếu lão hôn quân đó không chịu? 10 vạn... có vẻ hơi cao a.”

-“Vậy chúng ta chặt một ngón tay của con bé này. Nhất định khiến lão ta sợ hãi mà nộp ra. Nếu lão không thềm để tâm, xem như chúng ta mây mưa với con bé này cũng được.”

Oa... Cái này không gọi là người tốt đâu a. Cái gì mà muốn chặt ngón tay cô? Mây mưa là cái gì chứ? Mặc kệ là gì. Chặt ngón tay nhất định rất đau a. Kim Sa không kịp nghe thêm điều gì, chỉ nghe tới việc mình sẽ bị chặt tay, cứ nhiên chỉ còn nghe loáng thoáng, nhanh chóng ngắt đi.

.....

Mơ màng. Mơ màng.

Xung quanh Kim Sa đột một màu trắng. Cô mở mắt ra đã nhìn thấy màu trắng. Vừa ý thức được mình còn sống, Kim Sa nhanh chóng đưa tay lên, kiểm tra mấy ngón tay. Thở phào một cái. Tốt quá. Còn đủ 10.

-“Công chúa, người tỉnh rồi?”

Sau lưng truyền đến một tiếng nói thanh nhẹ. Kim Sa giật mình quay lại.

Phía sau lưng cô là một cô nương mặc áo màu trắng, xinh đẹp lay động lòng người. Kim Sa năm nay cũng chỉ mới 16. Khuôn mặt cũng rất đẹp. Thế nhưng nếu so ra cũng chẳng thể bằng cô nương này.

-“Tỉ tỉ. Tỉ tỉ là...”

Kim Sa tò mò dò hỏi. Tỉ Tỉ áo trắng chỉ cười hiền với cô một cái.

-“Công chúa. Tôi vốn là hồ li Bạch Sơn Cốc. Lúc xưa lạc vào kinh thành bị thương, được người cứu giúp. Người còn nhớ hay không?”

Kim Sa à lên một tiếng. Nhớ rồi a. Lúc đó cô còn chăm sóc nó hơn một tháng, lúc nó đi lạc mất đã rất buồn.

-“Vây... tí tí, đây là đâu?”

-“A. Đây là giấc mơ của Công chúa.”

-“Giấc mơ? Vây người tìm ta trong mơ, rốt cuộc có chuyện gì?”

-“Tôi tới cứu người.”

-“Cứu ta?”

-“Đúng. Tôi xem trộm được thiên cơ. Hôm nay là ngày chết của công chúa.”

-“Cái gì?”

Kim Sa hét to, kinh sợ. Chết a? Cô không muốn a. Còn chưa đi du ngoạn hết mà... còn chưa ăn hết tất cả các món ngon phụ hoàng làm cho... Còn chưa....

Chẳng biết chưa chưa cái gì. Chỉ vừa nghĩ tới đó, mắt Kim Sa đã lấp lánh nước.

-“Oa Oa. Hồ li tí tí. Ta còn chưa muốn chết a.”

Bạch hồ li toàn thân chấn động nhìn nữ tử đang khóc nhè trước mặt mình. Bối rối không biết làm thế nào. Cô cũng chỉ là hồ tiên bé nhỏ. Có cứu cũng chỉ có thể giúp công chúa bảo toàn tính mạng, dịch chuyển tới chỗ khác. Công chúa ở triều đại này là không thể tồn tại. Vây chẳng bằng cứ mang công chúa tới tương lai.

Bạch hồ li ngây ngốc một hồi, cố gắng giải thích cho tiểu công chúa. Thế nhưng công chúa dường như không nghe gì. Bất quá, Bạch hồ li đành đánh ngất tiểu công chúa. Cô trốn xuống trần, thời gian eo hẹp, phải nhanh chóng, nếu không sẽ không kịp.

.....

-“Này em từ đâu về đây... hức... vừa hay... hức...nhìn em là....hức... say. Này em...hức...từ xưa về nay...hức... vừa hay...hức...lòng ta thức dậy... Hức....Oh oh la la... hức... hức..”

Đứa con trai có vẻ say mèm, ngê ngao hát trên đường. Bước chân liêu xiêu vô định. Dường như vẫn còn biết đường về. Thế nhưng đã say tới mức nhìn một hoá 3. Hắn ta vừa đi vừa hức, chính xác hơn là vừa đi vừa hát, bất quá vì say mà sinh nắc.

Hắn say. Quả thật rất say. Hôm nay là sinh nhật của bạn gái hắn. Bạn gái 23 của hắn. Cứ đánh số thế có khi lại chắc ăn. Chứ nhớ được hết tên của mấy nàng, chắc hắn chết vì bội thực trí nhớ mất. Bạn gái hắn một mực đòi hắn ở lại qua đêm. Cứ ờ ọ, nào là “Anh ơi ở lại giúp em mở quà với.”, nào là “Anh ơi, ở đây có nhiều quà lắm. Anh ở lại, thích gì cứ lấy.”. Vớ vẩn. Lại chẳng biết cái quà của cô nàng như nào. Cũng chỉ có lên giường. Hắn vốn đã sớm chán ngán con bé rồi. Cuối cùng vẫn là về.

Tới gần nhà, hắn vô thức chạy nấp vào một góc tường, tới tấp nôn. Mùi rác gần đó càng làm hắn buồn nôn hơn nữa. Thế nhưng....

-“Ư...”

Ư? Cái gì ư?

Hắn lắc lắc đầu, khó hiểu.

-“Cứu... cứu... tí tí...”

Tới lúc này, hắn có siêu phàm tới cỡ nào cũng không nén nổi tò mò. Lục tục bước tới, cố bịt chặt cái mũi, hắn thò đầu, nhòm vào cái thùng rác to oành bên cạnh.

Mất bỗng sáng trưng, tinh thần tỉnh táo, tay cứ nhiên thả xuống, bấu chặt lấy thành thùng rác, quên cả hít thở. Tất cả đều là phản ứng diễn ra tức thì của Vương Anh lúc đó.

Trong thùng rác là một cô bé chừng 16 tuổi. Khuôn mặt có chút lấm lem nhưng lại rất đẹp. Có vẻ như đang rất đau đớn. Cô bé mắt nhắm tịt, thút thít khóc. Hình như vẫn chưa tỉnh hẳn.

Diễn viên sao? Quần áo cổ trang kìa. Nhưng mà hình như có chút hở hang. Có vẻ như làm bằng tơ tằm chính hiệu. Cô nhóc này đi lạc sao? Nhưng mà không đúng. Nếu là diễn viên, hẳn chắc chắn biết. Chẳng lẽ vừa tham dự lễ hội Cosplay sao?

Nhưng mà cô bé hình như bị thương. Mặc kệ. Cứu về trước đã. Gặp người khó khăn nhất định phải giúp đỡ. (>0< xảo="” biệ="”>

-“Ư.”

Kim Sa rên khẽ một tiếng, cả thân mình ê ẩm hết chỗ nói, tâm trí dần tỉnh lại.

Cảm nhận đầu tiên chính là độc một chữ đau.

Cảm nhận thứ 2 chính là đói.

Còn nữa. Cái giường hình như hơi cứng. Phụ Vương cũng thật là, từ lúc nào đem đổi giường của cô chứ?

Kim Sa khó chịu lăn qua lăn lại trên giường. Cuối cùng, chịu không nổi bật dậy hết ẩm lên, mắt vẫn cứ nhiên nhắm tịt.

-“Nhũ mẫu. Giường của con tại sao lại cứng như vậy???”

Giọng thì đích thị là hét lên. Nhưng mà trong chất giọng có gì đó như nũng nịu, có gì đó như giận dỗi.

-“Cô bé. Không sao chứ?”

Một tiếng nói trầm ấm vang lên. Kim Sa ngay lập tức, giật mình mở mắt ra.

4 mắt nhìn nhau.

-“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!”

Vương Anh kinh hoàng, đưa tay lên bịt chặt lấy 2 tai. Hết cái gì mà ghê thế không biết nữa.

-“NÀY! Không được hét nữa.”

Hắn gầm lên như sấm. Kim Sa cứ nhiên không bật ra tiếng hét đinh tai nhức óc nữa. Thế nhưng miệng vẫn há hốc, mắt mở to hết cỡ.

Nhớ ra rồi. Cô nhớ ra rồi. Cô bị bắt cóc. Hồ li tử tử nói hôm nay là ngày chết của cô. Vậy...

-“Thúc thúc. Làm ơn đừng giết cháu. Cháu rất ngoan. Luôn nghe lời phụ vương. Không hề làm điều xấu. Cầu xin thúc thúc đại từ đại bi tha cho cháu.

Kim Sa meo mào, bấu chặt lấy tay Vương Anh năn nỉ. Lần này, tới lượt Vương Anh đứng hình. Thúc... thúc thúc? Là thúc thúc sao? Cô bé này gọi hắn là thúc thúc?

Vương Anh nhìn chằm chằm vào cô bé, miệng không khép lại nổi. Hàm như sắp rơi xuống đất. Gọi hắn là thúc thúc?

-“Cô...”

Vương Anh nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt giận dữ nhìn Kim Sa. Kim Sa ngay lập tức sợ tới đơ cả lưỡi. Thu tay về, lùi dần về một góc giường.

-“Thúc thúc. Đừng... đừng động thủ a. “

-“KHÔNG ĐƯỢC GỌI THÚC THÚC!”.Vương Anh gầm lên đợt hai. Hắn dí sát mặt mình vào khuôn mặt không còn một giọt máu nào của Kim Sa, gần từng tiếng. “Nói cho em biết. Công tử ta đây rất nhiều nữ nhân chết mê chết mệt. Khuôn mặt baby cute này của tôi chỉ có trẻ hơn tuổi, tuyệt đối không có già hơn. Cả đứa bé 5 tuổi cũng gọi một tiếng anh. Sao lại có cái thứ như em, gọi thúc thúc quái dị thế hả?”

Kim Sa nhắm tịt mắt lại, sợ hãi đến run rẩy. Bá đạo. Tên này đúng là độc một chữ bá đạo.

-“Thúc...”

-“Gọi anh.”

Vương Anh cắt ngang Kim Sa, trong lòng bức bối. Cậu thực chất cũng không muốn nổi nóng. Thế nhưng... cô bé này đúng là chọc cậu tức chết mà.

-“Anh... Có thể cho tiểu nữ hỏi, đây là ở đâu?”

Tiểu nữ?

Vương Anh lần này thật sự là kinh hoàng. Cô bé này xưng tiểu nữ? Đúng rồi. Những ngôn ngữ thế này, chỉ có trong phim cổ trang mới dùng tới. Cô bé này sao lại nói thứ ngôn ngữ kì lạ như vậy?

Hắn giương mắt nhìn cô bé đang dùng cái bộ mặt hết sức ngây ngô ra nhìn hắn, trong lòng thầm chắc chắn. Cô bé này... đúng là điên rồi sao?

Hắn nuốt một ngụm nước miếng. Hay chỉ là một sở thích thôi?

-“này nhóc. Em là từ đâu tới?”

-“Hoàng cung.”

-“Là con cái nhà ai?”

-“Đương Kim Hoàng thượng.”

-“Tại sao lại ở đây?”

-“Em không biết. Chỉ nhớ là bị bắt cóc.”

Khẳng định một câu. Điên thật rồi. Vương Anh ngao ngán lắc đầu. Đáng tiếc. Là một đại mỹ nhân, vậy mà bị điên. Hắn đúng là xúi quẩy, tự nhiên lại vướng vào con bé này.

(Anh ca ca, cái này là ca ca tự nhiên bị sắc đẹp dụ dỗ đem về mà.T_____T)

-“Vị sư huynh này. Cho hỏi sao lại ăn mặc kì lạ như vậy?”

Kim Sa này giờ trả lời câu hỏi, cuối cùng cũng bật ra một câu hỏi. Cô thật sự rất rất muốn biết. Ở chỗ cô, thái giám trong cung đều mặc rất nhiều lớp quần áo. Có sao nam nhân này lại mặc đồ lót chạy lung tung như vậy? Hình như có chút kì lạ.

Kim Sa chăm chú xem xét. Sợ hãi biến mất tăm. Nam nhân đang á khẩu trước mặt cô mặc dù có chút bá đạo, nhưng hình như vẫn là người tốt a. Có thể hay không đưa cô trở về hoàng cung vậy?

-“Nhóc mới là kì lạ đấy.”

Vương Anh nheo mắt nhìn lại Kim Sa.

-“Kì lạ sao? Mọi người đều ăn mặc như thế này mà.”

Kim Sa có chút phụ phịu, nhìn lại trên người. Đột nhiên phát hiện ra quần áo mình đã bị đổi từ lúc nào.

Quần áo bị đổi ? Không sao. Lúc cô nghịch ngợm chơi đùa mệt, ngủ thiếp đi, nhũ mẫu thường nhẹ nhàng thay y phục cho cô. Nhưng là...

Trên người cô, chỉ mặc độc một chiếc áo trắng dài, giống y hệt chiếc mà nam nhân kia đang mặc.

-“Vị sư huynh này.... Y phục này là của huynh sao?”

Vương Anh chẳng nói chẳng rằng, suy tính trong đầu. Cô bé này nói năng như một kẻ điên. Thế nhưng nhìn thì có vẻ không giống. Ánh mắt người điên chỉ toàn là mờ dại. Ánh mắt cô bé này lại chỉ trong veo. Có thể khẳng định là không điên. Thế nhưng tại sao lại ăn nói như thế chứ?

Trong đầu Vương Anh lúc này, đột nhiên lại loé lên một suy nghĩ quái dị.

-“Nhóc.” Vương Anh hấp tấp nắm chặt lấy 2 bờ vai nhỏ nhắn của cô bé kia. “Nói cho tôi biết. Cô bé sống ở triều đại nào?”

-“Triều đại? Là triều Vương.”

-“Ở nơi nào?”

-“Xứ Bali.”

-“Năm bao nhiêu?”

-“980”

Vương Anh mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán. Chẳng lẽ đúng như cậu nghĩ? Chẳng lẽ lại là xuyên không sao? Tối qua hình như cậu có nằm mơ. Giấc mơ rất lạ. Tiên nữ áo trắng rất xinh đẹp tối trước mặt cậu, thỉnh cầu cậu chăm nom một cô công chúa nào đấy. Chẳng lẽ...”

-“Nhóc. Em có quen một tiên nữ áo trắng, rất xinh đẹp, khuôn mặt hình trái xoan nào không?”

Mắt Kim Sa bỗng nhiên loé sáng lên.

-“Hồ li tử tử. Vị sư huynh này cũng quen hồ li tử tử sao?”

Hồ li? Quả nhiên. Chỉ có hồ li mới xinh đẹp được đến mức đó. Cậu nuốt một ngụm nước miếng. Hình như... sắp tới sẽ vất vả cho cậu rồi.

2. Chương 2: Ở Chung

Mấy ngày hôm sau, Nhóc con kia cuối cùng cũng chấp nhận một sự thật khá là kinh hoàng. Cô là xuyên không tới tương lai. Lúc đầu, cảm giác của cô chỉ độc một chữ sợ. Nước mắt cũng tuôn xa xả khiến Vương Anh không tài nào kiềm chế nổi, phát điên hét âm lên. Cuối cùng, nghe Vương Anh hứa sẽ tìm cách đưa cô trở về, cô mới gạt nước mắt, gạt đầu, ngày thơ tin tưởng.

Vương Anh dự được nhóc con kia ngừng khóc cũng là một kì tích lớn. Một ngày sau đó cực kì chăm chú, tránh cho cô bé kích động.

-“Tiểu Bạch, thích ăn gì? Anh đi chợ.”

Vương Anh ló mặt vào trong phòng Kim Sa, hét âm lên. Kim Sa mấy ngày hôm đó bị gọi Tiểu Bạch cũng đã quen dần. Lúc đầu, cô bé cứ giãy nảy lên. Cái tên Kim Sa của người ta đẹp ngời ngời như thế, tự nhiên gọi Tiểu Bạch, không chịu là đúng rồi. Thế nhưng Vương Anh bá đạo, một mực gọi Tiểu Bạch, cô bé cũng đành xuôi theo. Nam nhân này rất nóng tính. Nếu cô làm anh ta tức giận, anh ta chắc chắn sẽ không đưa cô về nhà.

3. Chương 3: Lộ Rõ

Vương Anh từ nhỏ chí lớn, chưa bao giờ phải đóng vai một ông chồng đảm đang thế này. Qua mấy ngày, cuối cùng cũng tỏ được nỗi thống khổ của mấy bà nội trợ.

Thế nhưng, đến tròn một tuần sau, tất cả đều đột nhiên thay đổi.

-“Anh Vương Anh, em muốn ăn gà.”

-“Anh Vương Anh, em muốn ăn bánh.”

-“Anh Vương Anh, em buồn ngủ rồi.”

-“Anh Vương Anh, tìm cách cho em về chưa?”

Vương Anh làm trâu làm ngựa suốt mấy ngày, cốt là để cho người đẹp không rơi lệ, thế nhưng thế này quá lắm nha. Hắn cả đời, chỉ có người khác hầu hạ hắn, chưa bao giờ có chuyện hắn hầu hạ người khác. Vậy mà tự nhiên xuất hiện một tiểu công chúa, bắt hắn hầu hạ ngay trong biệt thự của hắn. Cái này là lí làm sao chứ? Còn nữa. Hắn không thể làm nội trợ cả đời được. Một ngày nay hắn nhờ bạn điểm danh, bản thân thì ở nhà làm trâu làm ngựa.

Càng nghĩ càng quyết tâm. Hắn cuối cùng cũng là không dần được nữa. Hắn nhắc máy, gọi hết tất cả những người giúp việc trong nhà nghỉ phép mấy hôm trước. Cả quản gia đang chăm mẹ ốm cái gì gì đó cũng gọi nốt.

Từ nay, Tiểu Bạch dù không muốn cũng phải thay đổi.

Vương Anh nhẹ nhàng đi vào phòng Tiểu Bạch, Cô lúc này đang còn nằm gặm nhấm đĩa snack hắn làm cho. Nhìn thấy hắn, Tiểu Bạch cười toe, nhào vào lòng hắn, đưa tay ôm chầm lấy cổ hắn.

Thiên a. Cái tay còn đang ăn dở, bây giờ bấu chặt lấy cổ hắn. Cái này không nói làm gì. Thế nhưng, tiểu công chúa này hoàn toàn không có một chút khái niệm nam nữ nào. Cô cứ nhiên cho rằng Vương Anh cũng giống như nhũ mẫu của mình, cũng chăm sóc mình hết mực. Vậy nên cô, tức công chúa Kim Sa, bây giờ có thêm một nhũ mẫu nữa.

Vương Anh qua mấy ngày tìm hiểu, biết rõ cô nương này không biết tới cái gì là ái tình, cái gì là tình dục, tự nhiên lại có chút hứng thú. Ánh mắt thoáng một tia gian tà. Được, đã thế...

-“Tiểu Bạch, từ nay không được xem anh là nhũ mẫu nữa.”

Tiểu Bạch nghe Vương Anh tuyên bố một câu xanh rờn như thế, khuôn mặt bỗng chốc ngỡ ngàng. Cô run run nói.

-“Sao lại thế?”

-“Bởi vì anh không phải nhũ mẫu của em.”

Tiểu Bạch bắt đầu mếu máo.

-“Anh Vương Anh muốn đuổi em sao? Còn chưa chỉ cách cho em về nhà mà.”

-“Không có.” Vương Anh thở dài. Cô nương này, thực sự là rất rất ngốc. Còn rất hay khóc. “Em cứ như thế, anh sẽ ăn em sạch sẽ đấy.”

Câu nói này lập tức có hiệu quả. Tiểu Bạch, buông cổ Vương Anh ra, lù lù, lại mếu, chuẩn bị khóc

-“Cái... cái này... thịt của em không ngon a. Rất rất gầy. Không bỏ để anh dắt răng đâu.”

-“KHÔNG KHÓC”

Vương Anh hét lên. Hắn vẫn là chịu không nổi nước mắt. Đàn bà, đúng là được làm từ nước. Tiểu Bạch nín thín thít, tuy vậy, mắt vẫn rưng rưng. Vương Anh tiếp lời.

-“Từ nay, anh là chủ của em. Nói cách khác, em từ nay, nhất cử nhất động, đều phải nghe lời anh.”

-“Tại.... Tại sao?”

-“Vì anh muốn như thế. Ngày mai anh đi học. Ở nhà cho ngoan ngoãn.”

Nói xong, Vương Anh lập tức bước ra khỏi phòng, về phòng mình ở đối diện, nằm lên giường, khẽ thưởng thức cảm giác thắng trận. Mối hận cong lên, tạo hình một nụ cười. Bắt đầu từ ngày mai, mọi chuyện bắt buộc phải khác. Tiểu công chúa này, lần đầu tiên sẽ phải là của hắn.

4. Chương 4: Bạn Mới

Tiểu Bạch ở nhà mấy ngày với mấy cô người hầu, chẳng có ai là có thời gian chơi với cô. Từ cái hôm Vương Anh dữ dằn với cô, cô tuyệt nhiên không dám làm phiền Vương Anh. Thế nhưng Vương Anh hình như khác. Ban ngày đi học về, liền đem cô ôm như một cái gối ôm, ngồi ở ghế xem ti vi. Buổi tối một mực đem cô sang phòng, ôm cô ngủ. Tiểu Bạch lúc trước ở hoàng cung cũng thường ngủ với Nhũ mẫu, Vào mùa hè, nhũ mẫu thường quạt cho cô ngủ. Mùa đông truyền hơi ấm, cho cô dễ ngủ hơn. Nhưng mà Nhũ mẫu tuyệt đối, chưa bao giờ xem cô như cái gối ôm thế này.

Tiểu Bạch ủ khuất, không hề để ý tới chuyện nam nữ chung phòng. Đám người hầu trong nhà, cứ nhiên xem cô là cô chủ, không dám ho he gì. Một dạ hai vâng với cô. Tiểu Bạch dở khóc dở cười. Đám nữ nhân này, so với đám cung nữ trong cung của cô, còn có phần lễ phép hơn nữa. Nhưng mà Tiểu Bạch cứ nhiên là không thích. Cảm giác rất chán. Nam nhân bá đạo kia cô không dám chơi cùng. Cả ngày cũng chỉ biết lủi thủi một mình ngoài vườn. Cho tới một hôm

Tiểu Bạch hôm đó đang phơi nắng ngoài vườn. Mấy ngày làm cái gối, bị ôm đi ôm lại, cô cảm giác như người mình mốc meo lên. Vương Anh đúng là thực rất quá đáng. Lúc trước cô mới đến thì tốt hết chỗ chê. Tới bây giờ mới biết. Cái đồ bá đạo. Cái gì không vừa mắt lập tức quát ầm lên. Tiểu Bạch chỉ nhìn hẩn quát tháo đám người hầu, cũng đủ để không dám trái lời hẩn rồi.

Đang bực bội nằm dài phụng phịu trên chiếc ghế xếp ngoài vườn, đột nhiên nghe một tiếng rên nho nhỏ phía ngoài đường.

Tiểu Bạch tò mò tới chỗ có tiếng kêu, thò cổ qua song cửa, ngó quanh quất.

Không có ai hết.

Tiểu Bạch ngó quanh, đúng là không có ai a. Nhưng mà sao lại nghe tiếng rên? Thật kì lạ. Ở đây cái gì cũng rất kì lạ. Bồn tắm đẹp hơn ở chỗ cô nhiều. Nhưng mà cũng còn có một cái tưới cây, tắm rất thích a. Có cái thứ nước keo keo, rất là thơm nữa. Hơn nữa còn có cái thùng, nướng được bánh nữa. Có cái hộp to to màu trắng, lạnh hơn cả mùa đông nữa. Vậy nên, chắc là không có người mà vẫn có tiếng, chắc là cũng không có gì lạ.

Tiểu Bạch, lắc lắc cái đầu xinh xinh, đang định thò cổ vào, đột nhiên nghe một tiếng rên nữa, ngay bên dưới cô.

Tiểu Bạch ngó xuống bên dưới, lập tức trợn tròn đôi mắt.

Một đứa bé, hình như là đang hôn mê a. Mắt thì nhắm nghiền. Quần áo trên người rách rưới. Kì quái. Sao lại có người ăn mặc như thế? Ở chỗ cô, mọi người đều mặc quần áo sạch sẽ, lành lặn.

-“Này... Bé con... Em làm sao thế?”

Tiểu Bạch nhẹ giọng hỏi. Vương Anh từ hôm cô đến, cảm thấy cách xưng hô của cô rất có vấn đề, đã điều chỉnh lại, bắt cô sử dụng toàn những từ ngữ rất là lạ. Tiểu Bạch cũng thuộc dạng rất thông minh. Gặp tiểu muội muội thì gọi em, xưng chị. Cái này cô biết a.

-“Đói” Đồng bèo nhèo bên dưới thềm thảo. “Đói.”

Đói sao? Tiểu Bạch cuống quýt. Cô là chưa bao giờ phải chịu đói. Lúc nào cũng có thức ăn ăn. Chắc chắn là rất khó chịu a. Nhũ mẫu nói với cô, đói quá sẽ chết a.

Nghĩ tới đó, Tiểu Bạch hốt hoảng, hét ầm lên, quên cả cách xưng hô.

-“Bé con. Không được chết. Tỉ tỉ mang thức ăn cho muội.”

Tiểu Bạch hấp tấp chạy vào trong nhà, khuôn mặt lấm lem nước mắt. Cô là không muốn bé con kia chết đâu a. Vậy nên phải nhanh lên. Tiểu Bạch chạy một mạch vào căn biệt thự, Chạy tới chỗ phòng bếp, lục hết tất cả những thứ ăn được ra. Bởi vì hơi bị nhiều thứ ăn được, vậy nên Tiểu Bạch phải cho vào một cái thùng, 5 phút sau, khệ nệ bê cái thùng ra, thẳng hướng phía cửa.

-“Em làm gì thế hả?”

Giọng nói nhẹ bằng bống vang lên sau lưng. Tiểu Bạch đứng hình. Cái gì a? Quên mất là tên bá đạo ở nhà.

Vương Anh bước tới, liếc mắt một cái vào cái thùng giấy trên tay Tiểu Bạch, sau đó lướt ánh mắt qua khuôn mặt đang nặn một nụ cười như mếu của Tiểu Bạch. Hẩn thông thả, nhón tay lấy một trái dâu.

-“Đưa cho ai?”

Tiểu Bạch lúc này không cười nổi nữa, mếu máo

-“Anh Vương Anh. Có thể cho em những thứ này không?”

-“Đưa cho ai?” Vương Anh lặp lại, giọng nói có phần mơ hồ hơn.

-“Cho... cho một cô bé.”

-“Cô bé? Cô bé nào?”

-“Là... cô bé đang ở ngoài. Có vẻ như là rất đói. Vương Anh ca ca... cho muội ra đi mà. Nếu không cô bé đó chết mất.”

Mắt Tiểu Bạch bắt đầu rưng rưng. Vương Anh nhướn mày. Cô ngốc này... lại loạn ngôn nữa rồi. Hắn không phải là không biết Tiểu Bạch định đem cho ai. Lúc này hắn ở trên phòng, qua cửa sổ nhìn thấy hết. Chỉ có điều...

Môi Vương Anh bỗng nâng nhẹ, thành một cái nhếch môi gian xảo.

-“Không được.”

Tiểu Bạch lần này oà khóc thật sự. Vương Anh nhăn mặt, lại khóc sao? Cô nương này bao giờ mới lớn đây. Hắn tiếp lời.

-“Trừ phi... đáp ứng cho ta một điều kiện.”

Tiếng khóc lập tức nín khe. Tiểu Bạch ngược đôi mắt còn ngấn nước lên nhìn hắn

-“Điều kiện gì?”

-“Sau này sẽ nói.”

Nhìn nụ cười bí hiểm trên môi Vương Anh, Tiểu Bạch có chút đắn đo. Nam nhân này, dù có chút bá đạo, thế nhưng cũng rất tốt với cô a. Chắc là sẽ không ra điều kiện gì làm khó cô. Nghĩ vậy, Tiểu Bạch sẵn sàng gật đầu.

-“Được.”

Vương Anh giấu không nổi một nụ cười đều căng hết sức, ngay lập tức chiều ý Tiểu Bạch. Thế nhưng không phải để Tiểu Bạch ra ngoài, mà chính là mang cô bé con kia vào.

Đám người hầu trong nhà Vương Anh lập tức được vận dụng quá mức. Người thì chịu trách nhiệm ra mời cô bé vào. Người thì chịu trách nhiệm nấu ăn. Người thì chịu trách nhiệm đi mua chút quần áo cho cô bé. Tiểu Bạch cứ nhiên trở nên cảm động hết mức, cười không ngơi miệng. Vương Anh chuẩn bị cho cô bé kia rất tốt, thậm chí còn đáp ứng cho phép cô bé ở lại với Tiểu Bạch mấy ngày. Tiểu Bạch mừng đến chảy cả nước mắt. Coi như là mấy ngày tới, cô bé cũng không phải lủi thủi một mình.

-“Bé con, em tên gì?”

Tiểu Bạch hớn hở hỏi. Cô bé kia thì còn gặm nốt món tráng miệng, ngược lên nhìn Tiểu Bạch như đánh giá một chút, sau đó chậm rãi trả lời.

-“Em tên Mễ Bối”

-“Vậy Tiểu Mễ, bố mẹ em đâu.”

-“Chẳng biết nữa. Trốn biệt hết rồi.”

-“Trốn?????”

Tiểu Bạch tròn mắt nhìn Mễ Bối. Cha mẹ làm sao mà phải trốn chứ? Cô nhìn sang phía Vương Anh. Hắn có vẻ không mấy bận tâm lắm, còn hướng ánh mắt chăm chú đều căng nhìn về phía cô. Tiểu Bạch có chút rùng mình, thế nhưng cũng nhanh chóng quay lại với câu chuyện.

-“Vì sao bố mẹ em phải trốn?”

-“Bể nợ.”

-“Bể nợ? Là gì?”

Tiểu Mễ ngừng ăn, ngược đôi mắt to tròn đen láy lên nhìn Tiểu Bạch như đánh giá. Sau đó im lặng cúi đầu, tiếp tục ăn.

Tiểu Bạch nhìn thấy Tiểu Mễ không nói gì nữa, gọi người ra sắp xếp phòng cho Tiểu Mễ xong, liền kéo Tiểu Bạch về phòng.

5. Chương 5: Trò Chơi Kịch Thích (H)

Tiểu Bạch vẫn giữ nguyên khuôn mặt có chút khó hiểu, mặc cho Vương Anh kéo về phòng. Cô vẫn là có chút không hiểu. Trốn nọt là gì chứ? Sao lại đến nỗi phải bỏ mặc con gái mình như thế chứ? Tiểu Bạch rất rất không hài lòng. Phụ Vương cùng mẫu hậu của cô nhất định sẽ không bỏ mặc cô.

Tiểu Bạch thở dài. Nhắc đến Phụ Vương. Đến chốn xa lạ này đã được gần một tháng. Vậy nhưng lại chẳng có chút dấu hiệu nào cho thấy cô có thể quay về. Cô rất là nhớ phụ vương cùng mẫu hậu a. Chẳng lẽ cả đời này không được gặp hai người bọn họ nữa sao?

Cả ngày hôm đó, Vương Anh ôm Tiểu Bạch, ở trong phòng xem phim. Tiểu Bạch đắm chiêu thờ dài suốt. Buổi trưa ăn cơm cũng không ngon. Vương Anh nhất định không để Tiểu Bạch ra ngoài ăn. Tiểu Bạch dù gì cũng được giáo dục cẩn thận. Khách đến không thể để họ ăn một mình. Cô nhất định đòi ra ăn cùng Tiểu Mễ. Thế nhưng, cuối cùng vẫn là một tiếng thét ra lửa của Vương Anh, Tiểu Bạch đành nén nước mắt, ở trong phòng cùng hẩn ăn.

Vương Anh đã phải rất rất kiềm chế. Thế nhưng cô nương Tiểu Bạch này làm cậu rất chi là bực mình. Vừa bực mình, lại vừa rất buồn cười. Tiểu Bạch ở trong lòng cậu quấy đạp lung tung, đòi ra ngoài ăn cho bằng được. Còn luôn miệng hét cái gì mà Anh ca ca. Anh ca ca cái gì chứ? Cả đời cậu mới chỉ có người khác gọi cậu là Anh Vương Anh bằng giọng êm ái ngọt ngào. Cùng lắm thì là Vương Anh. Chứ chẳng có ai lại gọi là Anh ca ca. Nghe cũng thật buồn cười. Tiểu Bạch bị cậu ôm chặt cứng, đầu vùi vào ngực cậu, thế nhưng chân tay lại không yên phận. Chút nữa là cho cậu mấy cái tát, mấy cái đá. Cái này mà cũng gọi là công chúa sao? Cái kiểu này có khi là công chúa giả mạo cũng nên a.

Tiểu Bạch có một đặc điểm, trung hòa với đặc điểm dễ khóc, khiến cậu có phần bớt khó chịu. Cô dù rất hay khóc, thế nhưng chẳng bao giờ giận. Quá lắm thì cũng chỉ dám tỏ thái độ với cậu một chút. Sau đó cũng ngoan ngoãn nghe theo cậu. Cả ngày nghịch mệt, Buổi tối, Vương Anh hài lòng ôm Tiểu Bạch vào lòng, cùng cô xem phim.

Còn có một điều. Màn hình trong phòng. Xem phim rất thoải mái. Hình ảnh vô cùng rõ nét. Âm thanh vô cùng sống động. Chỉ có một điều. Tiểu Bạch chỉ mới 16 tuổi, thế nhưng loại phim mà Vương Anh xem, tuyệt đối là loại không được cho người dưới 18 tuổi xem.

Tiểu Bạch cư nhiên không biết cái loại phim đó là để làm cái gì. Chỉ biết ở thế giới này, Người ta có thể đem rất rất nhiều người, rất rất nhiều cảnh thu vào trong một cái hộp hình chữ nhật rất to (Cái này người ta gọi một cách dân dã là Ti vi đấy a.), sau đó người ta sẽ diễn những cảnh không có thật cho mình xem. Đại loại cũng là như xem tuồng trong hoàng cung. Thế nhưng có phần hay hơn. Hơn nữa nhân vật cũng rất đẹp a. Xem rất là thích. Thế nên, Tiểu Bạch lúc đầu xem cũng chỉ có chút thắc mắc. Đại loại như tối hôm đó,

-”Vương Anh ca ca. Hai người đó làm cái gì vậy? sao lại ăn nhau như thế?”

-”Vương Anh ca ca. Hai người đó sao lại cởi hết y phục ra như thế?”

-”Vương Anh ca ca. tóm lại là họ đang làm cái gì thế?”

Vương Anh ngao ngán thở dài. Không phải chứ? Hình như cô công chúa này một chút về chuyện nam nữ mây mưa cũng không biết. Tuyệt nhiên là loại Tiểu Bạch Thỏ trắng không thể trắng hơn được nữa. Hẩn ôn nhu nhìn Tiểu Bạch, từ từ giải thích.

-”Họ là đang chơi trò chơi.”

(Vương Anh ca ca. Nếu là một trò chơi thì sao lại phải cấm trẻ em chứ? T_____T)

-”Trò chơi sao? Vậy chúng ta cũng chơi. Có được không?”

Tiểu Bạch ngược ánh mắt ngây thơ, hưng phấn hỏi Vương Anh. Nếu là chơi thì cô cũng rất sẵn lòng a. Ở hoàng cung, chẳng có tì nữ nào chơi giỏi như cô hết. Cùng chơi trò gì cũng đều là cô giành phần thắng.

Vương Anh nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt cơ hồ có sóng. Cô bé này đúng là không biết gì hết. Cũng tốt a. Vậy thì...

Vương Anh cười mím chi với Tiểu Bạch, làm cô không cách nào dừng rùng mình một cái. Thiên a. Cười như vậy là ý gì chứ?

-”Được. Vậy chúng ta cùng chơi.”

Tiểu Bạch chưa kịp gạt đầu đồng ý, môi đã bị Vương Anh ép chặt. Trái tim nhỏ bé của Tiểu Bạch thót lên một cái. Trống ngực đập thành thịch. Cái... cái cảm giác này... rất là lạ a.

Trước đây Tiểu Bạch tới chạm vào nam nhân cũng chưa bao giờ, huống chi là bị hôn như thế này. Vương Anh nhẹ nhàng lướt qua một Tiểu Bạch, đầu lưỡi miết nhẹ nhàng. Sau một lúc, hắn đưa lưỡi tách hai cánh môi của Tiểu Bạch ra, nhẹ nhàng tiến vào bên trong. Hơi thở Tiểu Bạch có chút gấp gáp. Vương Anh đưa tay ôm lấy Tiểu Bạch, xiết nhẹ cô trong lòng. Cơ thể Tiểu Bạch mềm nhũn ra, y như sắp tan trong vòng tay Vương Anh vậy. Hắn tinh nghịch đùa giỡn chiếc lưỡi ẩm ướt của Tiểu Bạch, mút mát. Tiểu Bạch chỉ một lúc đã không kiềm chế được, rên khe khẽ mấy tiếng. Tiếng rên có chút khoái cảm, có chút nhục vọng. Tiếng rên này của Tiểu Bạch, đối với Vương Anh mà nói, cũng như mỗi lửa kích dục. Hắn gấp gáp lần mò vào trong làn áo Tiểu Bạch, vuốt nhẹ. Bàn tay Vương Anh như có điện. Tiểu Bạch cảm nhận rõ ràng được luồng điện chạy dọc sống lưng cô, tê tái.

Vương Anh nhanh chóng đem y phục trên người Tiểu Bạch cởi bỏ hết. Ngay cả y phục của hắn cũng nhanh chóng bị cởi ra hết, Vương Anh gấp gáp, ngẫu nhiên đôi môi Tiểu Bạch. Tiểu Bạch bị dạy hư, cũng nhanh chóng học theo Vương Anh, đáp trả mãnh liệt. Bàn tay mát lạnh của cô vuốt ve cơ thể rắn chắc của Vương Anh, khiến hắn như mê dại đi. Đôi môi tham lam của hắn lướt nhẹ trên mặt Tiểu Bạch, nhanh chóng lan tới cánh tai cô, sau đó theo cổ cô, nhẹ nhàng xuống ngực.

Lúc Vương Anh nhẹ nhàng tiến vào bên trong Tiểu Bạch, hắn cũng là có chút do dự. Như thế này, hình như giống như lừa gạt con gái nhà lành quá. Tiểu Bạch là một thân trong trắng không biết gì. Hắn lại lợi dụng cái không biết gì của Tiểu Bạch, cướp đi trinh tiết của cô.

Đang lúc Vương Anh ngập ngừng do dự, Tiểu Bạch dường như cũng cảm nhận được Vương Anh dừng lại. Khoái cảm đang hết mực, Tiểu Bạch lúc này có cho vàng chắc cũng không muốn dừng. Cô kéo khuôn mặt Vương Anh xuống, nhẹ nhàng hôn hắn.

Nụ hôn của Tiểu Bạch như kích thích Vương Anh. Ngọn lửa vừa bị sự nhút nhát gạt xuống, ngay lập tức lại bùng lên. Mặc kệ là lừa đảo. Sau này hắn nhất định sẽ đối tốt với Tiểu Bạch, nhất định không để cô chịu uỷ khuất.

Nghĩ như thế, Vương Anh lại một lần nữa tiến sâu vào bên trong. Tiểu Bạch lúc đầu cảm thấy có chút đau. Cô buông môi Vương Anh ra, cố đẩy hắn ra. Tiểu Bạch rất sợ đau. Mới chỉ đau một chút, cô đã như muốn khóc. Vương Anh lúc này cứ nhiên không dừng được nữa.

-“Tiểu Bạch. Dừng sợ.”

-“Không được. Rất đau a.”

-“Không sao. Anh sẽ nhẹ nhàng thôi.”

-“Không được.”

Tiểu Bạch lắc đầu quầy quậy. Vương Anh cũng là sớm biết Tiểu Bạch sẽ sợ đau mà từ chối hắn. Vậy nên cũng đã sớm chuẩn bị

-“Tiểu Bạch. Em lúc sáng đã đồng ý đáp ứng ý muốn của anh.”

Tiểu Bạch giương đôi mắt to tròn nhìn Vương Anh.

-“Nhưng mà... muối sợ đau.”

-“Không sợ. Anh hứa đấy. Chỉ đau một chút thôi.”

Tiểu Bạch cắn môi cắn đến đỏ. Vương Anh nhân lúc đó, đẩy mạnh một cái.

Tiểu Bạch cảm giác được cơn đau như xé. Cô hét lên một tiếng. Đau. Rất là đau a. Nước mắt Tiểu Bạch cũng vì thế mà đột nhiên tuôn ra.

Vương Anh dừng lại một chút nhẹ nhàng hôn lên mắt Tiểu Bạch. Lúc sau đó, có vẻ như Tiểu Bạch bớt đau hơn. Vương Anh bắt đầu nhấp nhẹ.

Tối hôm đó, Vương Anh năm lần bảy lượt đáp ứng nhu cầu của mình, không để cho Tiểu Bạch nghỉ ngơi một chút nào.

Sáng hôm sau Tiểu Bạch thức dậy đã là giữa trưa. Vừa bước xuống nhà, Tiểu Bạch đã nhìn thấy Tiểu Mễ cúi đầu xem ti vi một mình.

Lúc Tiểu Bạch bước tới, Tiểu Mễ làm một động tác như lau đi nước mắt. Tiểu Bạch vừa nhìn thấy cô bé đã nhào tới ôm lấy cô bé chặt cứng. Ngày hôm nay cô rất mệt a. Muốn ôm ai đó chứ chẳng muốn chơi gì hết. Tiểu Mễ nhìn thấy thế cũng biết ý, ngồi im cho Tiểu Bạch ôm. Cô bé tuy chỉ là mới quen con người này, thế nhưng con người này rất ngoan. Chính vì ngoan nên không ngần ngại mà giúp đỡ một con nhóc 12 tuổi bị cha mẹ bỏ rơi như cô bé.

Đúng là Tiểu Bạch thực sự rất ngoan. Thế nhưng Tiểu Mễ cũng nhìn ra được, Tiểu Bạch cũng là được che chở như cô bé. Vương Anh cơ hồ tỏ ra lạnh nhạt, tỏ ra như Tiểu Bạch chỉ là thứ đồ chơi, thế nhưng có vẻ như hắn rất tốt với Tiểu Bạch.

-“Tiểu Mễ. Em đang xem cái gì?”

Tiểu Bạch mơ màng nhắm mắt, hỏi Tiểu Mễ.

-“Cũng không biết. Chị không đi học sao?”

-“Đi học? Chỉ có nam nhân mới được phép đi học thôi.”

Nam nhân? Tiểu Mễ nhăn mặt. Cái luật lệ cổ hủ này, là ai đã dạy cho Tiểu Bạch?

-“Ai bảo chị như thế?”

-“Cũng chẳng biết nữa. Đi học vui lắm sao?”

-“Đúng. Đúng là rất vui.” Giọng Tiểu Mễ dường như có chút mơ hồ. Đi học? Đã mấy tháng nay cô bé không còn có quyền tới trường nữa rồi.

-“VẬY... Vương Anh ca ca cũng đi học. Đi học vui như thế, sao lại không cho tớ đi cùng chứ?”

Tiểu Bạch mở mắt ra, chu môi thắc mắc. Đúng rồi a. Hắn ta chắc chắn là đi chơi một mình. Thật xấu tính quá a.

Tiểu Mễ nhìn Tiểu Bạch, dường như đoán được cô đang nghĩ gì, phì cười một cái. Tiểu Bạch xưng tớ tớ, thế nhưng sao cô bé lại có cảm giác như trong hai người. Cô bé mới là người lớn tuổi hơn.

Tiểu Bạch thấy Tiểu Mễ cười, chẳng hiểu gì cũng cười theo. Cười một lúc thì ôm Tiểu Mễ ngủ tiếp. Tiểu Mễ cũng chẳng ý kiến gì, chỉ như khẽ mỉm cười. Cả đời cô bé, bạn bè bao năm cũng chẳng bằng được một người mới quen như Tiểu Bạch

6. Chương 6: Tối Trường Cùng Vương Anh

Vương Anh về tới nhà đã là lúc chập choạng tối. Hôm nay học khá nhiều. Rất mệt mỏi. Lại còn thêm mấy nàng ý ới anh ới anh à. Từ ngày có Tiểu Bạch, hắn đã sớm cáo từ giảng hồ, từ bỏ mấy em chân dài.

Vừa bước vào cửa, Vương Anh đã nhìn thấy Tiểu Mễ cùng Tiểu Bạch ôm nhau ngủ trên ghế Salon. Hắn phì cười. Cái này là gì chứ? Tiểu Bạch ôm cậu ngủ cả đêm còn chưa đủ hay sao? Còn ôm Tiểu Mễ ngủ. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại. Hình như tối qua Tiểu Bạch không có được ngủ. (Vương Anh ca ca thật là...)

Vương Anh bước tới ghế, lay nhẹ Tiểu Mễ dậy. Tiểu Mễ mơ màng mở mắt ra đã nhìn thấy Vương Anh ra hiệu cho cô bé đi ăn. Còn hắn thì bế Tiểu Bạch vào phòng, dặn người hầu chuẩn bị thức ăn đem vào phòng.

Tiểu Bạch được Vương Anh bế trong tay, về đến phòng cũng mơ màng tỉnh. Vừa nhìn thấy Vương Anh, cô đã lập tức đem giọng ngái ngủ ra để nũng nịu.

-“Vương Anh ca ca. Huynh đi chơi đã về rồi sao?”

-“Đi chơi?” Vương Anh cười mà như mỉa. “Ai nói với em là anh đi chơi?”

-“Tiểu Mễ. Cô bé nói đi học rất vui a. Nếu đã vui thì gọi là đi chơi.”

Tiểu Bạch nhắm mắt lại, để Vương Anh đặt lên giường, miệng vẫn nói không ngừng nghỉ. Vương Anh nhìn cô mà thấy vừa buồn cười vừa bức. Đi chơi mà mệt thế này sao? Dù sao ở trường hắn cũng là sinh viên ưu tú. Giáo sư hay gọi tới giúp nhiều chuyện. Tất nhiên là phải có lợi nhuận. Thế nhưng chỉ mấy chuyện đó cũng đủ để hắn mệt tới phờ người. Vậy mà Tiểu Bạch ở nhà ăn sung mặc sướng lại nói là cậu đi chơi.

-“Anh không có đi chơi. Tiểu Bạch. Mau dậy ăn đi. Cả ngày hôm nay chỉ ngủ chứ không ăn đúng không?”

-“Ừm.” Tiểu Bạch ngán khe khẽ trong cổ một tiếng đồng tình. “Cơ mà cũng tại tối qua Vương Anh ca ca ham chơi quá.”

Không nhắc đến thì thôi. Nhắc đến tối qua, Vương Anh lại cảm thấy có chút hưng phấn. Cô nương ngốc này vốn dĩ không biết chuyện nam nữ. Thế nhưng chỉ cần hắn dạy đôi chút đã là trò giỏi hơn thầy. Hắn nở một nụ cười tà mị.

-“Vậy có thích chơi không?”

-“Có a. Rất là thích.”

Tiểu Bạch mơ màng mở mắt, cười với Vương Anh một cái hoàn toàn thuần khiết, ngược lại hoàn toàn với hắn.

Lúc người hầu đưa thức ăn vào phòng, Tiểu Bạch ngủ cả ngày, đói bụng muốn chết, ngửi thấy mùi gà nướng, không cần Vương Anh nói gì nhiều, lập tức ăn tới tấp. Quả thật là rất đói a. Thế nhưng cả ngày mệt quá, không dậy ăn được chút gì.

Một lát sau, con gà nướng đã bị Tiểu Bạch xử lý sạch sẽ. Cô bé ngã người tựa vào thành ghế, thoả mãn xoa bụng.

-“A

”

Vương Anh nhìn bộ dạng Tiểu Bạch ăn cũng đã đủ để phát ngây. Hắn vốn dĩ sinh ra đã kén ăn. Không ngờ lớn lên lại phải nuôi một tiểu cô nương ăn nhiều tới mức này. Tiểu Bạch đưa mắt nhìn hắn, rồi sực nhớ ra điều gì, cô gấp gáp lên tiếng.

-“Đúng rồi. Vương Anh ca ca. Ngày mai đi học có thể cho phép muội cùng Tiểu Mễ đi cùng không?”

-“Đi cùng?” Vương Anh buông đũa xuống, trợn mắt nhìn Tiểu Bạch. “Em muốn đi cùng sao?”

-“đúng. Rất rất là muốn đi a.”

Tiểu Bạch hớn hở cười tươi. Vương Anh đúng là có cầu cũng không được. Hắn là muốn khoe với cả thế giới này về sủng vật ngoan ngoãn xinh đẹp này. Thế nhưng cũng có chút do dự. Hắn sợ tới trường, Tiểu Bạch có chút không quen sẽ thấy lạ lẫm. Vậy nên cũng còn do dự chưa hỏi Tiểu Bạch đi cùng hắn tới trường.

-“Thật sự là muốn đi sao? Vậy được. Thế nhưng, chỉ mình em đi thôi.”

Tiểu Bạch nghe Vương Anh nói thế, có chút do dự. Không đi cùng Tiểu Mễ, vậy chẳng phải là ham vui bỏ mất bạn sao. Cô buồn bã lắc đầu. Vương Anh cười cười, mơ hồ nói

-“Không phải lo về Tiểu Mễ. Ở nhà này có nhiều thứ để cô bé đó chơi.”

-“Vậy sao?” Tiểu Bạch cắn môi do dự. Cuối cùng vẫn là gật đầu, cười tươi. Vương Anh lúc đó mới tiếp tục

-“Nhưng mà.... Nhất định không được nói chuyện khi anh chưa cho phép. Nếu bất đắc dĩ phải nói thì phải dùng ngôn ngữ anh đã dạy. Còn nữa. Dù có chuyện gì cũng phải bám lấy anh. Không được tiếp xúc với nam nhân khác. Mà điều cuối cùng này... chỉ cần ở bên anh, nhất định em có muốn tiếp xúc cũng không được.”

Sáng hôm sau, Tiểu Bạch hưng phấn tới mức dậy từ lúc mới 6h. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Vương Anh ôm cô ngủ, khuôn mặt thánh thiện y như một thiên thần. Tiểu Bạch im lặng nhìn Vương Anh. Tên bá đạo này cũng là đẹp tới mức lay động lòng người a. Ngoài phụ hoàng ra, cô chưa từng nhìn thấy nam nhân nào đẹp đến thế. Đẹp tới mức làm cho người ta tim đập nhanh không ngừng. Tiểu Bạch đưa tay ôm lấy ngực. Kì lạ. Sao lại có cảm giác này chứ?

Tiểu Bạch hít sâu một hơi. Không tự chủ được, khẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn ngọc ngà lên vuốt vuốt lông mày của Vương Anh. Bàn tay trượt xuống chiếc mũi cao thanh tú, sau đó lại lướt lên đôi môi hồng của Vương Anh. Cái này... khuôn mặt này... thực sự là đẹp a. Tới mức mê hoặc người ta.

Đúng lúc Tiểu Bạch đang ngơ ngẩn ngẩn nhìn, Vương Anh đột nhiên nắm chặt lấy tay cô, mắt vẫn không mở.

-“Làm gì thế Tiểu Bạch. Em không ngủ sao?”

-“Không... không có.” Tiểu Bạch lắp bắp. Cảm giác y như một đứa trẻ làm sai chuyện gì bị bắt được vậy. “muội làm huynh thức giấc sao?”

Wương Anh mở mắt, nhíu mày.

-“Em xưng hô là gì?”

-“A.” Tiểu Bạch mỉm cười. “Em xin lỗi anh Vương Anh.”

.....

Chuẩn bị xong cũng tới 7h. Tiểu Bạch ngay cả cách búi tóc cũng không biết. Bình thường có người hầu giúp cô. Tới thế giới này, không có ai hầu cô chải đầu, thế nên Tiểu Bạch chỉ biết chải sơ, thả mái tóc dài tự nhiên của mình xoã ngang vai. Vương Anh ngao ngán, nhận nhịn chờ Tiểu Mễ mắt nhắm mắt mở, mơ màng chỉ cho Tiểu Bạch. Tới 7h cuối cùng cũng sơ sơ một chút. Vương Anh vẫn là thích Tiểu Bạch búi tóc cao như thế này hơn. Nhìn năng động hơn. Hơn nữa, đi ra ngoài không nên để Tiểu Bạch để xoã tóc, sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt a.

Kế hoạch búi tóc để tránh sự chú ý vào Tiểu Bạch của Vương Anh cũng không mấy hiệu quả. Ngay cả khi búi tóc lên, trên đường đi vẫn là rất nhiều ánh mắt xăm xoi một cách thêm muốn vào Tiểu Bạch. Hắn cư nhiên cảm thấy khó chịu. Đó là tiểu sủng vật của cậu. Ai cho phép người ngoài nhìn như thế. Tiểu Bạch hưng phấn ngồi bên sau, ngó nghiêng lung tung, càng làm cho Vương Anh tức khí hơn. Cuối cùng, hắn vẫn là quyết định, ngày mai sẽ đi taxi.

Vừa tới trường, hiệu ứng mà Tiểu Bạch tạo ra có vẻ hiệu quả hơn gấp mấy lần. Nam sinh trong trường chỉ cần nhìn thấy Tiểu Bạch là ngay lập tức mê mẩn. Nữ sinh nhìn thấy không ít người cảm thấy ghen tị. Âm thầm có, tỏ thái độ có. Thế nhưng thái độ gì thì thái độ, cứ phải nể mặt con người đang lờm lờm nhìn xung quanh, đánh dấu sở hữu. Vương Anh trong giới dân chơi Hà thành rất nổi tiếng. Tiều tiền như nước. Nghe đâu là sở hữu một công ti online, còn trong quá trình thử nghiệm, sau này hắn ra trường sẽ thành

lập. Doanh thu của công ti này rất cao. Vậy nên hần tiêu tiền không bao giờ phải đắn đo. Hần cũng thuộc dạng người hiền lành, tức là nếu không ai đụng chạm đến hần, chắc chắn hần cũng sẽ không thêm để mất tới. Thế nhưng một khi đã đụng tới hần, nhất định là chết không toàn thây.

Vương Anh hài lòng nhìn xung quanh. Vẫn là danh tiếng của hần đáng sợ. Nếu không e rằng hôm nay Tiểu Bạch bị nhìn tới mức mòn người mất. Tiểu Bạch này giờ theo chân Vương Anh, thế nhưng cũng không quen hơn hờ nhìn xinh quanh. Ở nơi này thật sự rất đẹp a. toàn là những ngôi nhà to lớn. Tuy không xinh đẹp được như hoàng cung, thế nhưng cũng gọi là rất đẹp mắt. Chỉ có điều...

-“Anh Vương Anh... tại sao mọi người lại nhìn em vậy?”

Tiểu Bạch có chút e dè lên tiếng hỏi Vương Anh.

-“Không sao.” Vương Anh tiện tay ôm lấy vai Tiểu Bạch, nửa ôm nửa dìu cô vào giảng đường. “Bọn họ là chưa nhìn thấy người nào đẹp như em thôi.”

-“Vậy sao?” Tiểu Bạch chu môi thắc mắc. Cô ở trong hoàng cung, trước nay chưa có ai dám nhìn cô như thế. Xem ra là mọi người ở đây rất thân thiện.

Tiểu Bạch nghĩ như thế, lại cảm thấy vui vẻ, để yên cho Vương Anh ôm vào giảng đường.

Vào tới nơi, Vương Anh an phận cho mình cùng Tiểu Bạch ở ghế sau cùng. Nếu là bình thường, hần sẽ ngồi ở ghế đầu. Như thế sẽ dễ học hơn. Hần dù sao cũng là học sinh xuất sắc. Việc học với hần mà nói, dù có không học hần cũng giỏi, thế nhưng hần vẫn rất hứng thú. Hôm nay đi cùng Tiểu Bạch, vậy nên hần cứ nhiên phải ngồi bên dưới. Súng vật của hần làm sao có thể tùy tiện để cho người khác nhìn như thế?

Tiểu Bạch dù ngồi ở đâu cũng có phần cảm thấy hứng thú. Cô ngồi cạnh Vương Anh, luôn miệng trầm trồ. Chỗ này cũng không tệ a. Đèn đóm rất đẹp.

Suốt buổi học, mặc dù đã ngồi cuối, Tiểu Bạch vẫn là không tránh khỏi bị người ta nhìn. Tiểu Bạch ngó nghiêng một lúc cũng chán. Chỗ này có gì vui chứ? Mọi người đều nhìn cô. Làm cô có phần không thoải mái. Vương Anh lại học rất chăm chú. Tiểu Bạch chỉ có cách nằm bẹp xuống bàn ngắm Vương Anh.

Ánh mắt Tiểu Bạch chăm chú dán vào Vương Anh. Mĩ nam a. Ở ngôi trường này, cô dù để ý rất kĩ, cũng không thể tìm được ai có khuôn mặt cùng đáng người đẹp như hần. Tiểu Bạch đắm chiêu suy nghĩ. Thực ra thì ở cùng hần rất vui. Thế nhưng, cô vẫn là thích ở cùng phụ Vương cùng Mẫu hậu hơn.

Vương Anh bị nhìn mất một lúc, cuối cùng cũng là chịu không nổi. Hần nằm bẹp xuống bàn, ngoảnh mặt vào Tiểu Bạch, nhỏ giọng hỏi cô.

-“Tiểu Bạch. Mặt anh có gì sao?”

-“Không có.” Tiểu Bạch học theo Vương Anh, nhỏ giọng đáp lại. “Vương Anh ca ca. Ở đây rất chán.”

Vương Anh suy nghĩ một chút, sau đó đứng dậy, dắt Tiểu Bạch ra ngoài.

Thức ăn với Tiểu Bạch mà nói, bao giờ cũng có sức hấp dẫn lạ thường. Vừa mới ở trên lớp cùng Vương Anh, buồn ngủ tới mức mơ màng, bây giờ ở canteen lại ăn rất hăng hái. Vương Anh hài lòng ngắm nhìn Tiểu Bạch ăn, không thêm để ý tới ánh mắt của những sinh viên khác. Tiểu Bạch tuy là công chúa, thế nhưng cách ăn uống cũng thật khác người. Nhìn Tiểu Bạch ăn, người ta chỉ là muốn ăn cùng, tuyệt đối không có cảm giác giả tạo mà những nữ nhân khác thường gây ra.

Tiểu Bạch vui vẻ ăn uống. Thức ăn ở thế giới này thật ngon a. Trước đây sơn hào hải vị cô đã ăn qua rất nhiều. Thế nhưng đều là làm người ta chán ngấy. Thức ăn ở đây vừa ngon, lại vừa rất hợp vị. Ăn nhiều cũng không chán a.

Tiểu Bạch ngược ánh mắt đầy biết ơn về phía Vương anh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt triu mến của hần đang nhìn mình. Cô cơ hồ có chút đỏ mặt, lại tiếp tục cúi xuống ăn tiếp. Thực lạ. Tại sao tự nhiên lại nhìn cô như thế? Hơn nữa, sao cô lại phải cảm thấy có chút không tự nhiên như thế chứ?

Đang suy nghĩ mông lung, Tiểu Bạch đột nhiên nghe được tiếng Vương Anh phi cười một tiếng. Cô có chút ngạc nhiên, lại ngược lên nhìn Vương Anh. Hần dùng tay che mắt nửa miệng, nửa miệng còn lại cong lên

thành một nụ cười mỉm. Nhẹ thôi. Nụ cười nhẹ tới mức Tiểu Bạch cảm thấy như có làn gió thoảng qua. Vương Anh vươn tay ra, lau vết bơ dính trên khoé môi Tiểu Bạch, ôn nhu nói.

-“Tiểu Bạch ngốc. Đã no chưa?”

Tiểu Bạch ngây ngốc nhìn hắn. Một lúc sau mới vụt vả lên tiếng.

-“Anh Vương Anh. Tại sao tay anh chạm vào em lại thấy có chút tê tê.”

Câu trả lời của Tiểu Bạch rất ngây ngô, cũng không hề liên quan tới câu hỏi. Thế nhưng nụ cười trên môi Vương Anh lại cong hơn một chút. Tiểu Bạch ngốc. Đúng là không có chút khái niệm nam nữ nào. Hắn vẫn là thích Tiểu Bạch ngây ngô như thế. Sủng vật này quả thật rất đáng yêu.

Tiểu Bạch nhìn thấy Vương Anh chỉ mỉm cười, có chút không thoải mái trong lòng. Thế nhưng cô vẫn là rất biết điều. Nam nhân bá đạo như Vương Anh, cô vẫn là nên ngoan ngoãn. Cô chỉ tỏ thái độ một chút.

-“Em muốn vào nhà vệ sinh.”

-“Được.” Khuôn mặt Vương Anh vẫn không hạ nét cười, đáp ứng cho Tiểu Bạch. “Em đi qua chỗ đó, rẽ trái sẽ thấy.”

Tiểu Bạch nhanh chóng lĩnh vào nhà vệ sinh, đứng bồn thần trước bồn rửa, nhìn vào hình ảnh của mình đang ngây ngốc trong gương.

Khuôn mặt Tiểu Bạch lúc này đỏ bừng. Cô cúi xuống, vẩy nước, vỗ nhẹ. Làm sao vậy chứ? Chẳng lẽ cảm lạnh sao?

Tần ngần trong phòng vệ sinh một lát, Tiểu Bạch rút cuộc cũng bước ra ngoài.

Phoá bên ngoài canteen, bàn của cô và Vương Anh lúc này bị một đám con gái bu quanh. Tiểu Bạch khẽ nhăn mặt một cái. Như thế này thì không chen vào được là cái chắc. Đám con gái bu quanh Vương Anh lúc này có vẻ rất phấn khích. Người thì tỏ ra yểu điệu, thế nhưng vẫn hung hăng dẫm lên chân người khác để tranh chỗ cạnh Vương Anh, người thì không cần giả bộ, chỉ cần có cơ hội lập tức nhào tới Vương Anh. Vương Anh ngồi ở giữa trung điểm có vẻ hơi có một chút khó chịu. Hắn nhăn mặt, im lặng. Một cô bé trang điểm rất đậm, hình như rất hâm mộ Vương Anh, nhân cơ hội hắn nhăn mặt, giả vờ mất đã, ngã vào lòng Vương Anh.

Tiểu Bạch nhìn thấy cảnh tượng đó, không dừng được, trong lòng cảm thấy tức giận vô cùng. Cái gì vậy chứ? Đó rõ ràng là cố ý mà. Mặc dù Vương Anh chẳng thêm bận tâm, nhích qua một bên, vừa vẩy để cô bé đó ngã nhào luôn xuống đất, thế nhưng cô vẫn là khó chịu cực kỳ a. (Con bé kia đáng đời quá a. Can tội hám dzai. Vẫn là Vương Anh ca ca nhất. Há há.)

Vừa lúc Tiểu Bạch định xông vào giữa đám ruồi nhặng kia, cô bỗng cảm thấy được có người nắm vai cô.

Tiểu Bạch quay lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy 3 nữ nhân đang nhìn mình.

-“Cô có phải là người đi cùng anh Vương Anh.”

Tiểu Bạch nhìn 3 người bọn họ, ngây ngô trả lời.

-“Đúng. 3 chị là...”

Đứa con gái đứng giữa chỉ cần nghe Tiểu Bạch gật đầu xác nhận, lập tức ra hiệu cho 2 người bên cạnh kéo Tiểu Bạch đi.

Tiểu Bạch hoảng sợ hét ầm lên, gọi tên Vương Anh, Thế nhưng một tiếng cũng không kêu ra được. Nữ nhân đứng giữa lúc này đưa tay bịt chặt miệng cô, cả 3 người nhanh chóng đưa cô lên tầng thượng. Tiểu Bạch hoảng hốt nhìn về Vương Anh. Hắn bị đám con gái che mất tầm nhìn, không nhìn thấy được cô đang bị lôi đi như một bị cớ.

-“Các người... các người muốn làm gì?”

Tiểu Bạch vừa bị ném xuống nền đất tắm tối trong một cái nhà kho đã lập tức run rẩy hỏi.

-“Làm gì sao?”

Con bé có vẻ như là chị hai trong 3 đứa nhếch môi, cười một cái rất chi là đểu cáng. Nó đưa tay bóp chặt lấy cằm Tiểu Bạch, nghiêng rằng.

-“Nói. Mày với anh Vương Anh là quan hệ gì?”

Tiểu Bạch cảm thấy một cơn đau như ở cằm truyền đến, đau đớn vô cùng. Thế nhưng cô vẫn là một mực không rơi lệ. Trong lòng cô sợ hãi. Thế nhưng công chúa có cốt cách của công chúa. Đứng trước kẻ thù tuyệt đối không thể khóc. Trước nay vẫn là ở cạnh những người cô cảm thấy gần gũi, Tiểu Bạch mới rơi lệ.

Ánh mắt quật cường của Tiểu Bạch làm cho Ngọc Thân khó chịu. Ánh mắt đó, cô ta tuyệt đối không thích. Ngọc Thân mất ánh tia lửa, gần giọng hỏi lại.

-“Nói nhanh. Mày là gì của anh Vương Anh?”

-“Là gì liên quan tới người sao?”

Tiểu Bạch nhặt nhẻo trả lời. Cô dù có chút sợ hãi, thế nhưng vẫn mạnh miệng đối chọi. Tên bá đạo kia nhất định sẽ tới cứu cô.

-“Được. Mày được. Đánh nó.”

Ngọc Thân tức giận, giẫm chân hét lên. Hai con bé to tợn kia lập tức xông vào Tiểu Bạch, hung hăng đưa 10 đầu móng tay y như quỷ ra, khiến cho Tiểu Bạch sợ hãi nhắm tịt mắt.

-“Các người đang làm gì?”

Giọng nói nhẹ nhàng bên sau đột ngột vang lên. Tiểu Bạch mừng rỡ.

-“Vương Anh ca ca.”

Vương Anh đứng bên sau đám người đó, hơi thở gấp gấp, thế nhưng vẫn là khí chất lạnh lùng.

-“Anh... Anh Vương Anh. Bọn em chỉ là đang chơi một trò chơi nhỏ thôi.”

Ngọc Thân mặt tái mét, quay lại nhìn Vương Anh, nở một nụ cười tươi. Tiểu Bạch nhìn Ngọc Thân mà chán ghét. Cái gì mà chơi chứ? Rõ ràng là bắt cô đến.

-“Tiểu Bạch, tới đây.”

Vương Anh nhẹ nhàng ra lệnh cho Tiểu Bạch. Khuôn mặt hần bình thản, không có chút gì tức giận, chỉ như thể là đang đi đón một bé con ham chơi trở về nhà. Tiểu Bạch không cần nói gì thêm, lập tức nhào vào lòng Vương Anh, đưa ánh mắt bọn-mày-tới-số-rồi nhìn 3 đứa con gái kia.

Nụ cười của Ngọc Thân có chút cứng, thế nhưng sau đó lại lập tức phục hồi. Cô ta dù sao cũng là bạn gái của Vương Anh. Hại người là chưa có chia tay mà.

-“Anh Vương Anh. Đứa con gái xấu xí như vậy, anh cần gì phải đùa giỡn tình cảm của cô ta.”

Vương Anh hướng ánh mắt trong vắt nhìn về Ngọc Thân. Nha đầu này...

-“Cô là ai?”

Lần này Ngọc Thân á khẩu hoàn toàn. Tới miệng cũng khép không nổi. Cái gì a? Chẳng lẽ hẳn ta không nhớ cô sao? Cho dù cô vẫn biết Vương Anh rất nhiều bạn gái, thế nhưng cũng đâu tới nỗi không nhớ hết được tên chứ?

-“Anh... Em là Ngọc Thân. Là BẠN GÁI của anh.”

Giọng nói Ngọc Thân run run đĩnh chính. Cô ta là cố tình nhấn mạnh chữ bạn gái cho 2 con người kia nghe. Thế nhưng...

Vương Anh vẫn lạnh lùng nhìn cô, không chút ẩn tượng. Bạn gái? Có sao? Chẳng nhớ gì hết. (Anh ca ca. Cái này gọi là giết người không dao a. Tại sao dzai đẹp trên đời anh nào cũng lạnh lùng như thế? T_____T)

Tiểu Bạch so với Vương Anh lại càng không có ấn tượng gì. Cô vẫn là ngây ngốc đứng nhìn cô gái tên Ngọc Thân kia. Bạn gái là gì chứ? Ở chỗ cô không có dùng từ này. Tiểu Bạch hướng ánh mắt thắc mắc nhìn Vương Anh, như thể đang chờ đợi hắn giải thích.

Trong lòng Vương Anh lúc này cảm thấy thật sự nhàm chán. Bạn gái? Cho dù đúng, cô ta nghĩ là cô ta có ảnh hưởng tới hắn sao? Hắn là lên giường với biết bao nhiêu người. Đừng nói đến tên, cả khuôn mặt hắn cũng chưa chắc đã nhớ.

Vương Anh nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Bạch ra ngoài. Bên ngoài đã có mấy người đứng chờ sẵn. Lúc này nhìn thấy Tiểu Bạch bị kéo đi, hắn muốn đuổi theo mà lại bị một đám nữ nhân bao vây, không thể rời chân. Cuối cùng vẫn là phải gọi tới tay chân truy tìm trước, còn hắn, vừa gác máy đã hét lên một tiếng, khiến bọn kia xanh mặt, dạt sang một bên ngay tắp lự.

Đám tay chân đứng bên ngoài chờ lệnh, một nam nhân áo trắng bước lên trước mặt hắn, nghiêng đầu vừa hỏi vừa cười.

-“Là cô bé này sao?”

Tiểu Bạch tò mò nhìn nam nhân trước mặt. Hắn chỉ mặc độc một chiếc sơ mi trắng, 2 cúc phía trên không cúc lại, cứ như cuốn hút người ta. Hắn mỉm cười với Tiểu Bạch, nụ cười toả nắng hút hồn người. Với những cô gái khác mà nói, nụ cười này chẳng khác gì một đòn chết hết. Cứ phải gọi là ngất ngây. Thế nhưng hắn vẫn là nhầm lẫn một chút. Tiểu Bạch căn bản không có gì ấn tượng với nam nhân này. Cao cũng chỉ tầm Vương Anh. Đẹp lại không đẹp bằng Vương Anh. Vì vậy, Tiểu Bạch lập tức lại nép vào lòng Vương Anh, nín nín áo hắn, ý chừng muốn về nhà.

7. Chương 7: Tiểu Sủng Vật Của Anh

Tiểu Bạch theo Vương Anh về nhà an an tĩnh tĩnh, không hề hay biết mình vừa quay đi, 3 đứa con gái kia đã bị dzai đẹp Thiên Nam ra lệnh đánh cho một trận tơi bời. 3 đứa con gái, 3 bộ hồ sơ, ngày mai lập tức bay ra khỏi hồ sơ sinh viên đại học Ngoại Thương. Hắn không phải là dạng không biết thương hoa tiếc ngọc. Thế nhưng hoa này ngọc này, hôm nay đúng là xui tận mạng. Vương Anh nổi giận với bọn con gái này, Thiên Nam có thể nương tay. Nhưng là hắn đang tức giận phùng phùng. Đường đường là một hot boy ở đất Hà thành, thế nhưng cô gái nhỏ kia chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt lập tức đã như vẽ chân ngắn, thu về ngước lên Vương Anh. Hắn tức. Hắn chém. Chém hết. Cơ mà dù sao cũng là sủng vật mà Vương Anh yêu thích. Vậy nên hắn chỉ có thể giận cá chém thớt mà thôi.

Trên đường về, Vương Anh cư nhiên đem Tiểu Bạch tống lên taxi, chiếc SH cũng vút lại, bắt Thiên Nam đưa về. Tiểu Bạch mệt mỏi nép vào lòng hắn, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tới lúc về tới nhà cũng là hắn phải nhẹ nhàng bế Tiểu Bạch vào nhà.

Tiểu Bạch ở trong lòng Vương Anh ngoan ngoãn ngủ. Tiểu Mễ ở nhà chờ cô về chơi cùng, thế nhưng nhìn thấy mặt Vương Anh đã lập tức nín khe. Cô bé lảng lảng vào phòng của mình. Nói gì thì nói, cô bé cũng là đang ăn nhờ ở đậu, dù gì cũng nên biết điều.

Vương Anh đưa chân đá nhẹ cửa phòng, cố sức không gây ra tiếng động, sau đó bế Tiểu Bạch lại gần giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống. Tiết trời mùa đông rét buốt khiến cho da mặt Tiểu Bạch có chút tái. Vương Anh bật lò sưởi, nhẹ nhàng kéo chăn cho Tiểu Bạch, bản thân cũng chui vào nằm một bên cô.

Hắn nằm nghiêng sang phía Tiểu Bạch, chăm chú ngắm nhìn. Rốt cuộc là nữ nhân này làm bằng thứ gì? Tại sao lại xinh đẹp đến thế? Hắn đưa tay, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt Tiểu Bạch. Tiểu sủng vật của hắn cũng thật kì lạ. Hắn là trước nay chưa hề biết lo lắng cho ai. Vậy mà lúc này đi tìm Tiểu Bạch, trong lòng lại lo lắng không yên. Bụng hắn sôi lên từng hồi. 3 đứa con gái kia quả thật gan to bằng trời. Cư nhiên dám bắt cóc Tiểu Bạch của hắn. Hắn dù gì cũng là người đứng đầu Nil. Bọn con gái kia chẳng lẽ lại không biết.

Tiểu Bạch trong mơ mấp máy môi, gọi một tiếng Phụ Vương. Vương Anh có chút giật mình, rụt tay lại. Ngay sau đó lại như nhận ra hành động kì lạ của mình, có chút đỏ mặt. Hắn vì có gì mà lại phải rụt tay lại? Tiểu Bạch là Tiểu sủng vật của hắn. Hắn muốn làm gì nàng cũng được. Có sao phải giật mình. Còn nữa. Tiểu Bạch, tới lúc nào thì cô mới gọi tên hắn trong lúc mơ?

Vương Anh có chút tò mò, lại đưa mắt ngắm nhìn Tiểu Bạch. Đúng lúc cô mơ màng mở mắt, cảm nhận được hắn, quay sang nhìn hắn một cái.

Ánh mắt Tiểu Bạch vừa chạm tới ánh mắt Vương Anh, cô đã lập tức nở một nụ cười còn mơ màng. Tên bá đạo này lúc này tới cứu cô. Không hiểu vì cái gì, cô cảm thấy rất vui. Có thể là vì cô đặt niềm tin không sai chỗ. Trên đời này, ngoài phụ vương ra, hắn là nam nhân giỏi nhất.

Đối với Vương Anh mà nói, nụ cười của Tiểu Bạch có chút lay động hắn. Tiểu sủng vật xinh đẹp của hắn vẫn còn đang dở tỉnh dở mê. Quả thật quyến rũ lòng người. Vương Anh không cầm lòng được, đặt lên môi Tiểu Bạch một nụ hôn.

Tiểu Bạch mơ màng cảm nhận đôi môi Vương Anh. Lại chơi nữa sao? Cô bây giờ có chút buồn ngủ a.

Tiểu Bạch đẩy Vương Anh ra, giọng nũng nịu.

-“Vương Anh ca ca. Em muốn ngủ.”

Vương Anh nhìn Tiểu Bạch nín thở, cảm thấy thật sự rất dễ thương. Chiếc sơ mi trắng của hắn lúc này xộc xệch nhăn nhúm, bị Tiểu Bạch nín lấy. Bàn tay còn lại của Tiểu Bạch đặt lên ngực hắn, nóng hổi. Vương Anh nhất thời không kiềm chế được, hắn hung hăng nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn cô.

Tiểu Bạch chống không được, đành cùng hắn chơi. Vương Anh càng lúc càng nóng bỏng hơn, chỉ một lát sau đã đem Tiểu Bạch ăn sạch sẽ.

Cơn kích tình qua đi, Tiểu Bạch có chút mệt mỏi nép vào lòng Vương Anh. Bờ ngực Vương Anh cứng rắn, Tiểu Bạch gối lên lại cảm thấy rất thích. Bàn tay Vương Anh nắm chặt tay cô, thở gấp.

-“Vương Anh ca ca. Lúc này làm sao biết muối bị bắt đi?”

Vương Anh him lặng một lúc, sau đó mới chậm rãi trả lời.

-“Anh chỉ nhìn thấy mập mờ. Nghi ngờ gọi người time m. Bản thân vào phòng vệ sinh đã không nhìn thấy em đâu. Vậy nên mới biết em bị bắt đi.”

Tiểu Bạch trố mắt, ngẩng đầu nhìn Vương Anh.

-“Vương Anh ca ca. Huynh vào nhà vệ sinh nữ sao? Chẳng phải huynh nói với muối rằng nữ nhân không được vào nhà vệ sinh nam, nam nhân cũng không được vào nhà vệ sinh nữ sao? Như vậy chẳng phải sẽ bị đánh sao? Vương Anh ca ca. Rốt cuộc lúc này huynh có bị đánh không? Có đau không?”

Tiểu Bạch có chút hốt hoảng, lo lắng cho Vương Anh. Thế nhưng hắn lại chỉ phì cười. Hắn không ngờ tới mức xông thẳng vào đó, không bị đánh cũng sẽ bị gọi là biến thái mất. Hắn chẳng qua là nhờ một nữ nhân vào tìm cô thôi.

Thế nhưng Tiểu Bạch lo lắng cho hắn. Chỉ như vậy thôi đã làm hắn cảm thấy vui vẻ. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có ba mẹ hắn lo cho hắn. Người ngoài lại chưa có ai vì hắn mà lo lắng. Vương Anh không dùng được, môi cong lên thành một nụ cười. Hắn đưa tay, ôm lấy Tiểu Bạch vào lòng.

-“Tiểu Bạch. Lo lắng cho anh sao?”

-“Ừm. Có chút lo.”

-“Vì sao lại lo lắng?”

-“Không biết.”

Vương Anh lúc này thực cười không nổi nữa. Trước tới nay, hắn vẫn là cảm thấy Tiểu Bạch ngốc nghếch cũng tốt. Thế nhưng lúc này lại chẳng tốt chút nào.

-“Vương Anh ca ca. huynh cũng lo lắng cho muội, thế nên mới đi tìm muội sao?”

-“Đúng.” Giọng nói Vương Anh mơ hồ. Lo lắng? Hẳn quả thật đã lo tới phát sốt.

-“Vậy sao lại lo lắng?”

Vương Anh tách Tiểu Bạch ra, nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên. Tiểu Bạch là đang bề lại hấn sao?

Vương Anh mất mát nửa ngày mới thôi ngạc nhiên. Hấn lại kéo Tiểu Bạch vào lòng, nhẹ nhàng nói ra câu trả lời dường như không đúng với lòng.

-“Vì em bây giờ là sủng vật của anh

8. Chương 8: Thúc Thúc Vương Anh

Tiểu sủng vật của Vương Anh tới trường một lần, ấn tượng không hề tốt, ngày hôm sau đã quyết định ở nhà cùng Tiểu Mễ. Vậy nên cô dù có là thần thánh cũng không biết được ở trường Vương Anh, nữ nhân thì mừng phơi phơi ra mặt, còn nam nhân thì ôm đầu kêu trời.

Thiên Nam từ ngày hôm đó tần suất xuất hiện trước mắt Tiểu Bạch ngày một dày lên. Dường như cậu chàng quyết tâm cao độ khiến cho Tiểu Bạch phải công nhận sắc đẹp của hấn. Tiểu Bạch dường như không mấy ác cảm với mỹ nam này. Vậy nên cũng rất lịch sự tiếp Thiên Nam. Tất nhiên, mọi chuyện đều là phải có mặt Vương Anh nữa.

Mấy ngày sau đó, Tiểu Bạch cư nhiên trở thành mục tiêu của Thiên Nam. Hấn lúc nào cũng cảm thấy nhiệm vụ cao cả của mình lúc này chính là làm cho nữ nhân duy nhất trên thế giới không thêm để mắt tới hấn kia công nhận hấn. Có vậy mới có thể tiếp tục xưng là mỹ nam với các mỹ nhân. Vương Anh một hai ngày thì còn có thể hiểu được. Thế nhưng tới ngày thứ 5, hấn tuyệt nhiên không thêm đếm xỉa, bản chất bá đạo ham chiếm hữu cũng lộ rõ ra, cư nhiên túm lấy áo Thiên Nam quăng ra khỏi cửa một cách không thương tiếc.

-“Vương Anh. Vương Anh. Ông không thể làm như thế. Tôi nhất định phải làm cho sủng vật của cậu sáng mắt ra.”

Vương Anh nhếch môi lên một cái. Sáng mắt? Chỉ sợ Tiểu Bạch chưa kịp sáng mắt hấn đã đem thăng bạn chí cốt lên thốt làm thịt từng phần rồi. Hấn không thêm nói tới nữa lời, quay lưng đi thẳng, mặc cho Thiên Nam gào thét đến khản cả họng, nát cả lưỡi bên ngoài.

-“Vương Anh ca ca. Như vậy rất là tàn nhẫn a.”

Tiểu Bạch ngây thơ lộ cổ ra, yếu giọng nói với Vương Anh. Vương Anh nhướn mày. Mấy hôm nay hấn đã nhìn tới mẫn nhân rồi. Nếu không phải là bạn thân, e rằng đã bị hấn lột sạch đồ vứt ra ngoài đường từ lâu rồi. Vậy mà Tiểu Bạch còn lên tiếng bênh vực tên đó.

Tiểu Bạch nhìn thấy Vương Anh nhướn mày, vẫn không tài nào biết được Vương Anh đang tức giận. Khuôn mặt vẫn một mực ngây thơ thắc mắc với hấn. Đúng lúc Vương Anh đang còn phân vân không biết nên xử phạt cô nương này thế nào, bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng hét inh tai

-“TIỂU TỬ KIA. NGAY LẬP TỨC MỎ CỬA CHO TA.”

Thân ảnh Vương Anh lập tức đứng hình. Hấn tới nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích nổi. Cái... cái gì a? Chẳng lẽ lại là...

-“TIỂU TỬ. CÓ NHANH LÊN KHÔNG THÌ BẢO?”

Tiểu Bạch bị tiếng thét bên ngoài làm cho run sợ, có chút run giọng nhắc Vương Anh.

-“Vương Anh ca ca. Hình như là có người gọi cửa.”

Vương Anh bị tiếng nói của Tiểu Bạch đánh thức, lập tức thu hồi vẻ đứng hình, thế nhưng thay vào đó lại là hành động có chút gấp gáp, vừa kéo Tiểu Bạch vào phòng vừa nói nhỏ.

–“Không phải đâu Tiểu Bạch. Là nhầm thôi.”

Tiểu Bạch chu môi thắc mắc. Nhầm sao? Vậy sao Vương Anh ca ca lại có vẻ gấp gáp như thế? Hơn nữa còn lớn giọng gọi tất cả người hầu trong nhà tuyệt đối không được mở cửa, bản thân thì kéo cô vào phòng, khoá trái lại.

Thắc mắc của Tiểu Bạch không lâu sau đó liền được hoá giải.

“Ầm!!!”

Tiếng động vang lên đình tai nhức óc, Tiểu Bạch hoảng hốt chạy ra nấp sau lưng Vương Anh, ngó chừng về phía cánh cửa vừa mới bị đập bay không thương tiếc kia.

Trước mặt Tiểu Bạch là một vị thúc thúc khoảng 30 tuổi, ăn mặc có vẻ bụi bặm. Thế nhưng dáng người lại rất đẹp, khuôn mặt cũng có vẻ rất lãng tử. Chiếc cằm được phủ một lớp râu nhìn rất bụi. Tóc tai thì có chút rối.

Tổng thể từ trên xuống dưới, Tiểu Bạch đưa ra được một kết luận : Thúc thúc này hình như là mấy ông hát rong ngoài đường.

Vương Anh ngao ngán nhìn vị khách không mời kia, ngao ngán quay đầu đi chỗ khác như thể nhìn thấy một chuyện không mấy vừa mắt. Vị thúc thúc kia thì ngược lại, có vẻ rất vui vẻ. Hắn ta cười rộ lên, bước tới vỗ vai Vương Anh mấy cái, giọng nói hào sảng vang lên.

–“Tiểu tử. Nhà ngươi muốn trốn ta sao? Còn phải học thúc thúc mấy năm nữa.”

Vương Anh mím chặt môi, chẳng nói chẳng rằng, đưa điện thoại bấm số cho người hầu.

–“Gọi người tới sửa lại cửa chính cùng cửa phòng của tôi. Nói họ nâng hàng rào thêm 5 mét.”

Vị thúc thúc kia lại bật một tràng cười ha ha.

–“5 mét? Ít nhất cũng phải thêm 10 mét.”

–“Được. 10 mét.” Vương Anh nói thêm vào điện thoại, sau đó cúp máy. Thúc thúc kia khuôn mặt vẫn cười toe.

–“Không phải chứ tiểu tử? Ngươi định biến nơi này thành nhà giam sao?”

Tiểu Bạch nãy giờ núp bên sau Vương Anh, có chút tò tò nín nín gấu áo hắn, nhỏ giọng hỏi.

–“Vương Anh ca ca. vị thúc thúc này là...”

Vị thúc thúc kia nghe thấy giọng Tiểu Bạch, tò mò quay sang nhìn phía cô, ánh mắt vừa chạm vào người cô đã lập tức sáng rỡ.

–“Cha! Tiểu tử. Ngươi đã cưới vợ rồi sao? Sớm như vậy? Sao lại không báo cho thúc thúc ta một tiếng?”

Vương Anh cảnh giác đứng chặn trước mặt Tiểu Bạch, đưa tay ra che chắn cô như thể bảo vệ khỏi kẻ thù. Thế nhưng lại không thể chắn được cái con người kì cục kia đang chung thủy lao tới chỗ Tiểu Bạch.

Trương Vương Lăng nắm chặt lấy tay Tiểu Bạch, vui vẻ nói như hét.

–“Tiểu nha đầu. Ngươi tên gì? Ta tên Vương Lăng. Ngươi cứ gọi ta là Lăng thúc thúc.”

Vương Anh khóc không nổi, khoé môi giật giật nhìn vị thúc thúc cổ quái kia. Ông ta vốn dĩ là em trai út của cha hắn. Thế nhưng sao tính tình lại kì quái như thế? Lại còn nghiên cứu ngôn ngữ của dân ta thời xưa, cứ nhiên nhiên luôn.

Tiểu Bạch có chút lo lắng nhìn Lăng thúc thúc. Cô là có chút không thoải mái a. Thế nhưng nghe ông ta giới thiệu, cô lại lập tức nở nụ cười.

–“Lăng thúc thúc. Con tên Kim Sa.”

-“Không đúng. Cô ấy tên Tiểu Bạch.”

Thiên Nam nãy giờ lấp ló đứng bên ngoài, bây giờ lộ mặt vào. Hắn là theo Lăng thúc thúc vào đây, vốn đang vui mừng. Lăng thúc thúc trở về. Vậy mấy ngày tới hắn có thể thoải mái thực hiện nghĩa vụ cao cả rồi.

Tiểu Bạch giật mình nhìn Thiên Nam, Vương Anh thì nhăn mặt. Một Lăng thúc thúc đã đủ rắc rối. Bây giờ lại còn thêm cái tên điếc không sợ súng này nữa. Mấy ngày tới quả thật sẽ vất vả đây.

9. Chương 9: “vương Anh Ca Ca. Chúng Ta Sinh Tiểu Hải Tử Được Không?”

Lăng thúc thúc mấy ngày sau đó suốt ngày làm phiền Tiểu Bạch. Thực ra thì cũng không chỉ có Lăng thúc thúc. Còn có cái tên thấy chết không sờn Thiên Nam nữa. Lăng thúc thúc với mục đích giục bọn trẻ kết hôn, bầm Tiểu Bạch 16 trên 24. Còn 8 tiếng kia, đương nhiên là để cho Vương Anh rồi.

Tranh giành 16 tiếng của Lăng thúc thúc còn có Thiên Nam. Hắn một lòng một dạ bám theo Tiểu Bạch với hi vọng ánh mắt Tiểu Bạch nhìn hắn có chút công nhận là được rồi.

Vương Anh nét mặt đen mất mấy phần, đưa ánh mắt giết người nhìn hai con người kia dính chặt lấy Tiểu Bạch. Hắn chỉ hận một nỗi không thể đem 2 con người vô tư như ghé kia đem chiên trên chảo mỡ. Cái gì mà kết hôn? Cái gì mà sinh hài tử? Hắn chính là chưa bao giờ nghĩ tới chuyện xem Tiểu Bạch là bạn gái. Còn nữa. Tiểu sủng vật của hắn đâu phải là máy xem xét đánh giá chứ? Cái tên Thiên Nam kia quả đáng hận. Giới giang hồ cũng chính vì lý do này mà mấy hôm nay lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Đáng thương thay cho Lăng thúc thúc cùng Thiên Nam đã trở thành kẻ thù chung của giang hồ. Hi vọng trong tương lai không xa, mọi người sẽ thương tình dành cho 2 người có ý chí thấy chết không sờn đây kiên định này một phút mặc niệm.

Vương Anh mấy hôm nay chính là tâm trạng nhìn thứ gì cũng không hài lòng. Duy chỉ có một chuyện

-“Tiểu Bạch. Em nhìn xem anh mặc chiếc áo này đẹp không?”

Thiên Nam nỉ non với Tiểu Bạch, ánh mắt cầu khẩn, khuôn mặt nai hết cỡ. Hắn tay chống nạnh, có tạo dáng thật đẹp như khi hắn đi chụp ảnh quảng cáo cho mấy công ty người mẫu. Tiểu Bạch đưa mắt lướt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, sau đó quay lại chơi cờ cùng Tiểu Mễ, buông ra một câu.

-“Thiên Nam ca ca. Càng ngày càng làm người ta thất vọng quá. Anh xem. Vương Anh ca mặc chiếc này rất đẹp,”

Có biết thế nào là giết người không dao chưa?

Có biết thế nào là đẳng cấp sát thủ chưa?

Tiểu Bạch nhà ta lúc này đúng là một nữ quỷ mang gương mặt thiên sứ không hơn không kém. Trái tim Thiên Nam nứt ra, sau đó là xoảng một tiếng, bóng dáng đứng đó cũng vỡ tan tành.

-“Oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Thiên Nam mếu máo bừng mặt chạy trở về phòng, còn không buồn đóng cửa. Lăng thúc thúc đang hớn hờ chạy tới tìm Tiểu Bạch, đột nhiên cảm nhận một làn gió mạnh vụt qua, còn cảm thấy có chút nước, đưa tay gãi đầu.

-“Quái. Trong nhà mà cũng có mưa.”

Vương Anh lúc này ngồi một chỗ, đắc chí khịt khịt mũi. Tiểu sủng vật của cậu thật không hổ danh. Tên Thiên Nam đáng chết kia xem ra không dễ dàng đạt được mục đích đâu.

Lăng thúc thúc nhanh chóng thu lại vẻ mặt ngơ ngác, thay vào đó là nụ cười sủng nịnh.

-“Tiểu Bạch!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiểu Bạch nhin không được, rùng mình một cái. Cái giọng sủng nịnh kia kéo dài, âm vang trong đầu cô. Tuy vậy, cô với vị thúc thúc này vẫn là rất có cảm tình. Lãng thúc thúc chẳng qua cũng chỉ là hơi ồn ào một chút, thế nhưng vẫn là thúc thúc của Vương Anh.

-“Lãng thúc thúc.”

Tiểu Bạch cười toe với Lãng thúc thúc làm ông mừng rỡ. Ông rưng rưng nước mắt.

-“Tiểu Bạch. Cháu thật đáng yêu quá. Thúc thúc ta đây chỉ nhìn cháu thôi cũng biết tại sao tiểu tử kia lại chọn cháu.”

-“HẮN TA LÀ CHỌN CẢ ĐỒNG NGƯỜI Ý!!!!!!”

Thiên Nam từ trong phòng uất ức hét lên. Vương Anh có gì hay chứ? Hắn chẳng phải đẹp trai hơn sao? Ta trù, ta trù.

Vương Anh khoe môi giật giật. Được lắm, tên này đã không sợ chết. Đã vậy...

Vương Anh đứng dậy, nhẹ nhàng bước vào phòng Thiên Nam.

-“Oa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiểu Bạch trừng ra một ánh mắt thương hại. Thiên Nam đã hi sinh vì tổ quốc. Xem như cũng anh dũng hi sinh.

Lãng thúc thúc không thêm để ý tới Thiên Nam, xun xoe bên cạnh Tiểu Bạch.

-“Tiểu Bạch. Lát nữa nhà ta sẽ có khách. Một người bạn của ta sẽ tới chơi.”

-“Vậy sao?” Tiểu Bạch có chút ngạc nhiên. Cô cứ nhiên nghĩ rằng Lãng thúc thúc ham chơi như thế, nếu có bạn cũng là ở nơi khác chứ không phải ở đây. “Vậy con có cần lên thay đồ không ạ?”

-“Tiểu Bạch ngoan.” Lãng thúc thúc đặc chí cười híp mắt. “Không cần thay đâu. Chút nữa chỉ cần giúp ta trông tiểu hài tử để chúng ta nói chuyện là được.”

-“Được. Cứ thế đi thúc thúc.”

Tiểu Bạch sảng khoái đáp ứng. Lãng thúc thúc thì mắt sáng rỡ, hỉ hả một lúc, nghe thấy chuông cửa liên bay ra ngoài.

Khách của Lãng thúc thúc là một thiếu phụ khá xinh đẹp, trên tay bế một tiểu hài tử khoảng hai tuổi. Lãng thúc thúc từ lúc thiếu phụ kia tới, mắt híp lại tới mức mở ra không nổi. Ông vui vẻ dắt thiếu phụ kia đi vào phòng khách, giao tiểu hài tử 1 tuổi rưỡi kia cho Tiểu Bạch, sau đó lập tức đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài.

Tiểu Bạch bế tiểu hài tử mà theo Lãng thúc thúc, tên là Ngọc nhi, vào phòng của mình, vui vẻ cùng Tiểu Mễ chơi cùng Ngọc Nhi.

-“Tiểu Mễ, nhìn xem, Tiểu hài tử này có phải rất dễ thương không?”

-“Đúng a. Chị Tiểu Bạch. Chị nhìn xem. Hai má của nó mới dễ thương làm sao.”

Tiểu Mễ cũng không hơn gì Tiểu Bạch, hưng phấn nhéo nhéo má Ngọc Nhi.

Ngọc Nhi này không những không ham khóc giống như những tiểu hài tử khác mà còn phi thường thích cười. Con bé bị Tiểu Mễ nhéo má một cái, lập tức cười khanh khách.

-“Chị... chị...”

Nó bập bẹ kêu mấy tiếng, mắt cười tới híp lại, đưa tay về hướng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xưa nay vốn dĩ rất thích trẻ con. Huống chi tiểu hài tử này phi thường dễ thương, làm cho cô không thể không nựng nó một cái.

.....

Vương Anh trừng phạt Thiên Nam xong, thoả mãn bước vào phòng Tiểu Bạch. Vừa vào đến nơi đã nhìn thấy một cảnh tượng như này.

Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ đang hôn hờ nằm ở dưới đất. Bút màu của Tiểu Mễ cũng được lòi ra sử dụng tất. Một tiểu hài tử, cũng ngồi dưới đất, bật cười khanh khách nhìn hai tử tử mặt mày lấm lem kia.

-“Tiểu Bạch.”

Giọng Vương Anh lạnh lùng vang lên, thanh âm dường như có chút nguy hiểm. Thế nhưng thanh âm dù có nguy hiểm cách mấy, đối với Tiểu Bạch vẫn chỉ là giọng nói của Vương Anh mà thôi. Cô vừa nghe tiếng Vương Anh đã lập tức đứng dậy.

-“Vương Anh ca ca. Huynh tới rồi. Muội muốn có một tiểu hài tử.”

Câu nói của Tiểu Bạch ngay lập tức khiến cho Vương Anh khoé môi giật liên hồi, mắt tới nửa ngày sau mới có thể hồi phục.

-“Tiểu Bạch, em nói cái gì?”

-“Em muốn có một tiểu hài tử.”

-“Nhưng một mình em không thể được. Phải có một nam nhân cùng em...”

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Bạch đã không ngần ngại, khuôn mặt hôn hờ.

-“Vậy Vương Anh ca ca. Chúng ta sinh tiểu hài tử được không?”

10. Chương 10: Hồ Nghi

Tiểu Bạch mấy ngày sau đó, không lúc nào là không mơ tưởng đến một tiểu hài tử của riêng cô. Tiểu hài tử rất dễ thương. Tiểu hài tử sẽ hướng cô mà nở nụ cười, sẽ đưa tay về phía cô đòi bế. Lãng thức thúc nhìn Tiểu Bạch chìm trong mộng tưởng, lại thêm phần đắc chí. Tiểu Bạch thật là dễ dàng mắc câu. Chỉ cần nhìn thấy một tiểu hài tử dễ thương đã lập tức muốn có. Tiểu tử, xem ra cái này người không thể trách thúc thúc a.

Vương Anh mấy ngày sau đó đã quyết định lơ luôn ham muốn của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch dù sao cũng là tiểu súc vật gốc ghêch, vẫn không biết làm sao mới có tiểu hài tử. Cũng chỉ tại lão già kia bày trò.

Hắn chính là càng nghĩ càng cảm tức. Lão già kia cố sao lại muốn có cháu như vậy chứ? Chỉ cần lão ta tìm lấy một cô vợ, sinh con sinh cháu là được, việc gì phải làm phiền hắn như thế? Vương Anh qua mấy ngày, cuối cùng chịu không nổi, đem Tiểu Bạch nhốt vào phòng mình, bản thân cũng viết đơn xin nghỉ, ở nhà an tĩnh tĩnh, bảo đảm Tiểu Bạch không bị hai tên quái dị kia làm phiền.

Thiên Nam sau mấy ngày cuối cùng tinh thần cũng đã hồi phục mấy phần, lại bắt đầu đi thả thả với Tiểu Bạch. Thế nhưng dù sao Vương Anh cũng là trở ngại rất lớn. Muốn vượt qua đâu phải dễ? Tiểu Bạch ở trong nhà đứng một tuần, chứng kiến đúng 250 lần Thiên Nam lén lút thò đầu vào tìm cô, hậu quả là cả 250 lần đều bị Vương Anh túm áo vớt ra ngoài không thương tiếc. Lãng thức thúc dường như đối với chuyện Tiểu Bạch bị Vương Anh nhốt chung một phòng với hắn là chuyện tốt. Gì thì gì, kiếm người nổi dôi tông đường vẫn là chuyện cần thiết nhất. Nhân vật nam chính cùng nhân vật nữ chính một mình ở trong phòng như thế, đương nhiên vẫn là chuyện tốt. Vậy nên để Vương Anh dễ bề hành sự, Lãng thức thúc không quản bị người ta mắng là phản bội, tiếp tay giúp Vương Anh ngăn chặn Thiên Nam tới tìm Tiểu Bạch.

Mấy ngày hôm đó, Biệt thự nhà Vương Anh không lúc nào được ngơi nghỉ. Hết Lãng thức thúc lại đến Vương Anh thi nhau túm áo Thiên Nam đá ra một góc. Thiên Nam cứ nhiên chỉ biết tiến không biết lùi, vậy nên dù thấy chết vẫn anh dũng đứng dậy lao đầu vào tìm Tiểu Bạch.

Ngày hôm đó là một ngày yên tĩnh hiếm hoi. Nói là yên tĩnh, thế nhưng cũng khá rầm rộ. Dù sao hôm đó cũng là sinh nhật của Thiên Nam.

Hồi còn ở trong hoàng cung, mỗi năm sinh nhật của Tiểu Bạch đều là rất rầm rộ. Suốt một tuần liền ca múa không ngơi nghỉ. Về sau Tiểu Bạch nhận thức được sự xa xỉ đó, đã xin phép phụ hoàng mỗi năm chỉ cần phụ hoàng cùng mẫu hậu cùng cô ăn một bữa cơm, số tiền dùng làm sinh nhật sẽ được dùng để cứu tế cho dân chúng.

Sinh nhật Thiên Nam quả không hổ danh là sinh nhật siêu người mẫu. Mọi người trong nhà Vương Anh không biết tại sao tự nhiên lại phải giúp cậu ta tổ chức trong nhà Vương Anh. Thiên Nam hí hửng không một lời giải thích. Vương Anh thì hình như cũng không có ý kiến gì. Lãng thức thức xem ra còn háo hức hơn. Suốt ngày bám lấy Thiên Nam hỏi dò sẽ có những người mẫu nữ nào tới.

Buổi tối sinh nhật Thiên Nam, Vương Anh dường như cũng có phần thoải mái hơn. Hắn gọi người tới giúp Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ chuẩn bị y phục dự tiệc. Về phần mình, Vương Anh chỉ chọn một chiếc quần jean cùng áo thun trắng.

Tiểu Bạch ngồi trong phòng của mình, nhìn thấy Vương Anh từ phòng tắm bước ra, trong đầu không dừng được, khẽ khâm phục một tiếng. Quả thật là đẹp. Vương Anh đúng là Vương Anh. Chỉ một bộ đồ đơn giản cũng đẹp như thế.

Vương Anh bước tới chỗ Tiểu Bạch đang ngơ ngác, nở một nụ cười tà mị với cô. -“Sao thế? Bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi sao?”

-“Vâng. Đúng là rất đẹp a.”

Tiểu Bạch ngây thơ trả lời, khiến cho Vương Anh vốn định đùa với Tiểu Bạch lại bị cô làm cho đỏ mặt. Hắn lù lù ra phía sau. Gian xảo đúng là rất đáng gờm. Thế nhưng ngây thơ thế này còn đáng sợ hơn nữa.

-“Em không đi trang điểm sao?”

Vương Anh lúng búng đổi chủ đề.

-“lúc này anh bảo phải đợi anh đưa tới phòng trang điểm mà.”

Khoé môi Vương Anh giật giật. Nguy hiểm. Đúng là rất nguy hiểm. Hắn chính là bị sự ngây thơ của Tiểu Bạch dọa cho chết khiếp, quên mất chính hắn lúc này một mực đòi Tiểu Bạch chờ hắn đưa tới phòng trang điểm, để lỡ như có gặp vị khách nam nào lạc bước, Tiểu Bạch cũng không bị tên đó hót đi mất.

.....

Nhân viên trang điểm giúp Tiểu Bạch trang điểm xong cũng mất 30 phút. Cả bọn xong việc lập tức lục tục kéo ra, Tiểu Bạch sau đó mới nhẹ nhàng bước ra.

-“Vương Anh ca ca. Đồ dự tiệc ở đây cũng thật là nhẹ. Chẳng bù cho trang phục dự tiệc ở hoàng cung của muội. Rất là nặng a.”

Vương Anh nghe thấy tiếng Tiểu Bạch, quay về phía sau, lập tức gập một cơn chấn động.

Tiểu Bạch đứng đó loay hoay với chiếc đầm màu trắng được thiết kế rất đẹp, chỉ thiếu một đôi cánh là sẽ giống y như thiên thần. Vương Anh dù đã gặp rất nhiều người đẹp, thế nhưng đẹp thế này đúng là bây giờ hắn mới nhìn thấy. Tiểu Bạch tỏ ngây thơ thích thú với chiếc váy, không để ý tới một bóng dáng đang đông cứng trước mặt cô.

Vương Anh mất tới nửa ngày sau mới hồi phục được nguyên dạng, thở dài một cái. Sau đó bước tới, nắm lấy vai Tiểu Bạch.

-“Tiểu Bạch. Hôm nay dù anh đi đâu em cũng phải đi theo sát nút.”

.....

Phòng khách rộng lớn thênh thang lúc này rất đông người. Hầu hết đều là những người mẫu ca sĩ đang nổi. Thiên Nam một mình đứng giữa một đám nữ nhân, cười nói vui vẻ, trên tay cầm một li twin màu xanh lam đẹp mắt. Mấy nữ nhân đứng xúm xít quanh Thiên Nam tỏ rõ vẻ xun xoe nịnh nọt. Dù sao hắn cũng là tiền bối trong nghề. Chỉ cần có thể xuất hiện cùng hắn, xem như là sẽ có tên tuổi.

Vương Anh mất cả một đêm không ngủ, suy nghĩ về câu nói của Thiên Nam. Hắn... yêu Tiểu Bạch sao? Không thể nào. Hắn chỉ xem cô như một tiểu sủng vật bé nhỏ dễ thương, chẳng qua chỉ là để hắn cùng vui đùa, sống cùng nhà với hắn.

Thế nhưng... vẫn là miệng lưỡi Thiên Nam lợi hại. Hắn biết rõ Thiên Nam. Một khi đã là bạn gái hắn, Thiên Nam tuyệt đối không có tình cảm. Chẳng qua hắn ta chỉ là muốn hắn nhận rõ tình cảm của mình. Cái gì mà tôi sẽ cướp tiểu sủng vật của ông chứ? Đúng là diễn kém quá mà.

Thế nhưng dù sao cũng là Thiên Nam nói đúng. Hắn không biết tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu khi Thiên Nam nói như thế đến vậy. Hắn trước nay vẫn là không hề động lòng với nữ nhân. Những nữ nhân qua tay hắn nhiều hơn sao trên trời, thế nhưng tuyệt đối chưa có ai có thể khiến hắn có cảm giác như thế. Thứ tình cảm đang len lỏi trong hắn, hắn cư nhiên có thể mơ màng nhận ra nó là gì. Thế nhưng... chẳng phải rất nhanh sao? Cùng lắm chỉ mới mấy tháng. Hơn nữa... hắn đã hứa đưa Tiểu Bạch trở về. Tình cảm này của hắn... tuyệt đối không thể để nó phát triển hơn nữa.

11. Chương 11: Manh Mối

Tiểu Bạch ở cùng Vương Anh mấy tháng qua, đôi khi dường như quên mất gia đình. Cho tới một hôm

-“Chị Tiểu Bạch. Cha mẹ của chị đâu?”

Tiểu Bạch lơ đãng cắn một miếng dâu tây lúc đang cùng Tiểu Bạch xem một bộ phim về gia đình. Gia đình cô bé từ lâu vốn đã không còn nữa. Thế nhưng hình như cô bé chưa bao giờ nghe Tiểu Bạch về gia đình của cô.

-“cha mẹ?” Giọng Tiểu Bạch đột nhiên xen lẫn chút buồn. “Chị không biết đường về nhà.”

-“Không biết sao? Vậy chị làm sao tới được đây?”

Tiểu Bạch im lặng, không nói gì nữa. Phụ Vương cùng mẫu hậu, không biết hai người có khỏe không. Hải nhi thật có lỗi. Hải nhi vẫn là ham vui không biết đường về.

Thở dài một tiếng, cả ngày hôm đó, Tiểu Bạch cùng Lăng thúc thúc dù cô gắng cỡ nào cũng không khiến Tiểu Bạch cười được tiếng nào. Cô chỉ khẽ thở dài, khóc cũng không khóc. Chỉ tới khi Vương Anh đi học về, cô với lao vào lòng hắn, thút thít tỉ tê.

-“Vương Anh ca ca. Muội nhớ phụ vương cùng mẫu hậu.”

Vương Anh mất mát nửa ngày chấn động. Tiểu Bạch tại sao đang yên đang lành lại nhớ tới phụ vương cùng mẫu hậu của cô? Trong lòng hắn, cơn khó chịu hôm qua lại len lỏi, bùng lên trong hắn. Hắn đưa tay, thô bạo kéo Tiểu Bạch vào trong phòng, đóng sập cửa lại.

-“Ồi!”

Tiểu Bạch bị ném lên giường, có chút đau kêu lên. Nam nhân này tự nhiên sao lại nổi cáu với cô chứ?

-“Vương Anh ca ca. Huynh làm sao thế?”

-“Chẳng làm sao hết.”

Vương Anh lăm bằm, hung hăng cúi xuống hôn Tiểu Bạch.

Nụ hôn của Vương Anh cứ như vũ bão day nghiêng Tiểu Bạch. Hắn càng lúc càng thô bạo, chỉ một lát đã xé nát hết cả quần áo Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cư nhiên cảm thấy sợ hãi. Vương Anh chưa bao giờ xử sự với cô như thế này. Cô thở dồn dập, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Vương Anh, lui vào trong góc giường.

-“Lại đây.”

Vương Anh khó chịu gằn từng tiếng. Thế nhưng Tiểu Bạch cứ nhiên lắc đầu. Trong giọng nói của Vương Anh có mùi nguy hiểm. Nếu lúc này lọt vào tay hắn, chắc chắn là chết không toàn thây.

Tủi thân, nhớ nhà, sợ hãi. Tất cả cộng lại như đè nát Tiểu Bạch. Nước mắt cô rơi không ngừng, thế nhưng lại cố cắn chặt môi để không bật thành tiếng. Vương Anh không thích cô khóc. Vậy nên cô sẽ không động một chút là khóc nữa.

Vương Anh nhìn môi Tiểu Bạch bị cắn tới bật máu, trong lòng đột nhiên trào đến nỗi đau đớn, chèn ép, đè bẹp hết sự tức giận. Hắn thở dài một tiếng, xót xa chui vào góc giường, ngồi cạnh Tiểu Bạch.

Bàn tay hắn kéo chần khoác cho Tiểu Bạch, cô lúc này dường như cũng có vẻ bớt sợ hơn, đưa mắt nhìn hắn thắc mắc.

Vương Anh chính là rất sợ ánh mắt này của cô lúc này. Hắn như bị ánh mắt đó xoáy vào tận tâm can, đau đớn. Chính hắn cũng không biết tự nhiên tại sao hắn lại nổi điên lên như thế. Hắn thở dài, kéo Tiểu Bạch nép vào lòng hắn, nhẹ nhàng.

-“Tiểu Bạch. Anh không muốn xa em. Hình như... anh yêu em mất rồi.”

Mặc dù Vương Anh biết tình cảm của mình, thế nhưng Tiểu Bạch vẫn là một lòng ngây ngốc. Vương Anh biết là cô nương này rất ngốc. Thế nhưng lại không ngờ cô ngốc như thế. Hắn đường đường là hot boy của trường, bao nhiêu người quỳ dưới chân hắn thề thốt yêu đường, thế nhưng hắn chưa từng tỏ tình với ai. Vậy mà hôm nay, hắn khó khăn lắm mới nhận ra tình cảm của mình, khó khăn lắm mới nói ra được, Tiểu Bạch lại ngây ngốc ngược lên nhìn hắn hỏi.

-“Vương Anh ca ca. Yêu là gì vậy? Ta trước nay vốn chỉ nghe những người ruột thịt với nhau yêu nhau mà thôi. Chúng ta đâu có phải ruột thịt đâu?”

Vương Anh nghe Tiểu Bạch hỏi như thế, đến khóc cũng không khóc được. Hắn vừa ngượng vừa tức, lại đè Tiểu Bạch xuống xâm chiếm cô.

.....

Tiểu Bạch mấy hôm sau vẫn là một lòng mang tâm trạng nhớ mong phụ vương cùng mẫu hậu. Nỗi nhớ càng lúc càng lớn dần. Đến lúc Lăng thúc thúc quyết định lên đường đi du lịch tiếp, nỗi nhớ trong cô mới thay thế bằng thứ tình cảm gì đó rất buồn.

Tiểu Bạch kìm không được, nhất mực bám lấy áo Lăng thúc thúc khóc ầm lên

-“Lăng thúc thúc. Người phải đi thật sao? Người đi rồi Tiểu Bạch ở nhà rất buồn chán a.”

Vương Anh vẻ mặt không hài lòng, kéo cô ra. Thiên Nam cũng nhẹ nhàng an ủi

-“Tiểu Bạch. Vẫn còn anh ở đây mà.”

Vương Anh rõ ràng không hài lòng. Hắn lườm Thiên Nam một cái khiến hắn ta im bặt, sau đó mới chậm rãi hỏi Lăng thúc thúc.

-“Bao giờ thúc thúc về?”

-“Cũng chưa biết.”

Lăng thúc thúc cười khì nhìn Vương Anh. Thằng nhóc này cũng thật là...

Đến tận lúc Lăng thúc thúc chào mọi người lên xe rồi, ông vẫn nhìn thấy Tiểu Bạch nước mắt chảy không ngừng. Trong thoáng chốc, kiềm chế không nổi, ông bật cười ha hả, mặc cho mọi người quay lại nhìn ông như thể quái vật. Cái con nhóc Tiểu Bạch này cũng thật là ngoan.

.....

Tiểu Bạch mấy hôm sau mới thấm thía Lăng thúc thúc đi là buồn tới mức nào. Cô cùng Tiểu Mễ suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trong nhà, vẫn là không biết làm cách nào mới hết chán. Vương Anh cùng Thiên Nam phải chuẩn bị thi, thế nên gần đây phải tới trường suốt.

Vương Anh mấy hôm đó vẫn vương mắc trong lòng. Tiểu Bạch muốn trở về nhà, vậy tới lúc đó hẳn biết làm thế nào? Tốt nhất vẫn là không để Tiểu Bạch tìm được manh mối gì để trở về.

Chiều hôm đó, Vương Anh xin về sớm. Hắn tới chỗ thùng rác lần đầu hẳn cùng Tiểu Bạch gấp gờ, tỉ mỉ tìm kiếm. Nếu như cô ấy rơi xuống ở đây, vậy chắc chắn phải có chút gì đó chứ? Vương Anh nheo mắt tìm kiếm, suốt mấy hôm sau đó chiều nào cũng quanh quẩn ở đó.

Góc tường mà Vương Anh quanh quẩn thực chất cũng không có gì nhiều. Vì là khu nhà vip, thế nên ở đây cũng khá sạch sẽ. Chỉ có một cái thùng rác rất to, chính là chỗ mà Tiểu Bạch nằm trong đó, cùng với mấy hòn đá.

Vương Anh nheo mắt nhìn mấy hòn đá cuội tròn nhẵn khá đẹp mắt. Hắn vẫn thường nghe nói về xuyên không, hoặc về cánh cửa thời gian. Hắn cúi xuống, định bụng nhặt một hòn đá lên, lúc này mới phát hiện ra, hòn đá chẳng mấy may nhúc nhích nửa li.

12. Chương 12: Thế Giới Của Em

Trong lòng Vương Anh đột nhiên không cảm được mà thoáng lạnh lẽo một cái. Trời dần về tối, mọi người ngoài đường cũng đã thưa dần. Chỉ còn hắn ở trong góc nhỏ này một mình. Vương Anh nhíu mày một cái, sau đó lại tiếp tục xem xét hòn đá.

Những hòn đá xung quanh đều tròn bóng một cách bất thường. Hòn đá hắn vừa chạm tới là hòn ở chính giữa. Nó không to lắm, có màu trắng khá đẹp mắt. Vương Anh lần lượt thử từng hòn một. Tất cả đều không nhúc nhích gì.

5 hòn đá xếp thành một hình tròn, ở giữa là hòn đá to nhất, duy nhất có màu trắng. Vương Anh hồ nghi, đang định đưa tay thử lại thì điện thoại reo.

-“Alo?”

Vương Anh nghe máy, có chút bức mình. Giọng Thiên Nam vừa nhắc máy lập tức đã đập ngay vào tai hắn.

-“Vương Anh. Ông đang ở đâu? Tiểu Bạch đang nốc rượu này. Về nhanh lên.”

.....

Lúc Vương Anh về tới nhà đã thấy ngay một cảnh tượng không mấy hay ho. Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ đứng trên chiếc bàn ở phòng khách, một người tay cầm cây chổi quét nhà, một người tay cầm chai sâm banh của hắn. Khoé môi Vương Anh giật giật. Hắn nói không nổi, đứng im mất nửa ngày.

Thiên Nam đang khỏ sở đứng dưới đất, cố gắng kéo 4 người xuống, thấy Vương Anh về lập tức như thấy vàng. Hắn mắt sáng rỡ, sau đó có chút van lơn giúp đỡ.

-“Tôi không biết đâu. Lúc về đã thấy thế này rồi.”

Tiểu Bạch đang hát một ca khúc gì gì đó, quay ra nhìn thấy Vương Anh, lập tức hét lên một tiếng.

-“Vương Anh ca ca.”

Tiểu Bạch phi như bay về phía Vương Anh đang đứng như trời trồng, vòng tay qua cổ hắn.

-“Vương Anh ca ca. Huynh về rồi. Bọn muội ở nhà rất buồn. Vậy nên đã mở cái tủ đẹp đẹp trong phòng khách.”

Vương Anh nuốt nước bọt, ra hiệu cho Thiên Nam đưa Tiểu Mễ về phòng, bản thân thì bế bổng Tiểu Bạch về phòng.

-“Vương Anh ca ca. Muội rất vui. Vui lắm luôn a. Huynh có muốn thử không? Cái này rất là ngon.”

Tiểu Bạch vẫn cười giả lả, tay hươu hươu chai sâm banh trong tay. Vương Anh ngao ngán lắc đầu, hần nhẹ nhàng đặt Tiểu Bạch xuống giường, đưa tay giành lấy chai sâm banh trên tay Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch phải mất một lúc sau mới chịu ngoan ngoãn đi ngủ. Trước khi ngủ còn bắt Vương Anh hát cho cô nghe khúc Đoản Ca. Vương Anh dở mếu dở cười. Hần cả đời này cái gì cũng giỏi, chỉ trừ hát. Thế nhưng Tiểu Bạch đâu có dễ dàng như thế. Bình thường cô nghe lời lắm a. Thế nhưng một khi đã say tỉnh cách lại thay đổi hoàn toàn. Vương Anh dở ngọt dở nhạt, nhẹ có, nặng có, thế nhưng cô vẫn nhất mực đòi nghe Vương Anh hát cho bằng được.

-“Vương Anh ca ca. Hát đi mà. Mọi người muốn nghe hát.”

Tiểu Bạch nũng nịu trong vòng tay Vương Anh, ánh mắt có chút mờ ảo, đôi má phết sắc hồng càng làm lòng người thêm mê mẩn. Vương Anh dù sao cũng chỉ là đàn ông. Bị một cô gái đẹp như thế, lúc say lại quyến rũ như thế, đương nhiên trong lòng không kìm được. Thế nhưng hần vẫn là bị Tiểu Bạch đánh bại. Tiểu Bạch một lúc không nhẽo vẫn chưa đạt được kết quả, cuối cùng cũng sử dụng đến nước mắt. Cô mếu máo nhìn Vương Anh, nước mắt chỉ chực chảy ra bất kì lúc nào.

Vương Anh lúc này đến khóc cũng không nổi nữa. Hần chưa kịp đợi nước mắt Tiểu Bạch rơi ra đã hoảng hốt đồng ý.

Tiểu Bạch thấy Vương Anh đồng ý, khoé mắt lại híp lại, môi cong lên. Cô thích thú ngoan ngoãn ngồi xuống giường chờ đợi. Vương Anh có chút bối rối nhìn cô, một lát sau hần cũng e hèm một tiếng.

-“Tiểu Bạch. Anh nếu không có nhạc sẽ không hát được. Đợi anh bật nhạc lên sẽ hát cho em nghe.”

Tiểu Bạch ngây thơ, gật đầu ngay tắp lự. Tiểu Bạch dù sao cũng chỉ là một con thỏ bạch ngây thơ đến tội nghiệp, làm sao có thể đấu lại cáo già Vương Anh. Hần tủm tủm cười, lôi điện thoại ra, bật bài Only love you, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch.

Vương Anh chỉ là không biết hát thôi. Thế nhưng lại thích nghe nhạc. Hơn nữa còn có trí nhớ thiên tài. Chỉ cần đã nghe qua, hần chắc chắn sẽ nhớ lời. Tiểu Bạch ngốc nghếch nhìn Vương Anh hát, ánh mắt vui vẻ một lát sau đã híp lại.

Đợi đến khi Tiểu Bạch ngủ say rồi, Vương Anh mới tắt nhạc đi, cười một cái đều đều không thể đều hơn. Công nhận a. Hát lip cũng là cả một nghệ thuật.

Vương Anh suốt đêm không ngủ được một chút nào. Hần cảm thấy có chút khó chịu trong người. Hần vì có gì lại phải bỏ từng chút thời gian tìm kiếm như thế? Sợ sao? Hần chẳng phải từ lúc cha mẹ hần mất đi đã không còn biết sợ là gì rồi sao?

Hần nhẹ nhàng quay sang nhìn cái con người đang cuộn tròn ảp ảp trong lòng hần, bất giác mỉm cười. Tiểu Bạch ngốc nghếch này, đến thứ quý giá nhất cũng đã cho hần mất rồi. Người con gái chỉ có trái tim cùng trinh tiết. Cả hai thứ đều đã tặng cho hần. Hần cũng đã là đánh mất trái tim hần trên người Tiểu Bạch rồi. Nếu lỡ như Tiểu Bạch phải trở về nhà của cô thì hần phải làm thế nào?

Vương Anh khẽ thở dài một tiếng. Chỉ nghĩ đến thôi mà đã cảm thấy khó thở như vậy rồi.

Hần nhẹ nhàng khoác áo, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Phố đêm sáng trưng đèn, thế nhưng góc khuất nhỏ kia vẫn không tránh được bóng tối. Vương Anh khẽ rung mình một cái. Lạnh. Hần kéo chiếc áo vào sát hơn, bước nhanh lại chỗ mấy hòn đá.

Bên trên trời kia, trăng đã lên cao. Bầu trời trong khá đẹp, mặt trăng cũng to tròn kì lạ. Lúc Vương Anh bước tới gần mấy hòn đá, bỗng nhiên được chứng kiến một hình ảnh kì lạ.

6 hòn đá bị mặt trăng chiếu vào, đột nhiên trở nên sáng rực, toả ánh hào quang mờ ảo. Vương Anh trong lòng có chút bị mê hoặc. Những hòn đá này quả thật xinh đẹp. Hần như bị ai dụ dỗ, đưa tay chạm vào hòn ở giữa.

Tay Vương Anh vừa chạm đến hòn đá, hần lập tức cảm nhận được một cơn giật mạnh ở bụng. Lát sau đó, cảnh vật xung quanh hần biến đổi khôn lường. Bóng tối bao trùm lên hết thảy, chỉ lát sau, biến đổi dần dần ngưng lại.

Vương Anh cảm thấy có chút lợm lợm trong họng. Cảm giác như vừa bị say sóng, mơ mơ hồ hồ.

Vương Anh đứng lên, đảo mắt nhìn quanh, tay rời khỏi hòn đá. Ở phía dưới chân hắn, vị trí của những hòn đá là thứ duy nhất không thay đổi.

Xung quanh Vương Anh lúc này là hàng loạt những ngôi nhà xưa cổ. Góc mà hắn đang đứng là một góc khá khuất, đứng từ đó có thể nhìn được bao quát mà không bị phát hiện.

Ở phía xa xa, Vương Anh có thể nhìn thấy được những cung điện nguy nga tráng lệ. Những cảnh trong phim còn thua xa những thứ trước mắt hắn. Vương Anh nhìn quanh một lúc, sau đó hoàn hồn mới có thể bình tĩnh mà kết luận một câu.

Hắn chính là cũng vừa xuyên không rồi.

Vương Anh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng quyết định đi xem xét một vòng. Thâm cung rộng lớn, hắn cũng may nhờ có thân thủ khá tốt, trốn tránh lính canh cũng không đến nỗi nào.

Trong lòng hắn nhin không được trào lên một cổ phẫn khích. Nơi này quả thật xinh đẹp. To lớn như thế này. Thế nhưng điều hắn cảm thấy thích thú hơn cả chính là chuyện đây là nhà của cô. Nhà của Tiểu Bạch.

Đúng! Đây quả thật chính là thế giới của Tiểu Bạch.

Vương Anh khẽ mỉm cười, tận hưởng cảm giác của mình một cách vừa thích thú vừa cảnh giác. Dù sao đây cũng là chốn thâm cung. Nếu bị bắt xem như nắm chắc cái chết. Thế nhưng hắn vẫn là không dừng được, muốn đi nhìn cha mẹ của Tiểu Bạch một cái.

Thân ảnh của Vương Anh linh hoạt chuyển động. Thế nhưng ở trong này thật sự là quá lớn. Hắn chỉ một lúc sau đã không biết mình ở tại chỗ nào. Chỉ biết hắn hiện đang núp sau một thềm cung to lớn, lại còn rất đẹp.

Đang lúc Vương Anh định xoay người bước đi, hắn lại nghe một tiếng thở dài.

Vương Anh nhíu mày, quay lại quan sát kĩ. Phía khu vườn bên cạnh thềm cung đó khá rộng. Thế nhưng cũng lại khá tối. Khó khăn lắm hắn mới nhìn thấy được hình ảnh một người uy nghi đứng nhìn trăng.

Ngay cả phong thái cũng uy nghi như vậy, hơn nữa còn mặc áo bào. Hắn cư nhiên có thể khẳng định, con người đang đứng trước mắt hắn đây chính là phụ vương của Tiểu Bạch.

-“Tiểu Bạch. Rốt cuộc con đang ở đâu?”

Thân ảnh trước mắt Vương Anh lại thở dài, kèm theo một câu nói nhẹ thoảng trong gió. Dáng người uy nghi lúc này lại như có chút cô độc, chút ngóng chờ. Vương Anh nhíu mày một cái. Hoá ra người này là cha của Tiểu Bạch thật. Hắn nhẹ nhàng rời khỏi, nhanh chóng tìm về chỗ ban đầu.

Với trí thông minh của Vương Anh, chuyện tìm trở về đương nhiên không khó. Thế nhưng cái con người này., quả thật là khiến người ta cảm thấy có chút bức mình. Hắn chỉ là muốn đi xem Cha mẹ tiểu bạch rốt cuộc đẹp như thế nào mà có thể sinh được một mỹ nhân như vậy, ngoài ra không có ý nghĩ nào khác. Kể cả nhìn thấy Vương Điện Hạ thở dài than ngắn, nhớ nhung con gái bé bỏng, hắn cư nhiên không xem đó là chuyện của mình. Tiểu Bạch là do hắn nhặt được. Sau này sẽ là của hắn. Muốn hắn đưa Tiểu Bạch trở về? Cửa sổ cũng không có.

13. Chương 13: Hội Chợ

Tiểu Bạch mấy ngày ở trong nhà buồn chán đến mốc meo. Đến cả Tiểu Mễ vốn dĩ không ưa hoạt động mấy cũng cảm thấy ngột ngạt quá đáng. Cô cùng Tiểu Bạch ở đây đã hơn nửa năm, vậy mà suốt ngày chỉ ở trong nhà, có ra ngoài cũng chỉ quanh đi quẩn lại trong khu vườn rộng thênh nhà Vương Anh.

Ngày thứ 7, thời tiết có vẻ khá tốt. Vương Anh cùng Thiên Nam trở về nhà, khuôn mặt rõ ràng là mệt mỏi, thế nhưng lại xen chút thoải mái. Rốt cuộc thì luận án cũng đã làm xong, chỉ còn chờ được phê duyệt là hai người có thể tốt nghiệp sớm.

Vương Anh cúi mình hôn Tiểu Bạch một cái, sau đó bước vào phòng thay đồ. Thiên Nam thì chẳng những không cần thay, nhìn thấy Tiểu Bạch còn lập tức chạy tới. Hẳn chính là đã hạ quyết tâm khiến Tiểu Bạch công nhận sắc đẹp của mình, chưa thành công nhất định chưa trở về nhà mình.

Thiên Nam chìa ra cho Tiểu Bạch mấy tờ rơi, hớn hờ hỏi

-“Tiểu Bạch, Tiểu Mễ, ngày mai có muốn cùng anh đi hội chợ hay không?”

Tiểu Bạch khó hiểu nhìn Thiên Nam, thế nhưng Tiểu Mễ mắt đã sáng rõ như đèn pha, ra sức gật đầu. Tiểu Bạch có chút không hiểu, thắc mắc.

-“Thiên Nam ca ca. Hội chợ là cái gì?”

Thiên Nam quen biết Tiểu Bạch đã mấy tháng, không còn lạ lẫm với những thắc mắc ngây ngô của cô nữa, hớn hờ trả lời.

-“Chính là nơi người ta bán tất cả các thứ thú vị trên đời.”

-“Vậy sao??” Tiểu Bạch lúc này cũng hớn hờ theo. Tiểu Mễ nhìn thấy thế, giọng nói có chút mơ màng phần khích nói thêm

-“Đúng rồi a. Bán rất nhiều thức ăn, rất rất nhiều a.”

-“Vậy có gà nướng chứ?”

-“Bất kể thứ gì cũng đều có hết.”

Tiểu Bạch nghe nói có gà nướng, cả khuôn mặt trở nên vô cùng thích thú. Cô nín lấy tay Thiên Nam.

-“Thiên Nam ca ca. Hôm nay chúng ta đi có được không?”

.....

Lúc Vương Anh thay đồ xong, ra ngoài đã nhìn thấy một Tiểu Bạch đang nũng nịu rất dễ thương. Hắn nhú mày một cái, vẻ không hài lòng. Hot boy Thiên Nam cười tươi rói với Tiểu Bạch, lúc này cảm nhận được một cỗ sát khí bên sau truyền tới.

-“Vui nhỉ?”

Giọng Vương Anh vừa lạnh lùng phát ra, Thiên Nam đã trợn tròn mắt, lập tức bắn ra xa chỗ Tiểu Bạch, vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.

-“Ông thay đồ xong rồi sao?”

Vương Anh hừ mũi một cái. Dám cười đùa với nữ nhân của hắn, phải xem lại Thiên Nam có mấy cái mạng đi đã.

Tiểu Bạch không để ý gì đến cái sự ghen của Vương Anh, hớn hờ nín lấy cánh tay Vương Anh.

-“Vương Anh ca ca. Muội muốn đi hội chợ.”

2 chân mày Vương Anh nhíu sát vào nhau. Mới thay đồ có một chút đã bị tiêm nhiễm tới mức này rồi sao? Hắn đảo mắt qua chỗ Thiên Nam, lườm một cái đầy sát khí, từ từ tiến lại chỗ hắn, tay bẻ rắc rắc.

Thiên Nam đang ngồi lén lút uống cốc nước, nhìn thấy Vương Anh từ từ lại gần, lập tức đứng dậy. Có mùi nguy hiểm. Hắn ứ ớ

-Ồ. Tôi.... Tôi vào phòng đây.

Lời chưa nói hết, người đã chẳng thấy đâu. Vương Anh hừ mũi một cái, sau đó cánh tay lại bị ai đó nín lấy, nũng nịu.

-Vương Anh ca ca. Chúng ta đi nhá. Muội chưa bao giờ được đi hội chợ.

Vương Anh nhìn Tiểu Bạch trưng ra bộ mặt đáng yêu không thể tả, ánh mắt có chút tà mị. Hắn cúi mình hôn Tiểu Bạch một cái, nhẹ nhàng dỗ dành.

-Tiểu Bạch. Ở hội chợ rất bận.

-Không sao.

-Ở đó rất nhiều người.

-Cũng tốt. Rất náo nhiệt a.

-Còn nữa. Thức ăn rất không đảm bảo.

-Không đúng. Thiên Nam ca ca nói thức ăn ở đó rất ngon. Huỳnh ấy còn nói, đi ăn ở hội chợ chỉ thấy độc một chữ thoả mãn thôi.

Vương Anh nhất thời không nghĩ nổi cái gì để nói nữa. Hắn chính là rất ghét những nơi như hội chợ. Có rất nhiều người. Thế nhưng Thiên Nam chẳng hiểu sao lại rất thích. Năm nào có hội chợ cũng phải đi đến mấy ngày.

Thế nhưng bá đạo Vương Anh cũng chỉ là nam nhân mà thôi. Trước chiêu dẫn dụ của Tiểu Bạch, cuối cùng hắn cũng phải đồng ý đi cùng Tiểu Bạch. Tiểu Bạch vui tới mức tối hôm đó vui lòng chiều ý Vương Anh cùng chơi trò kích thích.

Đám đông đối với Vương Anh mà nói, nếu chỉ là đám thanh niên như ở trường hay ở sân thì cũng chẳng nói làm gì. Thế nhưng đám người gồm cả mấy bà cô xồn xồn nữa thì quả thật là ác mộng. Trước đây lúc hắn mới 12 tuổi, mẹ hắn đã từng dẫn hắn đi hội chợ.

Vương Anh 12 tuổi xinh đẹp hơn người. Vẻ đẹp của hắn lúc đó chính là vẻ đẹp trung tính đầy mê hoặc. Hắn còn nhớ lúc đó mẹ hắn dù giàu có nhưng vẫn rất vui vẻ với những người cùng tuổi nơi đây. Mấy bà bạn cùng nói chuyện với mẹ hắn, nhìn thấy hắn kiểm chế không nổi, xúm lại bẹo má hắn. Vương Anh tối hôm đó về, má đã bị bẹo tới mức sưng vù. Kể từ đó cũng cách luôn hội chợ, cách luôn mấy bà xồn xồn kia.

-Vương Anh ca ca.

Tiểu Bạch tối hôm đó nũng nịu bấu lấy cổ Vương Anh, nỉ non bên tai hắn.

-Sao thế Tiểu Bạch?

-Huỳnh có phải không muốn đi hội chợ?

Vương Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của Tiểu Bạch, nhìn cô một cái như có ý cười.

-Ừ.

-Vây... vậy chúng ta đừng đi nữa.

Tiểu Bạch nói giọng miên cưỡng. Vương Anh lại nhíu mày nhìn cô, khó hiểu. Tiểu cô nương này tại sao lại thất thường thế chứ?

-Sao thế? Tiểu Bạch không muốn đi nữa sao?

-Không phải. Nhưng mà Vương Anh ca ca có vẻ không muốn đi. Tiểu Bạch không thích Vương Anh ca ca miên cưỡng.

Vương Anh lúc này mới cười một cái rõ tươi với Tiểu Bạch. Hoá ra không phải là không muốn đi nữa mà là vì hắn. Tiểu cô nương này sao lại đáng yêu như vậy chứ? Hắn đưa tay ôm xiết lấy Tiểu Bạch, nhẹ nhàng nói.

-Không sao. Chỉ cần Tiểu Bạch thích anh cũng thích.

Sáng hôm sau đó, Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ dậy rất sớm, chuẩn bị rất sớm. Vương Anh lúc đó vẫn còn ngủ nướng chưa chịu dậy. Đúng 9 h sáng, cả bọn cuối cùng cũng đã sẵn sàng để tới hội chợ. Tiểu Bạch phấn khích tới mức cười nói không ngớt, Tiểu Mễ trên môi cũng luôn ẩn hiện nụ cười. Vương Anh ôn nhu nhìn Tiểu Bạch, còn Thiên Nam thì lái xe.

Tới nơi cũng vừa đúng 9h15 phút, Thiên Nam vừa đỗ xe, Trước mắt Tiểu Bạch đã hiện ra một cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp.

Hội chợ nhỏ được quay tròn bằng những tấm bạt, thế nhưng có đủ thứ trên đời. Ở chỗ trong xe, Tiểu Bạch vẫn có thể nhìn ra được một góc có gánh xiếc đang làm xiếc vui cho khán giả. Ở một góc khác lại có một khu ẩm thực đủ thứ thức ăn trên đời. Có thể nói nơi này giống như một khu chợ nhỏ nhưng lại vô cùng đầy đủ.

Tiểu Bạch vui mừng mở cửa xe, kéo theo Vương Anh lao ra ngoài tận hưởng. Cả Thiên Nam vừa rút chìa khoá xe cũng lập tức cùng Tiểu Mễ chạy theo 2 người.

-Vương Anh ca ca. Chúng ta ăn cái này nhé.

Tiểu Bạch khuôn mặt tươi như hoa, chỉ vào một xe hàng bán xúc xích nướng thơm phức. Vương Anh nhìn đồng xúc xích mà có chút ghê ghê. Cái thứ này hẳn từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ thử qua. Nhìn rất không đảm bảo a.

Tiểu Bạch mặc kệ vẻ mặt của Vương Anh, chạy ào vào quầy bán xúc xích cùng Thiên Nam và Tiểu Mễ. Vương Anh vừa nhìn thấy Tiểu Bạch cầm cây xúc xích lên đã lạnh lùng lên tiếng.

-Tiểu Bạch. Bỏ xuống.

Tiểu Bạch đang lúc hưng phấn, nghe thấy Vương Anh ra lệnh, khuôn mặt lập tức mếu máo.

-Vương Anh ca ca.

-Bỏ xuống đi. Mất vệ sinh quá.

Tiểu Bạch hiền lành, làm sao có gan dám chống đối Vương Anh? Thế nhưng thức ăn vẫn là có sức cuốn hút mãnh liệt. Cô quay sang Thiên Nam đang gặm dở cây xúc xích, khuôn mặt đầy khẩn cầu.

Thiên Nam nuốt nước bọt đánh ực một cái. Tên này đúng là đáng đánh quá mà. Đi hội chợ chỉ có một hạnh phúc duy nhất là được ăn rất nhiều món ngon thôi. Bị hấn cấm như thế, Tiểu Bạch chỉ được nhìn mà không được ăn, ác mộng quá đi chứ.

-Vương Anh. Ông cứ để cô bé ăn. Có gì tôi chịu trách nhiệm.

Vương Anh vẫn đọc một chữ lạnh lùng, hừ một cái. Thế nhưng nhìn mắt Tiểu Bạch ngân ngấn nước, hẳn vẫn là không chịu được. Tiểu Bạch thích nhất là ăn. Vậy mà hấn lại cấm.

Vương Anh thở dài một cái. Thôi đành vậy. Cùng lắm là hấn không ăn gì hết, để lỡ như Tiểu Bạch có đau bụng còn vác cô mà chạy kíp.

Tiểu Bạch được sự cho phép của Vương Anh, khuôn mặt lập tức lại vui vẻ, miệng nước bao quanh mắt như chỉ chờ trào lúc này cùng biến mất tăm. Cô cùng Thiên Nam, Tiểu Mễ ăn hết thứ này đến thứ khác, sung sướng không thể tả.

Tới lúc quá trưa, 3 con người ham chơi kia dường như cuối cùng cũng thoả mãn, quyết định không ăn gì nữa. Vương Anh thở phào một cái, lòng mảy cũng giãn ra đôi phần. Tiểu Bạch ngốc nghếch, không cần biết thế nào, chỉ biết ăn cho sướng miệng, báo hại hấn lo lắng từ sáng tới giờ.

Tiểu Bạch lúc này đáng rất hưng phấn. Hội chợ hoá ra vui hơn cô nghĩ gấp trăm lần. Thức ăn cái gì cũng ngon. Trò chơi thì trò gì cũng vui. Cả 4 người, ấy là trong mắt Tiểu Bạch, ai ai cũng rất vui.

Vương Anh mặc dù có chút không hài lòng, thế nhưng nhìn ánh mắt Tiểu Bạch vui vẻ, tâm tình cũng có phần thoải mái hơn.

Đang lúc 4 người tận hưởng chút cảm giác nghỉ ngơi cùng mấy li sinh tố, một tiếng k=gọi vang lên rạch ròi.

-“Anh Vương Anh.”

Nụ cười của Vương Anh đột nhiên đông cứng trên môi. Bàn tay hấn đang ôm Tiểu Bạch cũng đột nhiên cứng đờ. Thiên Nam ở bên cạnh cũng không khá khẩm hơn. Vừa nghe tiếng gọi đã giật bản mình, mặc dù là không phải gọi hấn.

Tiểu Bạch có chút ngạc nhiên quay lại. Hình như là người quen của Vương Anh ca ca.

Đứa con gái đứng sau lưng Tiểu Bạch cùng mấy người còn lại khá xinh xắn. Khuôn mặt nhìn rất ưa là dễ thương. Nước da trắng mịn không thể tả. Mái tóc màu vàng chói uốn xoăn tự nhiên được tùy tiện buộc lên, thế nhưng vẫn tạo cho người ta một sức hấp dẫn khó tả.

Tiểu Bạch cười với cô gái kia một cái, quay lại nhắc nhở Vương Anh.

-Vương Anh ca ca. Người ta gọi huynh kìa.

Vương Anh hít dài một hơi. Rốt cuộc là năm nay là năm gì chứ? Tại sao lão già cổ quái kia vừa đi đã gặp phải con bé lắm chuyện này chứ?

Vương Anh từ từ quay lại, nhú mồm hỏi con bé đối diện.

-Izabel. Về đây làm gì?

Izabel? Tiểu Bạch khẽ nhướn mày một cái. Cái tên này cũng thực kì lạ à nha. Thế nhưng cô dù sao cũng là công chúa. Ít nhiều cũng hiểu phép tắc. Vẫn là nên chào hỏi người ta. Cô cười tươi, chìa cánh tay ra

-Chị Izabel. Em là Tiểu Bạch.

Izabel liếc qua Tiểu Bạch một cái, ánh mắt sắc lạnh. Sau đó phớt lờ cánh tay của Tiểu Bạch, tru tréo lên.

-Anh Vương Anh. Con bé này là ai? Sao lại ôm nó? Anh có còn xem em ra gì nữa không hả?

Thiên Nam đứng bên cạnh Vương Anh, khịt mũi một cái. Tiểu Mễ này giờ im lặng cũng không mấy hài lòng. Cái kiểu nói chuyện này đúng là không thể chấp nhận.

-Cô đáng để tôi xem là gì sao?

Vương Anh không thèm để ý, lười nhác trả lời.

Izabel tức giận tới mức như sắp phun trào núi lửa tới nơi. Cái này...

-Anh Vương Anh. Dù sao em cũng là vợ chưa cưới của anh.

-Vợ chưa cưới?-Vương Anh hừ mũi- Cái đó tôi không quyết. Muốn cưới? Đi tìm bà ta đi.

Hắn xiết nhẹ vai Tiểu Bạch, bá đạo kéo cô bé đi, tỏ ý muốn về nhà. Izabel tức giận đuổi theo đã bị Thiên Nam chặn lại.

-Cô nên giữ chút thể diện.

Mắt Izabel lúc này như có tia máu. Tiểu Mễ có chút sợ hãi, bám chặt lấy tay Thiên Nam. Đứa con gái này rất đáng sợ. Tiểu Mễ chỉ là một cô bé con, thế nhưng dường như cũng cảm nhận được.

14. Chương 14: Tiểu Thư Izabel

Izabel trước đây vốn là thanh mai trúc mã của Vương Anh, cùng hắn lớn lên, cùng hắn trưởng thành. Cô thua Vương Anh 2 tuổi, thế nhưng khuôn mặt lại vô cùng trẻ trung. Có thể nói, với khuôn mặt đó, Izabel hấp dẫn không biết bao nhiêu đàn ông. Cô ta thực chất cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì. Lẳng lơ tuyệt đối. Vương Anh từ năm 14 tuổi đã bắt đầu nhìn ra cái lẳng lơ trong con người cô ta, tuyệt nhiên cự tuyệt những lúc cô ta dụ dỗ. Năm hắn 18 tuổi, Izabel theo mẹ nuôi của mình, cũng chính là dì của Vương Anh, sang Thụy Sĩ sinh sống. Cái tên Izabel thực chất là tên mà Dì Vương Anh đặt cho.

Izabel là đứa con gái lẳng lơ tuyệt đối. Hơn nữa tính tình vô cùng xấu xa. Lúc cha mẹ Vương Anh vừa mất, tới ở tạm nhà của Dì, Không những ngày nào cũng bị dì đánh đập mà còn bị Izabel dụ dỗ không thôi. Dì của Vương Anh tính tình hoàn toàn trái ngược mẹ hắn. Bà ta là người phụ nữ gian xảo vô cùng. Ngôi nhà

của Vương Anh hiện tại đang ở cũng như tài sản của hắn bây giờ, nếu không có Lãng thức thúc kịp thời ngăn chặn thì đã sớm bị người đàn bà kia ăn trọn rồi.

Vương Anh ở trong nhà bà ta bị ngược đãi đến kinh hoàng cả Lãng thức thúc. Izabel lần nào nhìn thấy hắn đi học có cử chỉ thân mật với ai, lập tức về nhà, hắn sẽ bị cô ta đánh đập dã man.

Thiên Nam ghé mắt nhìn ra bằng ghế sau, nhìn thấy Vương Anh lúc này đang cau có mặt mày, ôm Tiểu Bạch trong lòng, ôn nhu vuốt tóc cô. Tiểu Bạch ăn uống no say, nằm ấm áp trong lòng Vương Anh, đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Thiên Nam khẽ thở dài một hơi. Hắn còn nhớ 9 năm trước, chính là lúc Vương Anh 15 tuổi, về sống ở ngôi nhà của mình tâm trạng hoang mang như thế nào. Một thằng nhóc mặt mày sáng sủa, thế nhưng trong ánh mắt lại sợ hãi không thôi. Ánh mắt kinh hoàng đó chính là thứ ám ảnh một Thiên Nam năm lớp 10 cũng thấy xót xa. Hắn lúc đó cũng chỉ là một thằng nhóc hàng xóm ngây ngô chưa hiểu chuyện. Sau này nghe Lãng thức thúc nói lại, dì của Vương Anh sớm đã quyết định hôn ước giữa Izabel và Vương Anh.

Suốt đời này, Thiên Nam có lẽ cũng không quên được khoảng thời gian khó khăn của Vương Anh. Ngày nào hắn cũng sang chơi cùng Vương Anh, thế nhưng tuyệt nhiên lại chưa bao giờ thấy hắn cười, có chăng cũng chỉ là cái nhếch môi đầy chua chát. Dần dà, Vương Anh cũng trở lại quỹ đạo sống của mình. Chuyển tới sống trong ngôi nhà cha mẹ hắn xây riêng cho hắn, vốn định làm quà tặng sinh nhật bất ngờ, không lường được tai nạn đột ngột kia. Vương Anh được Lãng thức thúc chuyển hồ sơ theo học tại ngôi trường mà Thiên Nam đang học, dần trở thành tay anh chị khét tiếng. Về sau hắn thành lập bang nil cùng công ty online kia, dần dần xưng bá trong cả giới giang hồ lẫn giới làm ăn. Công ty của Vương Anh không chỉ chuyên thiết lập những chương trình mới mẻ hấp dẫn mà còn là một công ty thông tin ngầm. Bất kể ai cần tin, hắn đều có thể bán tin.

Nếu trên đời này có một người thật sự, thật sự vô liêm sỉ, người đó chính là Izabel. Cô ta là hạng người càng bị sỉ nhục càng muốn chinh phục. Vương Anh ngày xưa cô ta rất thích. Vương Anh hôm nay cô ta lại càng thích hơn. Sỉ nhục cô ta? Muốn cô ta từ bỏ, trở về Thụy Sĩ? Cái này thực chất là không thể nào.

Sáng hôm đó, Vương Anh vừa bước chân ra khỏi cửa đã lập tức nhìn thấy Izabel cười tươi như hoa trước cửa.

Izabel đưa tay vẫy vẫy Vương Anh, còn vẫy cả Tiểu Bạch đưa hắn ra trước cổng, cười rất thân thiện. Tiểu Bạch có chút sợ hãi, thế nhưng vẫn cười với Izabel.

Trái hoàn toàn với thái độ của Izabel, Vương Anh hoàn toàn không có chút gì gọi là để ý tới Izabel. Hắn cúi xuống, mỉm cười với Tiểu Bạch, đặt lên môi cô một nụ hôn. Thiên Nam vừa bước ra khỏi cửa, kịp lúc nhìn thấy khuôn mặt Izabel có chút đông cứng, bàn tay nắm chặt lại tới trắng bệch.

Izabel ngay từ tối hôm qua đã quyết, dù thế nào vẫn là phải theo đuổi Vương Anh tới cùng. Chính vì lẽ đó, ngay ngày hôm nay, cô ta phải theo Vương Anh tới trường.

Vương Anh chính là đã sớm nhìn ra kế hoạch của cô ta. Vậy nên vẫn là giả lơ, cười tươi với Tiểu Bạch, phán một câu xanh rờn.

-Tiểu Bạch. Theo anh vào thay đồ. Hôm nay đi học với anh.

Tiểu Bạch tròn tròn con mắt. Theo Vương Anh tới trường nữa sao? Cô lắc đầu quây quây.

-Không đi. Trường của anh quả thật rất đáng sợ.

Tiểu Bạch xưa nay vốn rất hiền lành, Vương Anh nói cái gì cũng nghe, thế nhưng bất kể lúc nào không đồng ý kiến với Vương Anh, cô nhất định đem về mặt không nghe lời ra đối đầu. Vương Anh sớm đã quen với vẻ mặt này của Tiểu Bạch, không thêm để ý phản kháng của cô, bế xốc cô vào thay y phục, bỏ mặc Izabel ở ngoài cửa, về mặt khó coi không tả nổi.

Thiên Nam nhếch môi một cái. Tên Vương Anh này quả thật không lường được. Hắn biết. Vương Anh muốn Tiểu Bạch đi cùng, mục đích chỉ là giữ Tiểu Bạch ở bên mình. Tiểu Bạch ở nhà, tất nhiên không sợ Izabel làm càn. Thế nhưng ở nhà vẫn chỉ là ở nhà, vẫn là không ở cạnh Vương Anh. Đối với Vương Anh mà nói, chỉ cần là ở cạnh hắn, hắn hoàn toàn yên tâm.

Tiểu Bạch phụng phịu để yên cho Vương Anh thay y phục cho mình, vẻ mặt sưng sứa hết mức.

-Tiểu Bạch. Cười lên anh xem.

Vương Anh vẻ mặt mang ý cười, nói với Tiểu Bạch. Cái gì chứ? Đem vẻ mặt đó ra dụ dỗ cô. Không cần. Không thèm. Tiểu Bạch quay mặt sang chỗ khác, không thèm nói gì hết.

-Giận sao?

Tiểu Bạch vẫn một mực chung thủy, im lặng không nói gì. Vương Anh cũng không mè nheo gì nữa, lại vắt cô trên vai, thẳng tiến ra chiếc taxi mà Thiên Nam gọi sẵn ở ngoài cửa.

Thiên Nam cùng một số anh em cùng Vương Anh vào sinh ra tử vên vẹn chỉ có 10 người, thế nhưng lại chỉ toàn thuộc dạng tài giỏi hơn người. Tình cảm giữa 10 người rất tốt. Hắn cùng Thiên Nam lại có tình cảm tốt nhất, thân thiết nhất. Đối với Thiên Nam mà nói, làm Vương Anh tổn thương chính là làm hắn tổn thương. Có lỗi với Vương Anh chính là có lỗi với hắn. Izabel kia về đây chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì, mặc dù người thật so với ảnh mà Lăng thúc thúc cho hắn xem đề phòng cô ta tới tìm thì đẹp hơn rất nhiều. Izabel lúc này hình như rất tức giận. Hơn nữa lúc này còn nhìn thấy Tiểu Bạch, khẳng định sẽ không để yên chuyện này.

Thiên Nam xiết chặt tay lái. Tiểu Bạch đối với hắn không chỉ đơn thuần là bạn gái của Vương Anh mà còn là tiểu muội muội mà hắn vô cùng yêu thương. Dù có chuyện gì xảy ra, Izabel tuyệt đối đừng mong chạm vào một sợi tóc của Tiểu Bạch.

Vương Anh một chút để tâm cũng không thèm lưu lại trên người Izabel. Đêm đó vẫn cùng Tiểu Bạch mây mưa như thường. Cái gì như Izabel, muốn hắn cảnh giác sao? Có xứng hay không chứ? Cô ta chỉ dám dựa vào mẹ nuôi của mình, tưởng rằng hắn vẫn chỉ là thằng con trai yếu đuối hay sợ sệt như trước mà không hề hay biết, nếu bây giờ hắn muốn cô ta suốt đời về Việt Nam không nổi cũng không phải chuyện khó.

Mặc dù Vương Anh tỏ ra chẳng có chuyện gì, thế nhưng Tiểu Bạch lại có chút thắc mắc về thân thể Izabel. Cô xưa nay chưa từng để bụng chuyện gì quá mấy tiếng, nhưng chuyện này lại khác. Chẳng hiểu sao, Tiểu Bạch quả thật muốn biết. Chỉ cần là những chuyện về Vương Anh, chuyện gì cô cũng muốn biết.

Vương Anh tối hôm đó, sau khi xong chuyện lớn, ôm Tiểu Bạch vào lòng, hỏi dò.

-Tiểu Bạch của anh không vui sao?

Tiểu Bạch suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng quyết định hỏi.

-Vương Anh ca ca. Tỉ tỉ lúc sáng là ai vậy?

Thân ảnh Vương Anh có chút đông cứng. Tiểu Bạch ngây ngô không biết gì, vẫn ngược ánh mắt trong veo nhìn hắn. Vương Anh khẽ thở dài một chút. Không nên. Chuyện này vẫn là không nên nói cho Tiểu Bạch. Nói ra chỉ sợ cô sẽ tái mặt mất.

15. Chương 15: Lại Đến Trường

Trên đời này, thứ mà Tiểu Bạch không thích nhất chính là bị ép. Vương Anh mặc dù bá đạo, thế nhưng vẫn là rất yêu chiều cô. Vậy mà hôm nay lại như thế này, quả thật làm cô rất tức giận a.

Ngồi trên xe, Tiểu Bạch mặt mày vẫn chẳng đỡ chút nào, cứ nhiên phụng phịu. Vương Anh đã không ăn năn thì chớ, lại còn cảm thấy thú vị. Suốt đường đi chỉ biết trêu cho Tiểu Bạch tức điên lên. Cuối cùng, lúc gần tới trường, vẫn cứ phải gả nướng ra tay thì Tiểu Bạch mới chịu cười một cái rõ tươi.

Vương Anh nhìn nụ cười Tiểu Bạch cười, trong đầu bỗng nhiên tưởng tượng ra một cảnh thế này.

Tiểu Bạch sau này mỗi lúc giận dữ ai, thay vì đem gả nướng ra dụ dỗ, chỉ cần nói, đi ăn Vương Anh là xong. À mà cũng không phải ăn. Phải là đi gặp.

Nghĩ tới đó, Vương Anh bất giác nở một nụ cười tà mị.

Trường học hôm đó cũng không khác mấy với ấn tượng của Tiểu Bạch. Vẫn cứ là cảnh nam sinh ngó cô thêm thuồng, hai hàm không khớp lại được. Nếu có khác thì cũng chỉ có nữ sinh tuy vẫn tức giận, thế nhưng cũng chỉ dám để trong lòng. Dại đẹp là một chuyện. Chết trong tay dại đẹp dù rất thoả mãn, thế nhưng chết ở tuổi này thì quả thật hoang phí quá.

Vương Anh không mấy để ý tới xung quanh, khoác vai Tiểu Bạch cùng đi vào trong giảng đường. Izabel sớm đã vào đó từ lúc nào, đợi Vương Anh ngồi xuống, cư nhiên ngồi một bên hắn, tỏ vẻ nũng nịu.

-Anh Vương Anh. Chút nữa học xong chúng ta cùng đi chơi có được không? Tiện thể đi mua cho mẹ em chút đồ. Ngày kia mẹ em về.

Câu nói của Izabel, đối với Tiểu Bạch có thể có chút khó hiểu, thế nhưng đối với Vương Anh lại rất rõ ràng. Cô ta chính là muốn ám chỉ Vương Anh cẩn thận mà cư xử, bởi vì đi của hắn sắp về nước, nếu thấy con gái bị đối xử thế này nữa sẽ nổi giận lôi đình.

Thiên Nam từ đầu buổi, nhìn thấy Izabel tức tối đã cảm thấy có chút hả hê, lúc này nghe cô ta nói như thế, không nhịn được bật cười to. Cô ta đang đe dọa Vương Anh sao? Không có cửa mà.

Vương Anh bày ra vẻ mặt chán nản, nhìn Thiên Nam cười, sau đó nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị Izabel ôm chặt kia ra, nói nhẹ nhàng.

-Không cần bà ta phải về. Cô có muốn cô cùng mẹ cô muốn đặt chân về Việt Nam cũng trở nên khó khăn không?

-Anh...

Izabel tức nghẹn họng. Mẹ nuôi bây giờ đối với hắn không đáng sợ nữa sao?

-Còn không mau cút đi, thưa tiểu thư Izabel

Thiên Nam nhìn vẻ mặt của Vương Anh, cảm nhận được sự chán ghét cực độ mới nín cười, nhẹ giọng với Izabel. Cô ta đúng là không biết tự lượng sức. Izabel tức giận tới tím tái cả mặt, dậm chân mấy cái, cuối cùng cũng bỏ đi.

Còn lại Thiên Nam, Vương Anh cùng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch mới dám lên tiếng.

-Anh Vương Anh. Tỉ tỉ đó hình như rất tức giận.

Vương Anh nhún mày nhìn Tiểu Bạch. Cô nương ngốc này...

-Tiểu Bạch. Tốt bụng quá cũng rất có hại.

-Không đúng. Phụ Vương em nói, Là công chúa nhất định phải tốt bụng.

Thiên Nam khẽ thở dài một cái. Tiểu Bạch ngốc, đúng là khiến người ta phải lo lắng. Hắn liếc Vương Anh một cái, có vẻ đồng cảm. Bây giờ hắn mới rõ nguồn cơn của việc Vương Anh mang theo Tiểu Bạch đi hôm nay.

Chỉ một lát sau, tiết học cuối cùng cũng bắt đầu. Thiên Nam vẫn như mọi hôm, ngủ từ đầu đến cuối. Tiểu Bạch nhàm chán không biết làm gì, lại ngồi ngắm Vương Anh. Nhìn Vương Anh cặm cụi ghi bài, cô lại nhớ, trước đây phụ hoàng phê chuẩn tấu chương cũng tập trung cao độ như vậy. Cô bất giác thở dài một cái. Đúng là... cô bây giờ thật sự rất nhớ phụ hoàng cũng mẫu hậu.

-Vương Anh ca ca.

Tiểu Bạch khều nhẹ Vương Anh, khiến cho hắn quay sang nhìn Tiểu Bạch, cười một cái ôn nhu

-Ừ. Sao thế?

-Muội... Em rất nhớ cha mẹ.

Nụ cười trên môi Vương Anh đông cứng. Tiểu Bạch cúi mặt lặng thinh. Không khí bỗng nhiên trầm xuống. Bên tai Vương Anh có cái gì đó đang nứt. Khó khăn lắm, hắn mới có thể mở lời.

-Anh sẽ sớm tìm cách.

Tiểu Bạch vẫn không nói gì. Một giọt nước mắt khẽ lăn ra. Cô thật sự rất nhớ phụ vương cùng mẫu hậu. Rất rất nhớ.

Nước mắt của Tiểu Bạch như đánh động vào lòng Vương Anh. Hắn đột nhiên lại cảm thấy có chút gì đó khó thở, có chút gì đó nghẹn ở họng. Lần đầu tiên, Vương Anh cảm thấy mình như một con ác thú đang giam cầm một Tiểu Bạch thô đáng thương.

16. Chương 16: Hồi Cung Bí Mật

Tiểu Bạch không để ý đến sắc mặt Vương Anh, nước mắt vẫn rơi tí tách khiến hắn bối rối không thôi. Giáo sư ở trên bục vẫn say sưa giảng bài, Thiên Nam vẫn say sưa ngủ. Vương Anh khẽ thở dài một cái, cuối cùng vẫn là phải hứa với Tiểu Bạch vài hôm nữa sẽ tìm ra cách.

Cả ngày hôm đó, Tiểu Bạch vui vẻ không thôi. Lúc ra cổng trường cùng Vương Anh, đụng phải một người cũng rất thoải mái nhận lời xin lỗi của người ta. Không biết có phải vì đang vui hay không, Tiểu Bạch cảm thấy tên con trai đụng phải cô nhìn cô với ánh mắt rất lạ, dường như có ý cười.

Trái với Tiểu Bạch, Vương Anh dường như cảm thấy không vui. Danh dự đàn ông khôn nạn. Hắn không muốn để Tiểu Bạch khóc, cuống quá mới hứa như thế. Đàn ông đã hứa phải giữ lời. Nhưng hắn lại hoàn toàn không muốn chút nào.

Tiểu Bạch mấy ngày hôm sau, lúc nào cũng luôn miệng hỏi Vương Anh bao giờ mới đem cô về cung. Hắn cũng chỉ ừ hừ cho qua chuyện, trong lòng có chút xót xa. Tối hôm 14, mặt trăng tròn vành vạnh, lòng Vương Anh lại càng thấy ảo não hơn. Cuối cùng vẫn muốn hỏi Tiểu Bạch một câu.

Tối hôm đó, Vương Anh nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bạch ở trên giường, cảm nhận hơi ấm của cô phả qua, trong lòng mặc dù không vui nhưng vẫn cảm thấy được sự dễ chịu. Hắn nỉ non bên tai Tiểu Bạch.

-Tiểu Bạch. Em về cung liệu còn muốn gặp anh hay không?

Tiểu Bạch đang vui vẻ, quay lại trả lời hắn.

-Đương nhiên là có.

-Nhưng thế giới của anh và của em không giống nhau.

-Vậy chỉ cần Vương Anh ca ca cùng sống ở thế giới của muội với muội là được rồi.

Vương Anh nín không được, bật một tiếng thở dài. Tiểu Bạch ngốc nghếch. Hắn làm sao có thể từ bỏ thế giới này được chứ? Hơn nữa, đương kim hoàng thượng nếu biết hắn đã dụ dỗ con gái ông ta hết mực, khẳng định sẽ cho hắn chết không toàn thây.

-Tiểu Bạch, nghe anh nói này. Em rời cung lâu như vậy, phụ vương cùng mẫu hậu sẽ rất tức giận.

Tiểu Bạch lúc này mới có chút lo lắng, cắn môi.

-Đúng a. Phụ Vương của muội rất nghiêm khắc.

Câu nói này của Tiểu Bạch như thể khích lệ Vương Anh vậy. Hắn không thể để Tiểu Bạch trở về, cũng không thể rời bỏ nơi này, vậy chỉ bằng cứ dùng cách khiến Tiểu Bạch không dám về nhà.

-Nếu lúc này muội trở về, phụ vương cùng mẫu hậu chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, đánh muội không thương tiếc.

Tiểu Bạch khẽ run một cái. Chuyện này chính là rất có khả năng a. Cô lắp bắp

-Vậy... Vương Anh ca ca. Vậy... phải làm thế nào? Muội rất nhớ hai người.

Ánh mắt Vương Anh ánh lên một tia gian xảo.

-Vậy chúng ta bí mật về thăm họ. Đợi họ bớt giận anh sẽ nói chuyện với họ, được không?

Vương Anh vui vẻ nói với Tiểu Bạch. Hắn sớm đã xác định sẽ gặp hai người kia xin cưới Tiểu Bạch. Nếu không được sẽ bắt cóc cô quay về hiện tại, đồ ai tìm được. Tiểu Bạch ngây thơ không hiểu ý này, cứ nhiên cho rằng “nói chuyện” của Vương Anh tức là làm cho phụ Vương cùng Mẫu hậu bớt giận mà không đánh cô, đương nhiên vui vẻ gật đầu mà không hay biết, cô đích thị là đang bị gạt rồi.

Đêm ngày 15 âm lịch, Vương Anh cuối cùng cũng đưa Tiểu Bạch về nhà. Lần trước cũng vào trăng rằm mới có thể khởi hành. Lần này cũng thế. Trăng vẫn sáng vành vạch, phản ánh sáng mờ ảo vào người của 3 người.

Nói là 3 người, thật ra là vì có cả Thiên Nam đi cùng nữa. Đứng nhìn Thiên Nam đẹp trai cao ráo như thế, thực chất cũng thuộc dạng nham hiểm vô cùng. Hơn nữa đã là tay chân của Vương Anh, đương nhiên võ công không tồi. Hắn từ nhỏ sớm đã cùng học võ với Vương Anh, đương nhiên có thể tự tin vào bản thân. Lần này dù sao cũng là lén lút, có 2 cái đầu nham hiểm như hắn và Vương Anh, lỡ có bị bắt cũng biết tìm cách mà về.

Tiểu Bạch từ sáng đã kích động không thôi, cười nói liên hồi. Tiểu Mễ nhìn thấy, tò mò hỏi, cô cũng sẵn sàng đem hết mọi chuyện nói ra. Tiểu Mễ nghe kể xong, không dừng được đem ánh mắt Chi-nhất-định-diên-rồi nhìn Tiểu Bạch. Cô mặc dù chỉ mới 12 tuổi, sắp bước sang tuổi 13, thế nhưng với mấy chuyện thần kì kiểu này, cô bé tuyệt đối không tin.

Tiểu Bạch vui tới mức ánh mắt đỏ của Tiểu Mễ là như thế nào, cứ nhiên cho rằng cô bé đã hiểu, vội vã chạy đi tìm cái gì đó ăn, ngoan ngoãn chờ Vương Anh về. Đến bây giờ, cuối cùng cũng sắp được về thăm Phụ Vương cùng Mẫu hậu, về mặt y như tù được thả.

Vương Anh mặc dù biết Tiểu Bạch sẽ không về cung mà quên luôn hắn, thế nhưng cảnh giác vẫn hơn. Hắn bá đạo lấy vải đen bịt mắt Tiểu Bạch lại với lí do hết sức chuối, sợ em nhìn thấy sẽ bị đả kích nặng nề. Tiểu Bạch trước nay vẫn là một mực tin tưởng Vương Anh, đương nhiên chuyện này cũng không ngoại lệ.

Vương Anh dẫn Tiểu Bạch cùng Thiên Nam tới chỗ có 6 hòn đá, đẩy cái thùng rác mà hắn dùng để nguy trang ra. 6 hòn đá vẫn như ngày này tháng trước, sáng rực rỡ một cách lạ lùng. Thiên Nam bên cạnh hắn kêu lên một tiếng nho nhỏ. Quả thật rất đẹp nha. Hơn nữa, hình như không có cơ sở khoa học gì, làm sao lại có thể phát sáng như thế?

Im lặng. Vương Anh dắt tay Tiểu Bạch, dừng lại ở chỗ hòn đá giữa. Thiên Nam lúc này đột nhiên có chút hồi hộp. Là xuyên không nha. Hắn thực sự là sắp xuyên không.

Vương Anh nín lặng, cúi xuống, nhẹ nhàng dùng tay chạm vào hòn đá ở giữa. Hôm nay cũng như hôm trước, hắn lại cảm nhận được một cái kéo mạnh ở bụng, xung quanh thế giới thay đổi khôn cùng.

Thiên Nam bên cạnh Vương Anh cũng cảm thấy y như thế. Hắn sớm đã chuẩn bị sẵn, thế nhưng vẫn cảm thấy có chút lờ mờ.

Lúc Tiểu Bạch cảm thấy được mặt đất bình yên ở dưới chân, cô lập tức theo quán tính ngã về phía trước. Vương Anh cũng mất đà, thế nhưng vẫn cố đỡ cho Tiểu Bạch, kết quả là cả 2 cùng ngã phía dưới đất. Thiên Nam có chút khá hơn, vẫn còn đứng, thế nhưng vẫn là nghiêng ngả một chút. Hắn đưa tay kéo Vương Anh cùng Tiểu Bạch đứng dậy, đồng thời cũng đưa mắt nhìn xung quanh.

Ấn tượng ban đầu của Thiên Nam so với Vương Anh cũng không khác là mấy. Có chăng chính là ngạc nhiên hơn. Nơi này quả thật rất xinh đẹp a. Nhìn rất đáng đồng tiền. Cổ đại a. xa xỉ tới mức này.

Vương Anh giúp Tiểu Bạch tháo vải đen ra, cảm nhận được cô hồi hộp không thôi.

Cũng may lúc này là buổi đêm, so với vải đen kia mặc dù có sáng nhưng cũng chẳng hơn là mấy. Tiểu Bạch vừa mở mắt ra, cảnh xung quanh đã hiện rõ dần.

Tiểu Bạch nhìn không được, xem chút nữa kêu to, may mà có Vương Anh đưa tay bịt lấy miệng cô kịp lúc, chỉ có trong họng Tiểu Bạch vẫn là âm ỉ một tiếng rên đầy vui sướng. Về nhà. Cô thật sự đã về nhà.

Tiểu Bạch nhận ra chỗ mà 3 người đang đứng. Chỗ này chính là bên sau Ái Lạc cung, là cung của Ái Nhi cách cách, là em gái của Đường kim hoàng thượng.

Gọi là em gái, thực chất cũng chỉ mới 20 tuổi. Ái Nhi cách cách tính tình khách người. Đến giờ vẫn chưa xuất giá. Đối với Tiểu Bạch mà nói, Ái Nhi cách cách là người chơi cùng lí tưởng của cô. Tiểu Bạch phải cố

nhìn lắm mới có thể không xông vào thăm Ái Nhi cách cách. Ngoài Phụ Vương cùng mẫu hậu ra, người cô nhớ nhất chính là Ái Nhi cách cách này.

Nhờ có Tiểu Bạch dẫn đường, cung điện nguy nga hôm nay cũng có chút dễ đi hơn. Vương Anh lần trước mò mẫm khắp nơi, xem ra hình như là đi đường rất xa. Hôm nay đi cùng Tiểu Bạch, đường đi gần hơn rất nhiều. Tiểu Bạch có chút gấp gáp, vừa đi vừa thở, chỉ mong mau chóng nhìn thấy song thân. Vương Anh cùng Thiên Nam phía sau biết được nỗi gấp gáp của Tiểu Bạch cũng không làm khó cô mà nhanh chân theo cùng. Thoắt cái, 3 người cũng tới được sau Sùng Dương cung của đương kim hoàng thượng.

Tiểu Bạch đối với Sùng Dương cung quen thuộc vô cùng. Hồi nhỏ cô thường tới đây chơi đùa, sớm đã đem nơi này nắm trong lòng bàn tay. Tiểu Bạch nhẹ nhàng dẫn Vương Anh cùng Thiên Nam ra phía bên sau Sùng Dương cung, lén lút đục một lỗ nhỏ trên cửa sổ.

Vương Anh xem phim cổ trang đã nhiều. Bất quá cái chiêu đục cửa sổ này hẳn chẳng lạ lùng gì. Cái hẳn ngạc nhiên nhất chính là, Tiểu Bạch ngây thơ như thế, sao lại biết chiêu này? Chẳng lẽ...

Gáy Vương Anh xuất hiện 3 vạch vừa đen vừa thô. Chẳng trách trước đây Tiểu Bạch bị bắt cóc. Hoá ra thường xuyên xem chùng Phụ hoàng, trốn cung đi chơi. Vương Anh để ý quanh quất. Quả nhiên có rất nhiều lỗ. Bất quá hẳn cũng hạ quyết tâm, sau này lấy về được, nhất định phải xem chùng cẩn thận.

Tiểu Bạch len lén nhìn vào bên trong, lập tức nhìn thấy bóng dáng Phụ Hoàng một mình xem tấu chương, đầu đã điểm mấy sợi bạc. Trong lòng cô đột nhiên trào lên một cỗ xúc động.

Suốt mấy tháng không gặp phụ hoàng, hình như người già hơn rất nhiều. Trên đầu cũng bắt đầu điểm bạc. Tiểu Bạch lúc này cảm nhận được một làn hơi mỏng bao quanh mắt.

Cô thực sự rất nhớ phụ hoàng a. Trước đây ở cùng người, không biết được đi xa sẽ nhớ người như thế này.

Vương Anh mãi cho tới sau này vẫn không tài nào không thống hận mình hôm đó lại đưa Tiểu Bạch về nhà. Nếu chỉ là nhìn một cái thôi thì ok, chuyện chẳng có gì to tát. Thế nhưng chuyện Tiểu Bạch dù nhìn song thân tới mãn nhãn rồi, khóc nức nở mấy tiếng làm hẳn sợ phát khiếp rồi, đến khi gần về lại gây chuyện.

Tiểu Bạch khó khăn lắm mới được về nhà, đương nhiên không chịu dễ dàng rời đi. Buộc lòng Vương Anh phải dỗ dành ngon ngọt mỗi tháng đưa cô về nhìn song thân 1 lần cô mới chịu đi. Thế nhưng đến chỗ sau Ái Lạc cung, Tiểu Bạch ngốc nghếch lại khóc nức nở.

So với cung điện này, Ái Lạc cung quả thật khá nhỏ. Mặc dù bài trí rất đẹp, thế nhưng dù sao cũng chỉ là nhỏ. Đêm khuya lại thanh vắng, Ái Nhi cách cách có thói quen thức khuya xem tiểu thuyết ngôn tình, đương nhiên có thể nghe được.

Đang lúc Vương Anh lúng túng xem xét xem có nên đánh Tiểu Bạch ngất đi để dễ bề đưa về hay không, phía tường bên của Ái Lạc cung bỗng ló ra một cái đầu.

-Bạch Bạch?

Ái Nhi cách cách hết hồn, kêu lên một tiếng như mèo. Vương Anh cùng Thiên Nam lập tức đứng hình, không cử động nổi.

Tiểu Bạch đang hồi xúc động, đương nhiên không nghĩ được nhiều, chạy lại ôm chầm lấy Ái Nhi cách cách, khóc một hồi liên tu bất tận. Ái Nhi cách cách mặc dù chỉ là dì thôi, thế nhưng lại vô cùng thương yêu Tiểu Bạch. Nhìn thấy cô khóc lập tức động lòng. Nàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt mái tóc Tiểu Bạch, đợi cho cô nín khóc mới hỏi

-Bạch Bạch. Bấy lâu nay con đi đâu? Cách Cách rất lo cho con.

Tiểu Bạch sụt sịt lau nước mắt, nũng nịu nói.

-Tiểu Bạch xuyên không a.

Ái Nhi trở mắt.

Vương Anh trở mắt.

Thiên Nam cũng trở mắt.

Nếu có khác nhau, cũng chỉ khác ở chỗ Thiên Nam trở mắt từ lúc vị cách cách kia tới.

Thiên a!!! Tại sao người cổ đại lại xinh đẹp như vậy?

Còn nữa, tại sao Vương triều này ai ai cũng đẹp như thế?

Thiên Nam ngẩng đầu lên trời, kêu lên một tiếng ai oán. Lúc này chiêm ngưỡng dung nhan hoàng thượng cùng hoàng hậu đã cảm thấy rất ghen tị rồi.

Tuy vậy, Thiên Nam vốn là người yêu cái đẹp, cũng chẳng so đo làm gì. Có chăng thì cũng đã hiểu tại sao Tiểu Bạch đối với hắn trong veo không chút động lòng. Nhưng mà có điều...

Vị cách cách kia quả thật mê hồn a.

Thiên Nam mơ mơ màng màng, ngắm nhìn vị cách cách kia say mê nghe Tiểu Bạch kể lại chuyện mấy tháng này. Máu mũi của hắn cũng suýt nữa trào ra. Vị cách cách này, chỉ e chữ đẹp cũng không đủ để miêu tả.

Thiên Nam đưa ánh mắt phủ sương mờ, ngơ ngác nhìn Ái Nhi cách cách. Khuôn mặt thanh tao, dáng người cực chuẩn, chỗ nào nên nảy nở thì nảy nở, nên gầy thì gầy. Phiến môi hồng hồng xinh xắn. Cái này có thể gọi là tuyệt thế giai nhân. Hắn chình là từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, chưa lần nào nhìn thấy cô gái nào đẹp như thế.

Ái Nhi cách cách nghe Tiểu Bạch kể chuyện, ánh mắt loé lên tia nham hiểm. Gáy Vương Anh chảy dài mấy gạch đen. Hắn còn đang thắc mắc vị cách cách này không biết có phải là cụ cố nào của hắn hay không, tại sao ánh mắt lại có thể nham hiểm được y như hắn vậy?

Tiểu Bạch một mực ngây ngô, kể lể một thôi một hồi, đến khóc cũng không còn khóc nữa, đưa ánh mắt trong trẻo nhìn Cách Cách yêu quý của mình.

Ái Nhi cách cách e hèm một tiếng, cuối cùng cũng dùng lời ngon ngọt, dụ dỗ Tiểu Bạch.

-Bạch Nhi. Cách cách hỏi con, con đi lâu như vậy, có phải rất đáng tội không?

Tiểu Bạch lập tức đem ánh mắt sợ hãi vô độ nhìn cách cách, lắp bắp

-Con... con... tại con không tìm được đường về thôi.

-Dù sao cũng là vì con bỏ nhà đi chơi. Ta có thể không tính toán. Thế nhưng Hoàng huynh của ta không dễ dàng như thế đâu.

-Con... Cách cách. Người đừng nói với phụ hoàng là con về.

Tiểu Bạch lúc này mắt lại rơm rớm nước. Vương Anh ngồi một bên cũng hoá thành thạch nghìn năm mất rồi. Chỉ có Thiên Nam mơ mơ màng màng, nghe không lọt được chữ nào, trên mặt vẫn y nguyên nụ cười ngớ ngẩn.

-E rằng không được a- Ái Nhi cách cách cười ám muội- Ta không biết nói dối. Gặp hoàng huynh nhất định không kìm được mà nói toẹt ra.

Tiểu Bạch lúc này nhất định là bị dọa tới mức sợ hãi không thôi, mặt cắt không còn một giọt máu.

-Vậy... Cách cách à. Chuyện này nên làm thế nào?

Ái Nhi cách cách lúc này đã cười toe, bình thần buông một câu.

-Rất đơn giản. Ta cùng con xuyên không.

Trong khi Vương Anh đang thống hận muốn chết vì bà cô này, Thiên Nam cư nhiên sung sướng hết mức. Vương Anh còn chưa kịp nói tiếng nào đã cảm nhận được một làn gió vèo qua một cái, nhìn sang đã thấy Thiên Nam vẩy đuôi đứng trước mặt Ái Nhi cách cách, nồn nồn nóng nóng nói.

-Vị tiểu thư xinh đẹp này. Cô muốn xuyên không tới bao lâu cũng được. Ta rất không ngại chứa chấp cô a. Thế giới của bọn ta rất rất vui a.

Gáy Tiểu Bạch cùng Vương Anh chảy dài mấy gạch đen, mơ hồ nhận ra, đuôi của Thiên Nam chính là vẩy tới sắp gãy lìa rồi.

Về phần Ái Nhi cách cách, không cần đợi nói hai lời, gật đầu ngay tắp lự.

17. Chương 17: Ba Mẹ Tiểu Mễ

Vương Anh chính là bị làm cho shock tới không nói nổi câu nào, thế nhưng cũng may là không lâu liền lấy lại tỉnh táo. Xuyên không này là bí mật a. Không thể để Tiểu Bạch cùng Ái Nhi kia biết, nếu không Tiểu Bạch nhất định có cơ hội sẽ chạy về đây. Chính vì thế, việc đương nhiên phải làm chính là bịt mắt hai người kia lại. Kết quả của việc xuyên không này có chút không mỹ mãn với Vương Anh cho lắm. Hẳn dù sao cũng lơ mơ hiểu được việc Ái Nhi cách cách này về thể giới hiện đại chắc chắn sẽ không có chút lợi nào cho mình, cư nhiên tính kế mua chuộc lòng người.

Bất quá vị cách cách này mấy hôm sau đã dần lộ rõ tính cách.

Ái Nhi cách cách là công chúa thứ 12 của Tiên Đế. Mặc dù được xưng tụng là công chúa đẹp nhất trong các công chúa, thế nhưng tính cách quả thật làm cho người ta đau đầu tới mức muốn đem nàng mà hung hăng đánh cho đổ lạng cái móng nhỏ lên. Đường đường là một công chúa, thế nhưng văn chương lại thật sự rất tài giỏi. Không những thế, kiếm thuật cũng rất tài ba. Độc thuật cũng thuộc hàng siêu đẳng. Tóm lại một câu. Cô công chúa này tài ba hơn người.

Tuy là nói thế, tài ba là một chuyện, tính cách lại là chuyện khác hoàn toàn. Ái Nhi cách cách sinh ra đã rất háo thắng. Hơn nữa lại nghịch ngợm vô cùng. Cái gọi là tài ba? Xin thưa là cũng có thể hiện ra. Thế nhưng lại thể hiện rất đa chiều. Tiên Đế đoán mệnh mất sớm khi Ái Nhi nàng còn chưa được 12 tuổi. Việc cưới xin của công chúa, Tiên Đế trước khi đi vẫn rơm rớm nước mắt trao lại trọng trách nặng nề này cho đương kim hoàng thượng bây giờ. Trước khi nhắm mắt còn dùng chút hơi tàn lực kiệt, thều thào một câu.

-Đừng cho nó dọa hoàng tử các nước chạy mất nữa.

Đương kim hoàng thượng lúc đó cũng đã tầm 30. Nghe một câu giao lại trọng trách của Tiên Đế, lập tức khóc oa oa. Cái gì a? Vị công chúa này, muốn nàng xuất giá à? Chính là mình chứng sống chống lại câu nói không có gì là không thể.

Thực chất thì Ái Nhi cách cách, so với việc tự nhận xét mà nói, xét thấy bản thân mình cũng rất dễ dãi. Muốn làm chồng nàng? Chỉ cần cầm kì thi họa đều giỏi. Còn phải biết nấu ăn, bắn cung, giỏi võ. Hơn nữa còn phải tinh thông những thứ mà nàng biết, phải tuyệt đối chung tình với nàng, phải thật thật điển trai. Phàm là nam nhi như thế, nàng nguyện ý gả cho.

Chính vì lẽ này, hoàng tử khắp muôn phương tới cầu hôn đều bị dọa chạy mất dép, đến kiệu còn không kịp ngồi, chạy thẳng một hơi bay về nước mình.

Tiểu Bạch lúc còn Tiên Đế mất đi cũng đã được 8 tuổi, thường hay cùng Ái Nhi cách cách thưởng thức mấy hoàng tử kia làm trò. Các hoàng tử tới cầu thân, đương nhiên là phải để Ái Nhi cách cách chiêm ngưỡng qua dung nhan. Đương nhiên, cách cách bao giờ cũng giả làm nữ tì trong cung.

Năm Tiểu Bạch 5 tuổi. Hoàng tử nhà Kim tới cầu hôn.

Tướng tá khá đẹp mắt.

Cũng là người rất khí chất.

Cả thân người toát lên vẻ Vương Giả.

Thế nhưng khuôn mặt thì...

Cách cách thoát nhìn đã không ưng. Thế nên quyết định, lão hoàng tử này, nhất định phải khiến hắn ta sợ chết thôi.

Thập đại hoàng tử nhà Kim văn võ song toàn. Tài năng rất không thiếu. Thế nhưng nhan sắc thì rất ẹ. Mặc dù vậy cũng rất tự tin, đứng trước cách cách mà giờ đây đang giả làm tiểu nữ tì, lên giọng nhỏ nhẹ.

-Tiểu nữ tì này. Người có thể giúp ta bấm bấm với công chúa ta tới cầu thân hay không?

Mắt Ái Nhi cách cách loé lên một tia sáng, có thể nói là nham hiểm vô đối.

-Không cần. Vị hoàng tử này. Công chúa nhà chúng tôi hỏi ngài tự tin nhất với tài năng nào?

Thập đại hoàng tử ưỡn ngực, hào sảng nói.

-Chẳng dẫu gì tiểu nữ tì. Ta đây chính là cái gì cũng biết.

Ái Nhi Cách cách với câu trả lời này không hài lòng chút nào. Thế nhưng vẫn tươi cười.

-Vậy công chúa nhà chúng ta muốn ngài dùng tay không chặt nứt đôi một hòn đá, xin hỏi liệu có được hay không?

Thập đại hoàng tử đương nhiên phần khởi vô cùng. Chặt đá? Chính là cái hấn tâm đắc nhất.

Thế nhưng, thiên a, thập đại hoàng tử này quả thật ngây thơ. Ngây thơ tới mức tới tận lúc nhìn thấy hòn đá mới có thể khép miệng lại.

-Cái... cái này...

Ái Nhi cách cách tươi cười không nói, cứ nhiên ra ý mời hoàng tử. Thập đại hoàng tử nhìn về phía hòn đá kia, nuốt ực một cái.

Thiên A. Cái này chỉ nhỏ thêm chút nữa có thể gọi là hạt cát luôn a. hơn nữa nơi đặt cũng thật trêu người, ngay sát một thanh kiếm dựng ngang, lưỡi kiếm sắc ngọt như sẵn sàng.

Thập đại hoàng tử nuốt nước bọt xong, không nói được lời nào, 36 kế, chuồn là thượng sách, để lại Tiểu Bạch cùng cách cách kia ôm bụng cười rồ.

Năm Tiểu Bạch 7 tuổi, cách cách của cô còn dùng chiêu ác hơn nữa. Vị hoàng tử nhà Trịnh này quả thật hơn người. Nhan sắc rất tuyệt. Dáng người cũng rất chuẩn. Đáng tội trên mặt có thêm 2 cái đít chai.

Ái nhi cách cách đương nhiên không hề có hảo cảm với tên này, nhìn cặp đít chai trên mặt hấn, thê thọt hỏi.

-Nhìn vị hoàng tử đây rất tri thức. Công chúa nhà chúng tôi có một chất mới tìm được muốn hoàng tử nghiên cứu dùm. Chỉ cần có thể nói được chất này bao gồm những chất gì, công chúa sẽ lập tức đồng ý hôn sự.

Hoàng tử nhà Trịnh đương nhiên chưa có điên mà từ chối, hí hửng đẩy gọng kính lên một cái, sau đó liền giục Cách cách may đưa tới phòng nghiên cứu.

Vì cuộc cầu thân lần này, Trịnh Vương xem chừng rất xót xa cho con trai a. Nghe người ta đồn rằng vị hoàng tử kia vào căn phòng riêng mà công chúa chấn bị mới được 2 khắc, lập tức bên trong đã truyền ra một tiếng nổ bùm.

Mọi người hốt hoảng chạy vào phòng, chứng kiến một cảnh loạn hết sức.

Vị hoàng tử kia mặt mày đen thui, tóc tai dựng ngược, y phục te tua. Hơn nữa còn nắc cụt liên hồi.

Thiên A. Cái này chính là ác bá vô đạo a. Ái Nhi cách cách không biết đã cho hoàng tử kia nghiên cứu cái chất gì, hoàng tử kia đến khi về tới nước, tóc đã cháy mất nửa, hơn nữa còn nắc cụt tới mức sức tàn lực kiệt. Trịnh Vương phải sai người tìm ngự y tới, tìm mọi lang y giỏi giang chữa mất 2 tuần mới khỏi được bệnh nắc cụt này cho hoàng tử.

Chỉ bấy nhiêu đó thôi, Tiểu Bạch tưởng tượng lại cũng đủ cảm thán một câu. May mà cô không phải là người mà Cách cách không ưa.

Nói đến chuyện cách cách xem chừng như thế là đủ. Bây giờ lại nói đến chuyện của Tiểu Mễ. Tiểu Mễ. 12 tuổi. Là con của một gia đình khá giả ở biên giới Việt Hoa. Bố là người Việt, Mẹ là người Hoa. Chính vì yếu tố này, Tiểu Mễ mới có khuôn mặt khá xinh xắn. Gia đình nhỏ của Tiểu Mễ cũng thuộc hàng hạnh phúc. Thế nhưng dạo gần đây, bố của Tiểu Mễ đột nhiên lại nghiện đánh bài. Lại còn là đánh bài ăn tiền. Chính vì lẽ đó, chỉ trong vòng mấy tháng, gia sản nhà Tiểu Mễ không những không tăng thêm mà còn ít đi

đến tội nghiệp. Mẹ của Tiểu Mễ khuyên can chồng không được, ngày càng trở nên gầy xòm đi. Cho tới một hôm, Tiểu Mễ cùng mẹ đang ở nhà làm đồ thủ công đem đi bán, bọn chủ nợ đột nhiên ập vào.

Khó khăn lắm bố Tiểu Mễ mới xin khát được tới ngày mai, tới hôm đó cả nhà dắt díu nhau chạy trốn. Chạy mãi, tới được Hà nội, Bố mẹ Tiểu Mễ gửi con vào nhà một người quen, bản thân hai người thì đi tha phương cầu thực gây dựng lại từ đầu.

Tiểu Mễ trước nay là đứa bé hiểu chuyện, còn già trước tuổi, lại rất thông minh. Cô bé ít nhiều cũng biết điều, cố gắng ở lại ngôi nhà đó chờ bố mẹ về đón. Thế nhưng trời đúng là biết đùa người. Gia đình nhà người bạn kia đúng thật là ác bá vô cùng. Cả ngày bắt Tiểu Mễ làm việc. Tiểu Mễ tuy còn nhỏ, thế nhưng cũng rất chăm chỉ. Làm việc thôi mà. Cô bé chịu đựng được. Nhưng mà nhà kia lại không chịu đựng được. Cuối cùng là Tiểu Mễ bị bức tới mức phải khăn gói ra khỏi nhà. Lang thang khắp nơi, suốt 5 ngày đói rét, lúc tưởng chết đến nơi lại gặp Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch trước đây một lần có nghe Tiểu Mễ kể chuyện nhà mình, cảm thấy tức giận vô cùng. Cô chính là không ngờ có người lại ác bá vô đạo như nhà kia. Thế nhưng cô dù sao cũng chỉ là lá ngọc cành vàng ở cung, làm gì biết mấy thứ thủ thuật để trả thù. Vậy nên mấy hôm nay, Ái Nhi cách cách tới chính là thời cơ thích hợp nhất để rửa hận cho Tiểu Mễ.

Vương Anh suốt mấy hôm nay đang ở trong tình trạng hồi hận không thể tả. Ái Nhi cách cách đó chính là muốn chọc cho hắn tức điên đây mà. Ít tuổi hơn hắn. Thế nhưng nham hiểm có khi ngang ngửa với hắn. Đã vậy còn nghịch ngợm hết biết. Chỉ cần hắn ra ngoài, Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ nhất định sẽ theo nàng ấy chạy ra ngoài đường, tìm đến chỗ nhà kia chọc phá, tất nhiên cũng chỉ là mấy trò vớ vẩn lén lút thôi. Thế nhưng hình như nhà kia cũng rất thảm a. Bị Ái Nhi cách cách ném bom tự chế có chứa nham, cuối cùng chính là cả nhà thi nhau cười không ngớt, cười tới nỗi hàm có nguy cơ rơi ra.

Tiểu Mễ lúc này chính là cảm giác rất vừa lòng, có chút thương cảm. Công nhận a. Tiểu Bạch ngốc nghếch đáng yêu bao nhiêu, Ái Nhi cách cách lại nghịch ngợm bấy nhiêu. Bất quá cô bé cũng rất thích vị cách cách này, thường xuyên gọi cô là cách cách giống như Tiểu Bạch.

Tiểu Mễ ở lại nhà Vương Anh hơn nửa năm, suy cho cùng cũng có chút cảm thấy không tiện. Vương Anh dường như cũng cảm nhận được sự dè dặt của tiểu Mễ, theo ý muốn của Tiểu Bạch, đã cho người đi tìm bố mẹ của cô bé. Tìm mãi tới hôm nay cũng có tin tức, lập tức sai người mời họ đến biệt thự của mình nói chuyện. Ái Nhi cách cách tới ở nhà hắn đã là rất phiền rồi. Tiểu Mễ này nếu ở lại nữa chắc chắn sẽ cướp luôn cả cái thời gian ít ỏi của hắn với Tiểu Bạch.

Tiểu Mễ hôm đó vừa mới cùng Tiểu Bạch cùng Ái Nhi, Thiên Nam đi chơi về, vừa bước vào nhà đã nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ngồi ở trên ghế, thân hình lập tức đông cứng. Hai bóng dáng kia nghe tiếng cười nói, cũng quay ra nhìn.

Vừa nhìn thấy Tiểu Mễ, ba mẹ cô bé đã kích động không thôi, kim không được nhào đến ôm cô bé. Cả nhà gặp nhau, mừng mừng tủi tủi, Tiểu Bạch đứng bên cũng sụt sùi không thôi.

Qua một lúc, Tiểu Mễ cũng kể lại được cho bố mẹ nghe chuyện sau khi tới nhà kia sống. Bố mẹ Tiểu Mễ đương nhiên rất tức giận, định bụng đi tìm nhà kia tính sổ, đúng lúc lại gặp được cái cười nham hiểm của Ái Nhi cách cách, gáy bỗng dâng lên một cổ lạnh toát.

Tiểu Mễ gặp lại bố mẹ, mừng như điên, đương nhiên mấy cái tức giận vì bị ngược đãi kia vút ra xa tít, chỉ quanh quẩn bên bố mẹ. Tiểu Bạch nhìn Tiểu Mễ như thế, trong lòng bỗng nhiên nhớ ra, Tiểu Mễ thực chất cũng chỉ mới 12 tuổi thôi. Trước nay cô bé chơi cùng với cô, có cảm giác như cô bé là đại tỉ khó tính của cô vậy. Bây giờ mới thực sự nhìn thấy cái trẻ con của Tiểu Mễ, trong lòng không dừng được trào dâng một cảm giác muốn đưa tay bẹo hai má nhỏ hồng hồng của Tiểu Mễ.

Bố mẹ của Tiểu Mễ từ lúc bước chân tới nhà Vương Anh, biết hắn là ân nhân của con gái, cảm kích hắn vô cùng. Trước sau luôn tỏ ra cung kính với hắn, một dạ hai thưa. Vương Anh thì trước sau vẫn là lạnh lùng một mặt, không đợi lâu lắc, cứ nhiên phán một câu.

-Bao giờ hai người đón Tiểu Mễ?

Tiểu Bạch tròn tròn mắt há hốc. Chỉ có Tiểu Mễ cùng Ái Nhi cách cách thản nhiên như không. Tiểu Mễ

mặc dù chỉ là một cô bé nhưng cũng hiểu được tình thế của Vương Anh hôm nay. Nói thật, lúc cùng Ái Nhi đi bày trò, cô bé chính là đã bị dọa cho chết khiếp rồi. Vương Anh nhất định là phải dẹp hết mọi thứ, kể cả cô, để lấy lòng bà cô trẻ kia. Hơn nữa, Tiểu Mễ cũng thực muốn mau mau cùng bố mẹ đoàn tụ. Chuyện này xem như là có lợi cho cô bé đi.

Ái Nhi đương nhiên cũng hiểu Vương Anh sao lại hỏi như thế. Bất quá nàng cũng biết rõ tình cảm của Vương Anh dành cho Tiểu Bạch. Chỉ có điều nàng dù sao cũng là cô cô của Tiểu Bạch, dù sao cũng nên bảo vệ cô bé chứ? Vương Anh muốn làm gì nàng còn không biết sao? Nàng trước nay chính là lợi tức tự mình dâng nộp, không tìm cách lấy là có tội với tổ quốc, còn là tội rất nặng.

Bố mẹ Tiểu Mễ bấy lâu nay tha phương khắp nơi, số tiền dành dụm được cũng gọi là kha khá. Lần này đi đón Tiểu Mễ, định bụng ở lại Hà thành này dựng nghiệp. Thế nhưng vừa tới đây đã vội vàng tới nhà Vương Anh, cư nhiên nhà ở chưa tìm được.

Vương Anh dù sao cũng là người thông minh, đương nhiên chuyện này cũng đã tiên liệu trước.

-Về chuyện chỗ ở, hai người không phải lo. Tôi sớm đã chuẩn bị cho hai người. Cũng đã chuẩn bị trước việc làm cho hai người.

Bố Mẹ Tiểu Mễ cảm kích không thôi, đưa ánh mắt nhìn ân nhân cứu mạng nhìn Vương Anh. Vương Anh không nói gì, chỉ gọi người tới dẫn 3 người nhà kia đi. Đối với hắn bây giờ mà nói, thời gian là vàng bạc. Bà cô kia chưa bị hắn mua chuộc ngày nào, hắn chính là chưa được chạm vào Tiểu Bạch ngày đó. Mấy hôm nay, chính vì cái bà cách cách kia không chịu ngủ mà không có Tiểu Bạch, hắn cư nhiên phải nhường cục bong êm ấm kia cho Ái Nhi nàng ta.

Trời giáp tết lạnh rét vô cùng. Thời gian Noel cũng gần tới. Khu phố nhà Vương Anh lúc này đèn còn thấp sáng trưng mặc dù đã 7 h tối. Cư dân quanh đó ngày hôm đó cũng được chứng kiến một cảnh rất huyền ảo. Đường đường là đại công tử rất đẹp trai, vậy mà giờ đây phải vật vờ ôm thật chặt một cô gái xinh đẹp vô cùng, khó khăn lắm mới tách được cô nàng kia ra khỏi một cô bé lúc này đỏ khóc đỏ cười. Bất quá cô nàng kia khóc cũng rất đẹp, làm cho người đã động lòng người. Đáng tiếc a. Đẹp vẫn là đẹp. Mạng sống quan trọng a. Công tử đang vật vờ ôm chặt cô bé kia, nhìn mặt đã thấy hai chữ nguy hiểm to đùng rồi. Cô gái chừng 20 tuổi bên cạnh, lúc này trên môi đang ẩn hiện nụ cười nham hiểm còn đáng sợ hơn gấp bội a. Cái này có thể nói là chứng minh câu nói, sắc đẹp lúc nào cũng đi cùng hai chữ nguy hiểm.

Tiểu Mễ lau lau nước mắt, mặt vẫn cười cười. Cô bé dù sao cũng sống cùng Tiểu Bạch hơn nửa năm, rồi đi quả thật cảm thấy rất buồn a. Nhưng mà... Bộ dáng của Tiểu Bạch lúc này chính là muốn chọc người ta chết cười mà. Mặt mũi tem lem nước, ở trong lòng Vương Anh quấy đạp liên hồi, miệng thì bắt Vương Anh nói với bố mẹ Tiểu Mễ để cho cô bé ở lại đây cùng cô không ngớt. Quả thật khiến người ta vừa khóc vừa cười.

Tiểu Bạch khóc lóc một thôi một hồi, xem chừng cũng có chút bình tĩnh lại, lúc này không còn quấy đạp lung tung nữa mà chỉ tựa vào lòng Vương Anh khóc nức. Tiểu Mễ nhìn thấy cũng cảm thấy rất thương tâm, cư nhiên nhón lên vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, ra giọng chị cả.

-Chị Tiểu Bạch. Em sẽ thường xuyên tới chơi cùng chị.

Tiểu Bạch nghe được một câu an ủi của Tiểu Mễ, đương nhiên cố nín nức, nghẹn ngào nói

-Tiểu Mễ. Đã nói nhất định phải giữ lời.

-Được.

Tiểu Mễ cười cười, nói một câu nhất định, Tiểu Bạch nghe xong cũng nín khóc dần, một lát sau cuối cùng cũng để Tiểu Mễ cùng bố mẹ về nhà mới

18. Chương 18: Nham Hiểm Vs Nham Hiểm

Giải quyết xong chuyện Tiểu Mễ, Vương Anh cư nhiên có thời gian nghiền ngẫm cách đối phó với Ái Nhi cách cách. Hắn mấy ngày nay chính là ức chế tới chết rồi. Tiểu Bạch ngày nào cũng ở trước mắt hắn, thế nhưng hắn đến chạm vào cũng không chạm nổi. Ái Nhi cách cách kia ngang nhiên chống đối lại hắn, còn tặng cho hắn nụ cười nham hiểm không nói nổi. Nếu không phải hắn cũng thuộc hàng cao thủ, không khéo sớm đã bị vị cách cách này làm cho học máu mà chết.

Ái Nhi tới thế giới này không hề giống Tiểu Bạch lúc mới tới đây. Nàng chính là dạng người rất nghịch ngợm. Cộng thêm một tên Thiên Nam giới thiệu tận tình, nguyện ý đưa Ái Nhi tới bất cứ nơi nào nàng muốn. Ái Nhi đã ra khỏi nhà, đương nhiên Tiểu Bạch cũng không được ở nhà, bị nàng lôi cổ đi khắp nơi không chút thương tiếc. Mà Tiểu Bạch đi cùng đồng nghĩa với Vương Anh phải đi. Chính vì lẽ đó, Hà thành mấy ngày nay náo loạn khắp nơi vì 4 con người xinh đẹp tới hoàn mỹ kia làm phiền.

Ái Nhi xưa nay vốn dĩ không bị ràng buộc bởi phong kiến xưa, tư tưởng rất hiện đại. Vừa mới tới thế giới này đã cảm thấy ưng mắt vô cùng, kéo Thiên Nam đi mua sắm khắp nơi, hơn nữa còn vừa nhìn thấy kiểu tóc 2 lớp dài ngang lưng trên phố, lập tức đã muốn có một kiểu đầu như thế, nằng nặc đòi Thiên Nam giúp nàng.

Kết quả là chỉ sau 1 tuần tới đây, Ái Nhi từ một cách cách y phục thướt tha, tóc dài chấm gót hoá thành một nữ nhân y phục hiện đại, tóc dài ngang lưng nhuộm màu đỏ đồng, so với trước còn xinh đẹp gấp bội.

Thiên Nam bỏ ra mất 1 tuần hầu người đẹp đi tới đi lui, bất quá kết quả cũng rất mỹ mãn. Ái Nhi quả thật là mỹ nhân. Mặc dù khách quan mà nói thì không bằng Tiểu Bạch, thế nhưng vẫn là nghiêng nước nghiêng thành. Từ ngày Ái Nhi cách cách tới đây vẫn là hắn thấy vui vẻ nhất. Suốt ngày tìm cách lấy lòng Ái Nhi.

-Ái Nhi. Uống cái này đi. Anh tự pha đấy.

Thiên Nam cười toe, đưa cho Ái Nhi một ly cappuchino còn đang bốc khói nghi ngút. Ái Nhi lúc này vẫn còn đang co ro một góc. Cái thế giới này cũng thật là vui. Báo hại nàng ham chơi quên mất là vẫn đang mùa đông. Nàng từ nhỏ đến lớn, cứ đến mùa đông sẽ phải ngồi trong tấm cung, yên ổn bên lò sưởi, nếu không sẽ bị cảm. Mấy hôm nay nàng chính là bị cảm mất rồi. Đầu óc cứ quay cuồng, trong người rất khó chịu. Muốn ngủ nhưng lại không ngủ được. Cũng may Thiên Nam vừa thấy nàng ho một cái đã vội tìm ngay một bác sĩ riêng tới chăm sóc này, hôm nay cũng cảm thấy khá hơn đôi chút.

-Cảm ơn.

Ái Nhi có chút mệt nhọc, đưa tay đón lấy ly cappuchino từ tay Thiên Nam. Cái thứ đồ uống này Thiên Nam pha quả thật rất ngon. Nàng chỉ mới tới đây hơn 1 tuần, vậy mà đã sắp nghiện thứ đồ uống này mất rồi. Hôm trước có lần đang đi mua sắm, tự nhiên lại muốn uống. Thiên Nam đưa nàng vào một quán nhìn có vẻ rất sang trọng, bỏ lại Tiểu Bạch cùng Vương Anh trong xe, gọi ngay cho nàng một ly. Nhưng mà hình như lại không ngon bằng. Vậy nên Thiên Nam lại phải lách bạch chạy về nhà, lập tức pha cho nàng một ly.

Bất quá Ái Nhi cũng cảm thấy nam nhân này thực tốt. Mặc dù rất nháo, nhưng đôi khi cũng làm cho người ta giật mình. Ái Nhi từ nhỏ đã quen người ta cung kính mình, thế nhưng Thiên Nam đối với nàng chỉ yêu chiều chứ không cung kính. Hơn nữa hắn cũng rất tốt bụng. Trên đường nhìn thấy ăn mày liền dừng xe lại giúp đỡ.

Thiên Nam nghe một câu cảm ơn của Ái Nhi, trong lòng vô cùng sung sướng. Ái Nhi bị ốm khiến hắn lo lắng vô cùng, nhưng mà lúc này cũng cảm thấy Ái Nhi ốm cũng thật có lợi cho hắn.

-Không có gì.

Thiên Nam ngồi xuống một bên Ái Nhi, ngồi nhìn nàng uống từng ngụm cappuchino, trong lòng không dừng được trào lên một cổ ấm áp.

-Đúng rồi. Tiểu Bạch đâu?

Ái Nhi lúc này mới chợt nhớ ra Tiểu Bạch. Mấy hôm nay nàng bị ốm, Thiên Nam nhất định không cho nàng ra khỏi phòng. Tiểu Bạch đương nhiên cũng bị Vương Anh cấm không cho sang thăm nàng, sợ cô lây ốm. Ái Nhi ốm thế này, đối với Vương Anh mà nói, quả thật có lợi vô cùng. Buổi ngày hắn đưa Tiểu Bạch cùng

đi học, buổi tối lại đường đường chính chính ôm Tiểu Bạch vào phòng. Ái Nhi có biết cũng không làm được gì. đành ngâm ngùi cho qua chuyện.

-Tiểu Bạch đi học với Vương Anh rồi.

-Vậy sao?- Mắt Ái Nhi loé lên một tia nguy hiểm- Vương Anh thật biết lợi dụng thời cơ. Đợi ta hết ốm thử xem. Nhất định cho hắn chết không toàn thây.

Thiên Nam nhìn Ái Nhi, dõ dỏi.

Cách đó khoảng 1km, Vương Anh cũng vừa đưa tay lên ngoáy ngoáy tai.

-Vương Anh ca ca. Anh làm sao thế?

Tiểu Bạch ngược ánh mắt ngây thơ lên nhìn Vương Anh, có chút lo lắng. Này giờ hắn cứ ngoáy tai suốt.

-Không sao. Ăn ít thôi Tiểu Bạch. Ốm bây giờ.

Tiểu Bạch đưa một thìa kem to oành vào miệng, cười tươi với Vương Anh

-Không sao. Em rất khoẻ a. Không yếu như cách cách đâu.

Vương Anh cười nhẹ một cái. Bà cách cách đáng ghét kia, ở cùng hắn hơn 1 tuần mà vẫn chưa biết nàng ta thích cái gì. Cũng may là mấy hôm nay nàng ta ốm, nếu không hắn chính là có nguy cơ ức chết mà chết.

Tiểu Bạch xử lí xong ly kem cũng vừa no, vuốt vuốt bụng, ra chiều thoải mái vô cùng. Vương Anh nhìn cô thoải mái cái bụng, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, kéo Tiểu Bạch vào lòng. Izabel mấy ngày hôm nay không đến làm phiền hắn cùng Tiểu Bạch, coi như cũng thông minh.

Cách cách suốt mấy hôm dưỡng bệnh, trong lòng cảm thấy buồn bực vô cùng. Nàng ở đây rất muốn ra ngoài chơi. Thế nhưng đang ốm, Thiên Nam cứ nhiên không cho đi đâu hết. Nàng ngồi ở trên giường, suốt ngày nhìn Thiên Nam đi đi lại lại, nhàm chán muốn chết. Bất quá chỉ có một điều làm nàng thấy khá vui vẻ. Thiên Nam có dáng người rất đẹp a.Chuyện này thực ra cách cách cũng chỉ vô tình phát hiện ra mà thôi. Trước đây Thiên Nam chỉ mặc áo sơ mi, nhìn rất trẻ trung, rất đẹp, nhưng lại không nhìn ra được hắn có dáng người chuẩn đến thế. Hôm đó cách cách vừa tỉnh dậy, lơ mơ ngủ bò xuống khỏi giường đi tìm thứ gì ăn. Mấy hôm nay sáng nào Thiên Nam cũng đem thức ăn sáng vào cho nàng từ rất sớm. Vậy mà hôm đó lại chẳng thấy đâu. Vừa sang phòng Thiên Nam, đưa chân đá cái cửa làm nó bật ra một cái, cách cách đã được chiêm ngưỡng ngay một cảnh rất hay.

Thiên Nam lúc đó còn đang lờng dờ cái áo len vào người, nước trên người vẫn còn chưa khô. Hắn vừa tắm xong, nhớ ra quên đem quần áo vào phòng tắm, vội vội vàng vàng chạy ra mặc đồ. Vừa mặc xong cái quần, trông dờ cái áo thì nghe một tiếng rầm. Ngoảnh ra đã nhìn thấy cánh cửa nằm bẹp trên đất, Ái Nhi cách cách cứng đờ trong tư thế gấp đờ. Ái Nhi vừa nhìn thấy Thiên Nam thì lập tức cũng sững người. Thiên Nam đương nhiên cũng chẳng hơn gì, mặt từ từ đỏ lên như gấc, quên cả kéo cái áo xuống.

Mắt Ái Nhi lúc này mở to như ốc bươu vàng, thế nhưng tuyệt đối không có gì gọi là ngượng ngùng, trái lại còn có chút thích thú. Ái Nhi hít sâu một hơi, hạ tay xuống, khép miệng lại. Nàng dùng đôi mắt lúc này đã khép thành 2 vạch chỉ, từ từ bước lại gần, chăm chú xem xét.

Đẹp a. Quả thật là tuyệt tác. Cơ bụng nổi rõ ràng, chiếc bụng không có chút nào mỡ thừa. Ái Nhi đưa ngón tay chọc chọc vào bụng Thiên Nam, cảm thấy rất cứng.

Thiên Nam lúc này bị nhìn phát ngượng, mặt đỏ phừng phừng kéo áo xuống, thiếu nước kéo cho áo rách luôn. Sau đó chẳng nói chẳng rằng, tìm đường chạy gấp.

Cách cách kể từ hôm đó như tìm được mỏ vàng, lúc nào cũng hí ha hí hửng bắt Thiên Nam ở bên cạnh mình. Thiên Nam thì ngượng đến mức mặc dù vẫn chăm chỉ chăm sóc cho cách cách, thế nhưng lúc nào cũng mặc mấy lớp áo len.-Thiên Nam. Người không nóng sao? Phòng này bật lò sưởi rất nóng a.

Thiên Nam đang đứng lúi húi rót nước cho cách cách uống thuốc, cứ nhiên cảm nhận được một cánh tay từ đằng sau vòng ra trước ôm lấy hắn. Hắn cứ nhiên đỏ cả lười, người cũng cứng đờ.

-Không... không nóng.

-Vậy sao? Sao lại mồ hôi rơi ra như tắm vậy?

Ái Nhi cười một cái nham hiểm, tay bắt đầu vuốt dọc tấm ngực nở rộng của Thiên Nam.

-Không... không có...

Thiên Nam khó khăn lắm mới mở được lời, lại khó khăn hơn đấu tranh tư tưởng gỡ gỡ cánh tay của Ái Nhi ra, đem bản thân đứng cách xa Ái Nhi 10m. Cô nàng này cũng thật sự ác người a. Biết rõ mình có sức hấp dẫn như thế nào, lại cứ nhiên trêu chọc hấn như vậy. Hấn từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, mặc dù làm người mẫu nhưng tuyệt đối chưa có ai nhìn thấy người hấn. Cách cách, nàng ta là người cổ đại, nhìn thấy người hấn, không những không ngượng mà còn có vẻ thích thú. Ái Nhi thích cơ thể hấn. Tốt thôi, hấn không có ý kiến. Nhưng mà dù sao hấn cũng đâu phải là con gấu bông cho Ái Nhi ôm ôm ấp ấp thế chứ? Ái Nhi chính là chỉ thích ôm hấn, còn làm gì cũng không thích. Hấn cũng là người mà. Đâu phải gỗ đá đâu. Ái Nhi cứ kích thích hấn như thế, không hờ hết đường bột mới lạ.

Ái Nhi đương nhiên chuyện này không hề hay biết. Nàng chỉ biết cảm giác ôm Thiên Nam rất thích. Hơn nữa còn cảm thấy rất an ổn. Thế nhưng Thiên Nam lại chỉ một mực từ chối nàng. Quả thật rất đáng giận a. Đã vậy, nàng lại càng phải tiến tới.

19. Chương 19: Đùng Đầu Nữa. Chúng Ta Trao Đổi

Ái Nhi mấy hôm nay tìm cách mãi không được, bắt quá bí quá làm liều. Nàng xưa nay vốn mang tiếng nham hiểm. Nhưng mà chuyện này có chút quá sức với nàng. Chính vì thế, nàng cuối cùng cũng đi đến quyết định.

Vương Anh ở trong nhà cứ nhiên nhìn ra được chuyện gì đang xảy ra. Thiên Nam hôm đó mặt đỏ phừng phừng chạy tới phòng hấn, có chuyện gì đem ra kể tuốt tuốt. Hấn sau đó cũng có chú ý hơn đôi chút. Bà cách cách này hình như đúng thật rất thích người Thiên Nam. Cứ có cơ hội lại bám chặt lấy hấn. Thiên Nam thích cách cách thật, nhưng mà cứ thế này xem chừng không chịu được mất.

Có một chuyện mà hấn vẫn rất không hài lòng. Ái Nhi dạo này đỡ ốm hơn, cứ nhiên đem Tiểu Bạch của hấn về phòng, làm cho hấn bức xúc muốn chết. Bà cách cách này chính là muốn đấu với hấn cho đến cùng mà.

Chính vì cái cảm giác được nhìn mà không được ăn sắp hành hạ nàng đến chết rồi, tới hôm đó, Ái Nhi oán hận mò sang phòng Vương Anh lúc nửa đêm, làm cho hấn suýt chút nữa hoảng hồn mà đá văng nàng ta ra khỏi cửa. Ái Nhi xưa nay vốn không có khái niệm về tình dục, còn rất ngây thơ, thế nên cũng không ngại ngừng gì, ngồi bệt xuống sàn nhà, kêu lên một câu đầy ai oán.

-Vương Anh. Ta với người có thù hay sao?

Vương Anh nhất thời ngây ngốc không hiểu chuyện gì, nghiêng đầu nhìn Ái Nhi qua ánh đèn ngủ

-Đùng có đưa cái bộ mặt đấy ra nhìn ta. Thế này nhé. Chúng ta đùng đầu nữa, trao đổi đi.

-Trao đổi?

Vương Anh nhú mày nhìn Ái Nhi, lơ mơ hiểu ra nguyên nhân bà cô này nửa đêm bò sang phòng hấn.

-Đúng. Thế này nhé. Người đùng có xúi dục Thiên Nam từ chối ta nữa. Sau này ta sẽ gả Tiểu Bạch cho người?

Ái Nhi hí hửng ra điều kiện, thế nhưng Vương Anh nghe xong lại tỏ rõ chán ghét, kéo chăn trùm kín người, nằm xuống ngủ tiếp. Gả Tiểu Bạch cho hấn? Bà cách cách này cùng lắm chỉ là cô của Tiểu Bạch thôi. Hôn sự của công chúa vốn do hoàng thượng sắp đặt, cách cách đã là gì. Mà cho dù có là gì đi nữa, nàng ta không cho phép, hấn sẽ không lấy Tiểu Bạch hay sao? Chuyện này đúng là chẳng khác gì chuyện cười lãng nhách nhất mà hấn từng nghe.

Ái Nhi nhìn thấy thái độ của Vương Anh, biết ngay thương lượng thất bại. Thất bại là phải rồi. Điều kiện như thế, hẳn ta đồng ý mới lạ. Nhưng mà nàng không muốn điều kiện nhiều hơn đâu a. sau này lỡ như mà nàng muốn thêm điều kiện thì phải làm thế nào? (_ _ ”)

Ái Nhi cắn môi, suy nghĩ một lúc. Cuối cùng cũng phải đưa ra quyết định. Tiếc là một chuyện. Thế nhưng mỹ nam cũng rất hấp dẫn a. Bất quá sau này tìm cái khác trao đổi.

Vương Anh nằm trong chăn chờ đợi một lúc cũng cảm nhận được chăn bị kéo ra. Hắn mặc dù có chút đắc chí, thế nhưng cũng vẫn làm bộ bị làm phiền.

-Cái gì nữa?

-Ta... Bất quá sau này ta không làm kì đà cắn môi nữa.

Vương Anh nghe được thế, hừ mũi một cái. Bà cách cách này, muốn đấu với hắn sao? Hắn dù sao cũng hơn bà này 4 tuổi. Muốn nham hiểm hơn hắn? Không có cửa mà.

Kết quả là sau hơn 2 tuần đến đây, Vương Anh cùng Ái Nhi cách cách cuối cùng cũng đình chiến. Đêm hôm khuya khoắt, Tiểu Bạch trong phòng Cách cách cùng Thiên Nam ở trong phòng mình vẫn còn say giấc nồng, cư nhiên không biết mình chính là vừa bị bán đi mất rồi.

20. Chương 20: Noel Quen Biết Người Lạ

Kể từ hôm có thương lượng, Ái Nhi cách cách dường như biết điều hơn rất nhiều. Đi đâu cũng không cho Tiểu Bạch đi cùng, thậm chí còn đang tắm túm áo Tiểu Bạch đá sang phòng của Vương Anh. Chỉ trừ những lúc Vương Anh cùng Thiên Nam đi học, Cách cách tuyệt đối cách xa Tiểu Bạch cả cây số.

Vương Anh cũng biết điều không kém Ái Nhi. Thế nhưng cách làm cũng có phần dễ dàng hơn nhiều. Hắn chỉ nói với Thiên Nam một câu, làm cho hắn ta lập tức bám lấy Ái Nhi, không rời nửa bước.

-Xem ra Ái Nhi chán ông rồi đấy.

Thiên Nam đương nhiên tin sái cổ. Hắn dù mang tiếng sát gái, thế nhưng quan sát tình hình lại không thể cao thủ được như Vương Anh. Hơn nữa, hắn còn là người trong cuộc. Mù mờ như thế, nhìn ra mới lạ.

Chuyện giao dịch xong xuôi, lại nói đến Izabel. Izabel mấy hôm nay không đến làm phiền Vương Anh, đương nhiên cũng là có lí do. Dì của Vương Anh nghe đâu vừa phát hiện được một mỏ vàng mới, lại bắt ả ta sang Thụy Sĩ quyến rũ. Chính vì lẽ đó, Izabel không làm phiền Vương Anh được cũng là đương nhiên.

Hôm noel, Thiên Nam sáng sớm đã lóc cóc ra ngoài cùng Ái Nhi. Nghe hắn ta nói thì hình như là chuẩn bị cho noel gì đấy. Vương Anh lúc đó còn ôm Tiểu Bạch ngủ, nghe loáng thoáng cái gì mà nô en nô iếc gì đấy, ngóc đầu dậy gào toáng lên.

-Noel cái gì? Biến cho tao ngủ.

Tiểu Bạch đang ngủ, nghe Vương Anh gào lên như thế, có chút hơi giật mình một chút, mơ màng hỏi.

-Vương Anh ca ca. Cái gì thế?

-Không có gì

Vương Anh ôm đầu Tiểu Bạch, dỗ dành một chút, sau đó cũng ngủ tiếp. Tối hôm qua hắn phải làm luận văn, thức rất khuya. Quả thật rất buồn ngủ.

Tiểu Bạch bị gào nát cả lỗ tai, làm gì còn tâm trí nào mà ngủ nữa. Cô nằm im cùng Vương Anh một lúc, sau đó cũng tự động mò dậy đi tìm thứ gì đó ăn.

Ở trong nhà Vương Anh gần một năm, đương nhiên nhà Vương Anh có cái gì cô cũng quen thuộc hết. Buổi sáng sớm dậy cũng tự mình nướng bánh mì ăn. Quả thật là giống như ở nhà rồi. Tiểu Bạch trong lúc chờ

bánh chín cũng tự mình ra cửa lấy sữa. Quản gia của Vương Anh biết cô thích uống sữa, vậy nên đã đặt sữa hàng tháng cho cô. Đáng ra là người hầu ra lấy giúp, nhưng mà Tiểu Bạch muốn vận động một chút, thế nên bảo họ cứ để cô lấy giúp.

Tiểu Bạch sáng nào cũng lấy sữa, nghe chuông cũng thấy quen tay. Đương nhiên vì cô ngày nào cũng lấy sữa, thế nên cơ hồ cũng trở nên quen thuộc với một số người.

Izabel trước khi đi có để lại một tay sai thân cận, tên gọi Đổng Vũ. Đổng Vũ vốn dĩ là người theo đuổi Izabel từ lúc cô ta sang Thụy Sĩ. Izabel lợi dụng tình cảm này, cứ nhiên biến Đổng Vũ thành tay sai của mình.

Đổng Vũ lâu nay vẫn tìm mọi cách tiếp cận Tiểu Bạch, thế nhưng cảm thấy khó vô cùng. Hắn cố tình đi qua đi lại trước mặt Tiểu Bạch cùng Vương Anh ở trên trường, có khi còn cố ý đụng phải Tiểu Bạch, thậm chí còn rình mò trước cổng nhà Vương Anh suốt mấy tháng, thế nhưng không tìm ra được thời cơ tiếp cận cô. Lúc không có Vương Anh bên cạnh lại có Lão Thiên Nam hoặc là con bé tóc đỏ nào đấy. Hắn quả thực muốn lại gần cũng khó, huống chi là tiếp cận tán tỉnh.

Chính vì thế, hắn cứ nhiên phải dùng cách cuối cùng, chính là rình rập quanh nhà. Từ đó hắn mới biết, Tiểu Bạch sáng nào cũng ra lấy sữa cùng với báo. Thời gian ở ngoài thường là 1 phút. Hắn cũng dựa vào đó là lập lên kế hoạch.

Tiểu Bạch bước ra khỏi cửa, vươn vai ngáp dài một cái. Vương Anh giờ này vẫn ngủ say như chết. Tối qua thức khuya thế, dậy được sớm mới lạ a. Nhưng mà được cái Vương Anh cũng rất giỏi a. Hình như là được tốt nghiệp sớm. Mặc dù cô không biết tốt nghiệp sớm là như nào, nhưng mà hình như cũng là rất giỏi.

Tiểu Bạch vừa ngồi xuống nhặt 2 chai sữa của mình lên, đột nhiên lại nghe một tiếng rầm. Đang còn ngơ ngác chưa biết chuyện gì, bên tai bỗng truyền đến tiếng rên rỉ.

Tiểu Bạch nhìn về phía có tiếng rên, liền thấy ngay một cậu trai đang nằm xoài dưới đất, mặt nhăn nhó vẻ rất đau đớn. Tiểu Bạch xưa nay vốn rất tốt bụng, nhìn thấy thế, không đắn đo gì, chạy lại đỡ người ta dậy.

-Anh gì ơi. Anh có làm sao không?

-Đau...

Chàng trai nhăn nhó, mắt mở không nổi, ôm lấy chân mình. Một bên hắn, chiếc xe đạp đang đè lên chân hắn một cách hồn nhiên vô đối.

Tiểu Bạch nhìn thấy chân của cậu trai kia chảy máu, đột nhiên lại cuống hết cả lên.

-Anh ở chân anh bị chảy máu rồi. Để em đưa anh tới chỗ ngự y.

-Ngự y????????

Đổng Vũ đang giả vờ nhăn nhó, nghe thấy Tiểu Bạch nói đến 2 chữ ngự y cũng quên cả giả vờ, mở tròn 2 mắt.

-À. Ý em là bệnh.... Bệnh gì ấy nhỉ... bệnh viện thì phải...

.....

Tiểu Bạch gọi xe, đưa Đổng Vũ đến bệnh viện xong, bản thân thì ngồi ở cửa chờ. Cô có chút lo lắng nhìn về phía phòng băng bó. Cái anh đó hình như ngã rất đau a.

Một lát sau, Đổng Vũ nhăn nhó mặt mày, đi cà nhắc từ phòng băng bó ra. Mặc dù không đến nỗi đau như thế, nhưng mà móng cũng có chút ê ê.

-Sao rồi anh?

-Ổn rồi. Cô bé đừng lo.

Đổng Vũ nhìn Tiểu Bạch lo lắng, cố gắng nở một nụ cười thật thật mê hồn. Thế nhưng Tiểu Bạch lại chỉ chú tâm vào chân hắn, cứ nhiên không để ý gì đến nụ cười, khiến cho hắn đang cười duyên chuyển thành cười trừ.

Lúc Tiểu Bạch về đến nhà cũng đã 10h sáng, người cũng đã mỏi nhừ. Cái Anh chàng tên Đặng Vũ ấy nhất định đưa cô về tận nhà mới thôi, trên đường còn hỏi đủ thứ chuyện. Tiểu Bạch đối với Đặng Vũ này cũng có vài phần hảo cảm. Cách nói chuyện của anh ta khá thú vị, chỉ có điều, Tiểu Bạch vẫn là cảm thấy tiếp xúc với Nam nhân khác ngoài Vương Anh vẫn là có chút ngại ngùng.

Vừa bước vào cửa, Tiểu Bạch đã thấy Vương Anh ngồi lù lù một đống ở ghế, mặt hình sự vô cùng.

-Ồ... Anh... Anh Vương Anh.

Tiểu Bạch cười gượng một cái, bước gấp về phía Vương Anh. Hồng rồi. Giận mất rồi. Nhìn cũng biết giận rồi.

Vương Anh đưa mắt nhìn Tiểu Bạch từ từ dè dặt tiến đến chỗ ngồi trước mặt mình, vẻ mặt cô giống như là học sinh tiểu học làm sai chuyện gì bị bắt quả tang vậy. Đối với Vương Anh mà nói, vẻ mặt như vậy quả thật khiến hắn cảm thấy điên lên được.

-Đi đâu về?

Vương Anh gần giọng, ánh mắt có chút hung dữ làm cho Tiểu Bạch lại cuống lên mấy phần.

-Em... Em tới bệnh viện.

-Bệnh viện?-Lông mày Vương Anh nhướn lên ở phía đuôi, rãnh ở giữa mâu quang lại hằn thêm rõ nét.- Làm gì?

-Có một anh... bị... bị ngã xe... Em đưa người ta đến băng bó.

-BĂNG BÓ HẢ? – Giọng Vương Anh trở nên cao vút bất thường. – Chuyện của em sao?

Tiểu Bạch nhìn thấy Vương Anh nổi giận, trong lòng sợ hãi không thôi. Thế nhưng cô lại là công chúa. Xưa nay chưa nói dối ai bao giờ. Chính vì thế, mặc dù biết chết nhưng mà vẫn phải nhắm mắt nhắm mũi, nén run rẩy mà nói một lời.

-Phụ hoàng dạy gặp người bị nạn phải biết giúp đỡ.

-PHỤ HOÀNG CÁI GÌ?????- Vương Anh gầm lên, lao tới, giữ chặt lấy hai bờ vai của Tiểu Bạch.- TIỂU BẠCH. TẠI SAO LÚC NÀO CŨNG LÀ PHỤ HOÀNG? EM XEM ANH LÀ GÌ THẾ HẢ? EM RỐT CUỘC CÓ PHẢI LÀ YÊU ANH KHÔNG HẢ? HẢ????????????

Tiểu Bạch lúc này mặt mày đã trắng bệch không còn một giọt máu. Cô nhìn Vương Anh hét lên mà kinh hãi, cuống hết lên lắp bắp một câu.

-Yêu... yêu anh? Là... là gì mới được chứ?

Vương Anh lúc này như đang bốc hỏa bị dội một gáo nước lạnh vậy. Cánh tay hắn phút chốc cứng đờ, ánh mắt có chút sững sờ nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lại vẫn chung thủy đưa ánh mắt khiếp sợ cùng thối mắng nhìn hắn.

Vương Anh bật cười khan một tiếng, sau đó lại chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng vào phòng, khoá trái cửa lại, cả ngày không ra ngoài.

Tiểu Bạch bị Vương Anh hét một trận, cơ hồ cũng sợ hãi không thôi. Cô nhìn Vương Anh đi vào phòng, trong lòng hoảng loạn không tả nổi. Cô rốt cuộc làm gì sai khiến Vương Anh nổi giận như thế?

Về sau Tiểu Bạch nghe Từ quản gia nói lại. Vương Anh sáng dậy không nhìn thấy cô đâu, hoảng hốt vô cùng, sai hết mọi người tìm cô khắp cả nhà, thậm chí bản thân quần quã còn lật tung phòng lên, hết tìm dưới gầm giường lại tìm trong tủ áo, không tìm thấy thì lại lật tung cả tủ sách lên tìm. Hắn từ xưa đến nay chưa mất bình tĩnh như thế bao giờ, hôm nay lại có dịp tung ra hết khiến cho mọi người một phen khiếp vía. Tiểu Bạch nghe xong cũng có chút áy náy trong lòng. Hắn chính là vì lo lắng cho cô, thế nên mới nổi giận như vậy. Hắn sợ cô gặp chuyện, tìm cô khắp nơi. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Bạch cũng không biết mình nói sai chỗ nào. Yêu? Cô quả thật không hiểu. Chỉ có người ruột thịt mới yêu được thôi. Không lẽ Vương anh muốn cô làm em gái hắn?

Tiểu Bạch vừa nghĩ đến từ muộ muội, trong lòng lại trào lên một cỗ khó chịu đầy khó hiểu. Cô không muốn làm muội muội Vương Anh. Nhưng mà Vương Anh nổi giận như thế, cô lại không tài nào nhịn được, cứ đứng ở phòng hần gọi cửa liên hồi. Tới khi tay Tiểu Bạch sưng đỏ vì gọi cửa cũng không thấy Vương Anh trả lời, đành lủi thủi bó gối ngồi một đống trước cửa phòng Vương Anh đợi hần.

Lúc Vương Anh ra khỏi phòng thì trời cũng đã tối thui. Thiên Nam cùng Ái Nhi gọi điện về bảo hần đưa Tiểu Bạch ra chỗ nhà hàng Mê xi cô ăn mừng Noel. Noel cái gì chứ? Hần mặc dù cảm thấy có lỗi một chút vì nổi giận vô cớ với Tiểu Bạch, thế nhưng nói cho cùng cũng là Tiểu Bạch quá ngốc nghếch. Hần dành hết tình cảm cho Tiểu Bạch, yêu thương cô như thế, chiều chuộng cô như thế, vậy mà cô lại không có chút động lòng. Lại còn xem hần không bằng cái lão Phụ hoàng gì gì đấy. Hần mặc kệ là lão đầy sinh ra Tiểu Bạch hay không, hần chỉ cần biết, Tiểu Bạch từ lúc đặt chân đến thế giới này, tâm tư chỉ được phép xem hần là quan trọng nhất.

Mặc dù nói là nói thế, nhưng mà Tiểu Bạch vẫn là ngây thơ mà cao tay nhất. Vương Anh vừa mở cửa ra đã thấy Tiểu Bạch ngồi bó gối, đầu ngoẹo sang một bên, mắt nhắm lim lim, có vẻ như là đang ngủ gật.

Vương Anh nhìn thấy Tiểu Bạch như thế, trong lòng đột nhiên trào lên một khối thương hại. Không phải là thương hại Tiểu Bạch, mà là thương hại chính hần. Nói đi nói lại vẫn là Tiểu Bạch của hần lợi hại, ngốc nghếch đến lợi hại. Hần trước nay chưa biết cái gọi là động lòng, chỉ có Tiểu Bạch thổ ngốc nghếch này làm cho hần không thể an an ổn ổn mà sống tiếp như trước đây. Cũng chỉ có Tiểu Bạch mới làm cho hần muộn giận cũng không giận được thế này. Hần ở trong phòng suốt một ngày, nghiền ngẫm cái đau đớn trong lòng của hần, nhưng mà lại không thể gạt được Tiểu Bạch ra khỏi đầu. Hần đối với Tiểu Bạch mà nói, chỉ hận không thể dùng keo dán cô lại cùng hần, vĩnh viễn để cô ở bên cạnh hần.

Vương Anh mặc dù giận dữ, thế nhưng vẫn không gạt được ý muốn chạy ra ôm lấy Tiểu Bạch, không cho cô có cơ hội nói không yêu hần. Thế nhưng hần vẫn có chút cảm giác gì đó rất khó tả. Hần vừa muốn hỏi lại Tiểu Bạch có yêu hần hay không, vừa sợ cô lại đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hần, nói với hần cô không yêu hần. Hần sinh ra, không sợ trời, không sợ đất, thế mà bây giờ lại sợ một lời nói. Hần nhốt mình trong phòng, càng nghĩ càng mâu thuẫn. Hần giận Tiểu Bạch thì ít, mà giận chính mình thì nhiều.

Nhìn Tiểu Bạch lúc này quả thật rất giống một con thỏ trắng dính nước mưa. Vương Anh ngồi xuống, cúi lại gần Tiểu Bạch, đưa mắt quan sát kĩ. Hần chăm chú xem xét từng nét, từng nét, cứ nhiên thường thức vẻ đẹp của Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lúc thức đã rất đẹp, lúc ngủ còn đẹp hơn nhiều. Từ khoé mắt, cho tới cái mũi, từ làn da cho tới 2 phiến môi hồng hồng. Quả thật là động lòng người. Vương Anh khẽ thở dài một cái. Tiểu Bạch vì hần giận mà chịu lạnh ngủ gật ở đây sao? Vậy mà còn nói không biết yêu hần.

Tiểu Bạch bị cái thở dài của Vương Anh đánh thức, nheo nheo mắt tỉnh dậy. Vừa mở mắt đã thấy người mỗi nhừ, khiến cho cô phải vươn vai ngáp dài một cái. Tất cả những hành động đó của Tiểu Bạch, đương nhiên có bao nhiêu Vương Anh nhìn thấy bấy nhiêu, nhìn không được, phì cười một cái. Tiểu Bạch nghe thấy, lập tức mở mắt ra hần nhìn Vương Anh, mắt tròn xoe, không nói gì. Vương Anh nhìn bộ dạng Tiểu Bạch ngốc nghếch như vậy, cứ nhiên không dừng được, nhích lên một chút, đặt vào môi Tiểu Bạch một nụ hôn.

Nói thế nào thì nói, vẫn là tiểu cô nương này lợi hại. Được rồi. Hần thừa nhận. Hần chính là sớm bị Tiểu Bạch ngốc này đánh bại rồi. Mặc kệ Tiểu Bạch có biết mình yêu hần hay không, chỉ cần hần lúc nào cũng ở cạnh cô, tin rằng sớm muộn gì cô cũng không thể rời xa hần được. Vương Anh trước khi hôn, còn thì thăm một câu.

21. Chương 21: Merry Christmas

Noel với Tiểu Bạch mà nói là khái niệm hoàn toàn mới với Tiểu Bạch. Bình thường thì giờ này ở trong cung đã bắt đầu lục đục chuẩn bị cho tết nguyên đán. Tiểu Bạch ở trong cung vẫn thường xuyên đi tới đi lui, chăm chú xem mấy nha đầu giúp việc trong cung chuẩn bị yến tiệc vào dịp tết. Thế nhưng cô la lét khắp nơi khắp chốn như vậy, tuyệt đối chưa bao giờ nghe đến nó en gì hết.

Vương Anh biết rõ chuyện này nhất, chính vì thế, hắn hôm nay phá lệ, chở Tiểu Bạch đi bằng chiếc SH của mình.

Tiểu Bạch trên đường đi, nhìn đường phố sáng đèn đẹp đến mê hồn, miệng không dừng được, xuýt xoa liên tục.

-Vương Anh ca ca. Tối nay là ngày Noel hả? Là ngày gì mà lại nhiều đèn thế anh?

-Vương Anh ca ca. Em muốn ăn cái kia.

-Vương Anh ca ca. Tối nay chúng ta đi xem cả đêm nhé. Không muốn về đâu.

Vương Anh chở Tiểu Bạch đi rà rà, miệng cười cười trả lời từng câu hỏi của Tiểu Bạch. Nhưng mà cô nương này quả thật là lăm thắc mắc. Hắn chở Tiểu Bạch đi trên đường đúng 30 phút mà tai cứ lùng bùng lùng bùng. Bất quá trả lời mấy câu hỏi ngây ngô của Tiểu Bạch cũng rất vui. Bởi vì hắn cứ trả lời xong một câu, Tiểu Bạch lại dứt cho hắn một cái kẹo. Vương Anh không thích ăn kẹo, nhưng mà Tiểu Bạch tự tay dứt cho hắn, không ăn thì đúng là đại quá.

Lúc Tiểu Bạch cùng Vương Anh đến nhà hàng Mê xi cô cũng đã 7h tối. Thiên Nam với Ái Nhi hình như cũng chỉ vừa mới đến, vừa thấy hắn cùng Tiểu Bạch, Ái Nhi đã đưa tay vẫy liên hồi.

-Cách... cô cô. Người đến lâu chưa?

-Cũng vừa mới tới thôi. Tiểu Bạch. Sáng nay Thiên Nam mua cho ta rất nhiều thứ. Chút nữa về cách cách cho người ăn, có được không?

-Được. Cách cách. Người thật tốt quá a!!!

Tiểu Bạch nghe đến ăn, cư nhiên không thèm ngó ngang đến những người xung quanh, vung hai tay lên, hét to mấy tiếng. Vương Anh ở một bên nhú mày một cái, thế nhưng miệng lại ẩn nét cười. Hắn nhấp một ngụm rượu, nhìn quanh một lượt.

Nhà hàng này Vương Anh hình như chỉ mới đến 1 lần. Hình như là Noel năm ngoái, Thiên Nam cũng kéo hắn đến đây. Ánh mắt Vương Anh sắc bén quét quanh. Nhà hàng này cũng khá sạch sẽ. Hơn nữa còn rất thoáng rộng, đúng là nơi rất lí tưởng.

Ánh mắt Vương Anh đột nhiên dừng lại ở một góc của nhà hàng. Bàn số 20, chỉ có một khách duy nhất ngồi. Rõ ràng là người này còn đang đọc báo, thế nhưng Vương Anh vẫn có cảm giác như người đó đang theo dõi bọn hắn.

-Vương Anh. Ông không ăn sao?

Tiếng Thiên Nam cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Anh, kéo hắn về bàn ăn của mình. Suốt buổi hôm đó, hắn có liếc qua đó 1 2 lần, cảm thấy cũng không có gì kì lạ nữa, mới an tâm nghĩ mình nhìn nhầm.

Vương Anh sáng hôm sau thức dậy, đầu đau không tả nổi. Hắn ngồi dậy, ôm lấy cái đầu như đang muốn nổ tung ra, lắc lắc mấy cái. Hắn nhớ, hôm qua hắn giận đối Tiểu Bạch, sau đó là cùng cô đi ăn, sau đó nữa thì hắn chịu.

Vương Anh lảo đảo bước xuống giường, bước vào phòng tắm rửa soạn một chút. Ngày hôm nay hắn được nghỉ, thế nhưng cũng không muốn nằm ở trên giường mãi.

Hắn vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm, Tiểu Bạch đã ngồi ở trên giường từ lúc nào rồi.

-Mấy giờ rồi?

-12 giờ.

Tiểu Bạch nâng ly nước mật ong lên, mỉm cười đưa cho Vương Anh. Hắn đưa tay ra đón lấy, uống liền một hơi. Nước mật ong già rượu này Tiểu Bạch pha rất ngon. Vương Anh uống xong, có chút ngáp ngừng hỏi.

-Tiểu Bạch... tối qua...

Nụ cười trên môi Tiểu Bạch lúc này còn tươi hơn lúc nãy. Vương Anh nhìn Tiểu Bạch cười, không cần cô nhắc, mấy hình ảnh tối qua dần hiện ra như một cuốn phim quay chậm.

Tối qua, Vương Anh cùng Thiên Nam uống mừng Noel với Tiểu Bạch cùng Ái Nhi. Càng uống lại càng hăng, càng hăng uống lại càng nhiều. Chỉ một lát sau, hân cùng Thiên Nam đã không hên mà cùng đổ gục xuống bàn.

Vương Anh không biết Tiểu Bạch cùng Ái Nhi đưa hân và Thiên Nam về bằng cách nào, mà lúc này hân cũng không muốn nghĩ thêm làm gì, như thế còn chưa đủ xấu hổ hay sao?

Tiểu Bạch nhìn Vương Anh đỏ mặt, thích chí vô cùng, thế nhưng cô vẫn là rất ngoan a. Thấy người ta xấu hổ vẫn biết an ủi.

-Vương Anh ca ca. Đừng xấu hổ. Phụ hoàng lần đầu độ tửu lượng với muội cũng ngủ mất cả ngày. Nghe mẫu hậu nói, Phụ hoàng không đấu được với muội về tửu lượng, lại chạy đi tìm Cách cách. Huynh nói xem, có phải rất ngốc hay không? Tửu lượng của muội là cách cách đào tạo mà nên, phụ hoàng tìm ai không tìm, lại tìm đúng cách cách. Phụ hoàng độ sức với cách cách, không những gục trước, mà còn gục mất mấy ngày, hại bá quan văn võ mất mấy ngày không thể báo cáo tình hình.

Vương Anh nghe Tiểu Bạch an ủi mình, trong lòng mặc dù có chút thương cảm cho lão Vua kia, thế nhưng vẫn không thể đè nén cái cục xấu hổ trong lòng xuống. Hân xưa nay uống rất khá. Không ngờ lại đại bại dưới tay Tiểu Bạch ngốc này.

22. Chương 22: Đẳng Cấp Sát Thủ

Mấy câu an ủi của Tiểu Bạch, đã không làm Vương Anh khá khẩm lên thì thôi, lại còn làm cho tâm trạng hân tệ hơn gấp bội. Thiên Nam cũng không kém phần xấu hổ so với hân. Đối với Thiên Nam mà nói, bại dưới tay nữ nhi đã rất xấu hổ rồi, huống chi nữ nhi này lại là người mà hân yêu?

Tiểu Bạch mấy hôm sau đó vẫn không ngừng an ủi Vương Anh, khiến cho hân muốn cười không được, muốn khóc cũng không xong. Phải đến 1 tuần sau, hân mới có thể tạm quên đi được cái hình ảnh say khướt kia của mình đi.

Về phần Tiểu Bạch, nhìn thấy Vương Anh như thế, cô nhịn không được, trong lòng có chút phần khích. Trước nay luôn là Vương Anh hơn cô, Cái gì cũng là Vương Anh quyết, nhưng mà hôm đó cô mới biết, hoá ra tửu lượng của Vương Anh lại kém như vậy, còn kém hơn cả phụ hoàng của cô nữa.

Suy nghĩ này tất nhiên cũng chỉ tồn tại được trong đầu Tiểu Bạch mà thôi. Cô nào có gan dám chọc giận Vương Anh chứ? Thế nên cô vẫn là nên ngoan ngoãn một chút, an ủi Vương Anh một chút, như vậy sẽ bảo toàn được tính mạng cho tới ngày trở về cung.

Mấy hôm sau đó, Vương Anh cùng Thiên Nam bận rộn tới mức thời gian về nhà cũng bị hạn hẹp. cái chuyện tốt nghiệp sớm này, quả thật giống như muốn lấy mạng người ta. Hai người xưa nay tài giỏi là thế, thế nhưng luận án lần này vẫn là có chút khó khăn.

Tiểu Bạch ở nhà không biết làm gì, tất nhiên lại nghe Ái Nhi rủ rê đi shopping. Thế nhưng cô lại có chút ỷ khuất a. Thiên Nam hình như rất thoải mái với cách cách. Cách cách khó tính của cô muốn đi đâu cũng được, muốn tiêu bao nhiêu tiền cũng xong. Vậy nên mặc dù đến thế giới này muộn hơn cô những nửa năm, cách cách vẫn là am hiểu thế giới này hơn cô nhiều.

Ái Nhi đương nhiên biết rõ cô cháu gái ngốc của mình nhất định tới đây chỉ ở trong nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không dám đi đâu. Mà kể có dám đi Vương Anh cũng chẳng đời nào cho cô đặt chân ra khỏi cửa. Ngốc như Tiểu Bạch, chưa bước chân ra ngoài đã chắc chắn sẽ bị lạc rồi.

Chính vì lẽ đó, Ái Nhi vẫn dụng hết tất cả hiểu biết của mình, lôi cổ Tiểu Bạch đi lùng sục khắp Hà thành, quyết tâm tân trang lại bề ngoài cho Tiểu Bạch. Mọi người nói xem. Tiểu Bạch đã xinh đẹp như thế rồi, tân trang thì đúng là không còn gì bằng. Tiểu Bạch bước ra khỏi tiệm cắt tóc, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào cô. Không ngờ a. Chỉ là kiểu tóc thả tự nhiên thôi, không ngờ lại hợp với Tiểu Bạch như vậy.

Tiểu Bạch bị nhìn tới mức phát ngượng, liên mồm giục cách cách đi chỗ khác. Cô trước nay quen bị người ta nhìn như vậy rồi, thế nhưng ở giữa đường thế này mà bị nhìn chăm chăm, đúng là ngại không có chỗ nào để chui.

Ái Nhi nhìn qua mái tóc của Tiểu Bạch một cách hài lòng. Tóc cô bây giờ có phần khá hơn trước, cũng gọi là ổn rồi. Tiếp đến là đi shop.

Tiểu Bạch bị Ái Nhi kéo đi không thương tiếc qua hết shop này đến shop khác, tay mỗi rã rời vì phải xách đồ theo, khiến cho cô uỷ khuất không nói nên lời. Cách cách bắt đầu độc ác như vậy từ lúc nào chứ? Còn không cho cô nghỉ lấy một giây, bắt cô thử hết bộ này đến bộ khác.

Đang lúc Tiểu Bạch vừa ôm đồng túi đầy ắp đồ vừa than thân, đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói của Đăng Vũ.

-Cần anh giúp chứ?

Tiểu Bạch quay lại nhìn, ánh mắt lập tức đập ngay vào dáng người cao cao phía sau. Đăng Vũ thấy Tiểu Bạch nhìn, lập tức cố nở một nụ cười theo hân là đầy quyến rũ. Tiểu Bạch nhìn thấy hân cười, tâm trạng lại càng tệ hơn.

-Anh Đăng Vũ. Sáng nay anh bị con gì cắn ở môi sao? Cười gì mà nhìn ngố thế?

Nụ cười của Đăng Vũ lúc này, có cố thêm cũng không nổi nữa, lập tức trở nên méo không thể tả. Hân mặc dù cười với một mình Tiểu Bạch, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy cô nàng trông coi khu mua sắm này nhìn hân với ánh mắt long lanh đầy tôn sùng. Con bé Tiểu Bạch này đúng thật không biết nghệ thuật là gì, còn dám nói hân cười ngố. Đáng hận. Đáng hận a.

Đăng Vũ lúc này khóc không ra nước mắt, đành im lặng xách giúp Tiểu Bạch mấy bao quần áo. Hận là hận. Lấy lòng Izabel vẫn là việc hơn. Chính vì thêm cục hận này hân nhất định phải nén.

Ái Nhi chọn được thêm mấy bộ, lại ló cổ ra đòi Tiểu Bạch vào thử đồ, ngay lập tức nhìn thấy cô cháu ngốc của mình đang cười với một tên nhóc là hoắc.

-Tiểu Bạch? Ai đây?

Ái Nhi lại gần Tiểu Bạch, thắc mắc hỏi.

-Cách.... Cô. Đây là Anh Đăng Vũ. Là bạn mới của cháu.

Tiểu Bạch nhìn thấy cách cách, tươi cười giới thiệu Đăng Vũ với nàng. Đăng Vũ đương nhiên biết bà cô này là ai, thế nhưng vẫn giả vờ cười cười.

-Chào em.

-Em??????

Chân mày Ái Nhi nhướn cao, khiến cho Tiểu Bạch cuống lên một phen. Ái Nhi trước này lúc sắp nổi giận đều nhướn chân mày. Tiểu Bạch cuống quít nhỏ giọng nhắc Đăng Vũ.

-Anh Đăng Vũ. Anh phải gọi là cô. Cô của em không thích bị gọi là em.

Đăng Vũ nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Ái Nhi mà chột dạ. Thế nhưng ngay sau đó lại có chút giật mình. Ái Nhi không những không nhướn cao chân mày nhìn hân nữa mà còn tươi cười với hân

-Cậu là bạn Tiểu Bạch sao? Vừa hay. Chúng tôi cũng đang đi dạo dạo một chút. Cậu muốn đi cùng chứ?

-Tất... tất nhiên...

Đăng Vũ trả lời câu hỏi của Ái Nhi mà có chút lấp bắp. Bà cô này làm sao vậy chứ? Vừa mới tỏ vẻ không hài lòng, bây giờ lại tỏ thái độ như thế? Có âm mưu.

Âm mưu của Ái Nhi, Đăng vũ ngay sau đó lập tức được thưởng thức.

-Đăng Vũ. Cậu tên Đăng Vũ nhỉ? Nhanh nhanh lại đây.

-Đặng vũ. Cho cái này vào.

-Đặng Vũ. Lấy cái kia cho tôi.

-Đặng Vũ... Đi lấy cho tôi với Tiểu Bạch 2 cốc coca.

Ái Nhi nhếch môi, nở một nụ cười Đáng-dời-mày-nghe-con nhìn Đặng Vũ chạy đi chạy lại đến nỗi thở cả ra tai. Dám gọi nàng là cô, tên này xem như chết chắc.

Thực ra ngay từ lúc Tiểu Bạch giới thiệu Đặng Vũ với nàng, nàng đã nhìn ra được tên này muốn tán tỉnh Tiểu Bạch rồi. Hắn ta có thể không phải vì thích Tiểu Bạch, ánh mắt hắn ta cũng nói lên hắn ta không thích thú gì với Tiểu Bạch. Thế nhưng nhất định là hắn ta có lý do gì đấy.

Ái Nhi không cần biết hắn ta có ý đồ gì. Nàng chỉ cần biết cháu rể của nàng cả đời này chỉ có thể là Vương Anh, tuyệt đối không ai được phép tranh giành với hắn. Nếu vị trí cháu rể của Vương Anh mất đi, đồng nghĩa với việc tên gốc Thiên Nam của nàng bị tên Vương Anh đó cướp đi luôn. Hơn nữa theo như nàng thăm dò gần đây, cái tên Vương Anh này ở đây cũng rất giàu. Hắn ta cũng lại rất hợp gu với nàng. Thôi thì cứ giúp hắn một lần. Mai mốt gặp nhất định phải đòi thù lao.

Đặng Vũ đi tìm được nước về đã chỉ còn thấy có một mình Ái Nhi ở đấy. Tiểu Bạch lại không thấy tăm hơi đâu. Bà Ái Nhi này lại còn đang cười rất chi là mờ ám làm hắn đến rùng mình cũng không dám. Hắn từng bước từng bước tiến tới chỗ Ái Nhi, trong lòng có chút lo lắng.

-Ồ... em... à... Cô Ái Nhi. Tiểu Bạch đi đâu rồi?

Ái Nhi từ từ ngược lên nhìn Đặng Vũ, trên môi có ý cười.

-À. Nó về rồi.

-Về???- Đặng Vũ tròn xoe mắt,. -Ồ... Thế... cháu cũng về đây ạ.

Đặng Vũ nói xong lập tức xoay người dợm bước. Bà cô già này, rốt cuộc là có ý định gì đây? Dụ cho hắn đi khỏi, sau đó lại đuổi Tiểu Bạch về. Hắn sai lầm rồi. Sai lầm thật rồi. Đáng ra không nên lại gần Tiểu Bạch khi cô còn đang đi cùng bà Ái Nhi này.

Đặng Vũ muốn đi, đương nhiên không dễ chút nào. Ái Nhi có một châm ngôn. Không làm thì thôi. Đã làm thì phải làm đến cùng. Nàng đã túm cổ Tiểu Bạch ném lên taxi, đương nhiên tiếp theo chính là phải dạy dỗ cho tên này một bài học.

-Đứng lại đã.

Giọng nói của Ái Nhi vang lên một cách sắc lạnh. Dù ở chốn đông người thế này, Đặng Vũ vẫn có thể nghe được rõ ràng đến tận chữ. Hắn không dám không đứng lại cho dù biết lảnh ít dữ nhiều.

Ái Nhi thông thả bước đến trước mặt Đặng Vũ, cười duyên một cái.

-Đi uống chút gì chứ?

.....

Ban đêm luôn là thời điểm thích hợp để thủ tiêu một người. Đặng Vũ đi uống cà phê cùng Ái Nhi, nàng ta không những không nói gì, thỉnh thoảng còn liếc hắn, cười tủm tỉm một cái.

Đặng Vũ quả nhiên cảm thấy sợ, hơn nữa còn là rất sợ. Hắn theo đuổi Izabel bao nhiêu năm, nhìn thấy bao nhiêu thủ đoạn của cô ta, thế nhưng nụ cười của Izabel chưa bao giờ có thể đạt đến trình độ như Ái Nhi này.

Ái Nhi đương nhiên cũng biết Đặng Vũ sợ. Nàng dù sao cũng là cáo đội lột thỏ. Đứng thấy nàng đẹp mà khinh. Đẹp nhưng cũng phải nham hiểm. Nếu không thì nàng làm sao có thể ở trong cung bao nhiêu năm, khiến cho Tiên Đế cùng hoàng huynh kinh sợ bao nhiêu năm. Nhưng thôi. Tên Đặng Vũ này mặt mũi không tồi. Nàng đẹp, cũng yêu mến cái đẹp. Vì cái đẹp, sẵn sàng nường tay.

Đặng Vũ bị dọa đến mức toát cả mồ hôi hột, đến lúc trời tối hắn thì không chịu nổi nữa.

-Ồ... Cháu đi vệ sinh một chút.

Đặng Vũ áp úng rồi chạy biến vào nhà vệ sinh. Đáng sợ. Quả thật rất đáng sợ. Bà Ái Nhi này không biết mọc ở đâu ra, chỉ nụ cười cũng dọa người được đến mức đó.

Đặng Vũ giải quyết xong, đứng trước bồn rửa mặt xả nước. Hắn dùng tay vỗ nước lên mặt, cốt là để tỉnh táo một chút. Đường như có nước khiến hắn can đảm hơn một chút. Ái Nhi thì sao chứ? Cũng chỉ là một đứa con gái liễu yếu đào tơ thôi mà. Hắn vì Izabel lẫn lộn bao nhiêu năm, cứ nhiên cũng học hỏi được nhiều. Hôm nay hắn mặc kệ Ái Nhi thế nào, cứ về cái đã. Đợi hôm sau sẽ đến tìm cô ta tính sổ sau.

Nghĩ là làm, Đặng Vũ bước ra khỏi phòng vệ sinh, cứ nhiên tìm đường cửa sau, sải bước. Hà hà. Hắn quả thật thông minh. Bà Ái Nhi kia chắc chắn lúc này đang đợi hắn đến dài cả cổ. Đáng đời cô ta, ai bảo dám xoay hắn, còn dám ngăn cản kế hoạch của hắn.

Đặng Vũ trên đường về chắc chắn không thôi. Ái Nhi có thông minh đến mấy cũng không thể biết được hắn trốn về đường cửa sau. Đường phố Hà Thành lúc này vẫn còn rất tấp nập khiến cho hắn cũng an tâm đôi phần. Ái Nhi chắc chắn cũng biết thế nào là sợ, chắc chắn sẽ không dám manh động.

Đặng Vũ chọn cách trốn quả thật cũng gọi là thông minh. Nếu hắn quay lại bàn, chắc chắn sẽ hết hồn khi nhìn thấy hàng tá cô nương xấu trần đời đứng đợi sẵn hắn. Ái Nhi xưa nay chuẩn bị rất chu đáo. Đặng Vũ muốn câu cháu gái của nàng? Được, nàng tìm người cho hắn câu thoả thích. 30 cô gái xấu xí hết mực kia tối nay sẽ hành hạ hắn đến mức khiến hắn sau này đến nhìn đàn bà cũng không dám.

Thế nhưng mặc dù Đặng Vũ được gọi là thông minh, Ái Nhi cũng không phải thuộc hạng tầm thường. Kinh nghiệm bao năm làm khổ hoàng huynh của nàng đâu có ít. Đặng Vũ dám bỏ trốn, bắt quả trường hợp này nàng cũng đã đoán được lờ mờ.

Quả đúng như Ái Nhi nghĩ. Nàng rong chơi ở thế giới này không ít. Bạn kết được cũng kha khá. Trong số đó có mấy chàng trai rất được. Lúc Đặng Vũ vừa vào nhà vệ sinh, nàng dặn dò mấy cô kia xong, lập tức cùng mấy anh bạn to con kia đứng chờ sẵn ở cổng sau, tìm nơi trốn tạm, chỉ một lát sau đã nhìn thấy Đặng Vũ đi ra, mặt mày hí hửng vô cùng. Ái Nhi nhẹ nhàng phát tay một cái, mấy anh chàng kia lập tức biết nên làm gì, lặng lẽ cùng nàng theo sau Đặng Vũ.

Đặng Vũ đang vừa đi vừa nhún, bước nhanh về nhà mình, đi qua một hẻm nhỏ, lập tức cảm nhận mình bị một cánh tay chắc khoẻ lôi vào trong con hẻm tối thui.

Trước mặt Đặng Vũ bây giờ có đến 3 tên con trai to lớn vô cùng. So ra thì thân hình người mẫu của hắn đúng là chỉ có thể gọi là muỗi. Trong lòng Đặng Vũ có chút lo lắng, thế nhưng vẫn lấy hết can đảm lấp bấp.

-Các... các anh là...

Trong ánh sáng mờ mờ từ đường chính hắt vào, Đặng Vũ có thể nhìn thấy môi 3 tên kia nhếch lên. Ngay sau đó, một tên đứng tránh sang một bên, nhường đường cho người mới tới.

Bóng dáng người mới đến trông có vẻ nhỏ gọn hơn nhiều. Mặc dù là ở trong tối, những đường cong quyến rũ vẫn hiện rõ lên môn một. Đặng Vũ nhìn người đó, rùng mình kinh hãi.

Ái Nhi nghiêng đầu nhìn Đặng Vũ, miệng cười nhạt như thể vừa nghe một chuyện cười tẻ nhạt. Dám trốn nàng? Tên này hôm nay chết chắc.

Ái Nhi không nói gì nhiều, chỉ gật đầu với 3 tên kia một cái, sau đó quay lưng đi, gọi điện thoại cho ai đó. Đối với Đặng Vũ mà nói, cái gật đầu của Ái Nhi lúc này như một cái thẻ bài cho phép chém đầu hắn ngay lập tức vậy. Hắn sợ tới mức chân tay nhũn cả ra, hét cũng không hét nổi. Một tên trong số 3 tên to cao kia bước tới, thô bạo nhét vào miệng Đặng Vũ một viên thuốc gì đó, khiến cho hắn chỉ 5 giây sau đã từ từ lịm đi.

Lúc Đặng Vũ tỉnh dậy, hắn mơ màng cảm nhận được ánh sáng xung quanh. Hắn mở mắt ra đã nghe tiếng một bầy con gái cười cười nói nói gì đó, có vẻ rất phấn khích. Đặng Vũ kinh hãi nhìn về phía tiếng cười, lập tức nhìn thấy cảnh tượng rất đáng sợ.

Trong phòng lúc này phải có đến mấy chục người, toàn là nữ nhân. Hắn lúc này con đang bị trói cứng ở trên giường, chỉ có đầu là có thể cử động một chút. Người hắn ngồi ở trên tường, tư thế người ồm dựa vào bờ tường bên sau. Chính tư thế này lại khiến cho cảnh tượng trước mắt hắn hiện rõ hơn.

-Các... các người định làm gì??????????

Đặng Vũ khiếp đảm, miệng lắp bắp, nói không nên lời. không biết ở đây có bao nhiêu người, thế nhưng ở trong cái phòng này, Ái Nhi thì không nói làm gì, mấy người kia, đến chữ nhan sắc yếu kém cũng không đạt được. Hắn chỉ nhìn liếc qua thôi, thế nhưng lại kinh sợ không nói nên lời. Ái Nhi... rốt cuộc cô ta định làm gì hắn??

Ái Nhi cười mỉm một cách thoả mãn. Tốt lắm. Cuối cùng cũng đã tỉnh rồi. Nàng ngồi ngấm hần 30 phút, cơ hồ cũng đã nhàm chán. Hần tuy cũng rất đẹp, thế nhưng lại không bằng một góc của Thiên Nam ngọc nhà nàng, càng không thể bằng Vương Anh cùng hoàng huynh của nàng. Muốn tán tỉnh Tiểu Bạch? Tu thêm 10 kiếp nữa chưa chắc đã được. Kể cả Tiểu Bạch có ưng hắn đi nữa, nàng nhất định sẽ khiến tên này sống dở chết dở mới thôi.

-Làm gì đâu?- Ái Nhi bình thản, nhẹ nhàng nói.- chỉ là cảnh cáo người một chút.

-Cảnh... Cảnh cáo... Cô Ái Nhi. Cháu có làm gì cô đâu? Sao cô lại cảnh cáo cháu.

-Không làm gì sao?- Ái Nhi cao ngạo lên giọng. Nàng bây giờ cảm thấy như đang nói chuyện với một tên điên không hơn khôn kém. -Chẳng phải người định tán tỉnh cháu gái ta sao?

Đặng Vũ lúc này mới hiểu ra rốt cuộc Ái Nhi vì sao lại đối xử với hắn như thế. Chắc chắn là vì cô ta lo lắng cho cháu gái của mình, sợ rằng hắn sẽ lừa phỉnh cháu cô ta. Nếu thế, hắn nhất định phải đính chính lại. Dụ dỗ Tiểu Bạch dù sao cũng là chuyện cần thiết bây giờ. Hắn cứ lấy lòng bà Ái Nhi này, chắc chắn chỉ có lợi.

Đặng Vũ nghĩ thế nào làm thế ấy. Hắn trưng ra bộ mặt kiêu rất đau khổ.

-Thưa cô. Cháu quả thật rất yêu quý Tiểu Bạch. Ngay từ lần gặp đầu tiên cháu đã yêu quý cô ấy. Chỉ cần cho cháu cơ hội, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy. Cháu hứa đấy ạ.

Có một điều mà đến chết Đặng Vũ cũng không thể nhìn ra được. Ái Nhi yêu cháu gái mình. Điều đó là sự thật. Nhưng bên cạnh cháu gái, tự do, tiền bạc và hạnh phúc của nàng cũng rất quan trọng. Vương Anh yêu thương cháu gái nàng. Điều này có thể làm nàng yên tâm về cháu gái yêu quý của mình. Nàng nhìn người không nhầm đâu. Vương Anh chính là hạng người đã không có tình thì thôi, Đã có, nhất định sẽ yêu thương chiều chuộng hết mực. Hơn nữa, Chỉ cần Vương Anh còn yêu Tiểu Bạch, tự do của nàng, tiền của nàng, hạnh phúc của nàng. Tất cả đều được đáp ứng. Nàng muốn đi đâu cũng được, muốn bao nhiêu tiền cũng có. Nàng từ khi nhìn thấy cơ thể Thiên Nam đã ưng mắt rồi. Dần dần tiếp xúc, lại cảm thấy hắn chính là nam nhân của đời nàng. Tóm gọn lại một câu. Chỉ cần có Vương Anh, đời nàng xem như đẹp như tranh vẽ.

Còn tên nhóc Đặng vũ này? Vừa nhìn nàng đã chỉ ưng được cái mặt. Bây giờ đến cái mặt cũng không ưng nổi. Hắn giàu bằng Vương Anh không? Chiều chuộng được Tiểu Bạch như Vương Anh không? Nham hiểm được như Vương Anh không? Có thể giúp nàng lừa phỉnh Thiên Nam như Vương Anh không? Đúng là chỉ độc một chữ mặt mũi. Còn dám cầu xin nàng sao?

Nụ cười thoả mãn của Ái Nhi nhuộm chút chán ngán. Đồ ngốc. Hắn ta không biết so sánh mình với Vương Anh sao? Ái Nhi không nói gì nhiều, buông một chữ “Vào”, sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, tiện tay khoá cửa lại.

.....

Khách sạn Tình nhân đêm hôm đó giống y như một căn nhà ma với tiếng hét ghê rợn của một chàng trai. Phục vụ phòng không biết chính xác chuyện gì xảy ra. Chỉ biết sáng sau đó, 30 nữ nhân xấu xí nhất trần bước ra khỏi khách sạn, miệng cười tươi như hoa, để lại một chàng trai ở trong phòng, quần kín chần khóc oa oa, cả quần áo lẫn tiền thanh toán đều không có.

Đương nhiên, buổi shopping đó là lần cuối Tiểu Bạch nhìn thấy Đặng Vũ!

23. Chương 23: Tiểu Bạch, Lấy Anh Nhé

Thấm thoát Tiểu Bạch đã ở thế giới này được gần 2 năm. Đăng Vũ dạo gần 1 năm trở lại đây, không hiểu sao lại không nhìn thấy Vương Anh đâu nữa. Mùa đông năm nay có vẻ lạnh hơn năm ngoái rất nhiều. Tiểu Bạch ở đây ít nhiều cũng đã quen dần với cuộc sống của người hiện đại. Vương Anh năm ngoái vất vả là thế, cuối cùng cũng đã tốt nghiệp với số điểm tuyệt đối, ngay sau đó lập tức mở công ty Vương Nam, kết hợp cả tên của hắn cùng Thiên Nam.

Lại nói đến Thiên Nam, mục tiêu ép buộc Tiểu Bạch thừa nhận sắc đẹp không còn, hắn cũng không có lí do gì để ở nhà Vương Anh nữa. Nhà hắn cách nhà Vương Anh không xa, chỉ có điều vẫn là ở nhà Vương Anh thích hơn nhiều. Vừa đông người, vừa vui vẻ. Bất quá hắn khoong về nhà một mình.

Ái Nhi biết Thiên Nam về nhà, im lặng không nói gì. Nàng vẫn chưa nhận lời yêu của Thiên Nam, đương nhiên sao có thể nói gì. Thiên Nam nửa muốn Ái Nhi đi cùng hắn, nửa không dám mở lời. Ái Nhi hình như không có tình cảm với hắn. 1 năm qua chỉ có hắn ngốc nghếch chạy theo Ái Nhi, chiều chuộng nàng. Hắn sao có khả năng mở lời nói nàng về ở với hắn.

Chính vì lẽ này, Thiên Nam trước ngày dọn về nhà mấy hôm, mặt lúc nào cũng buồn rười rượi. Vương Anh thì không nói làm gì, thái độ trước sau vẫn chỉ độc một chữ lạnh. Nguyên nhân thì chỉ có hắn mới hiểu. Tiểu Bạch nhìn thấy Thiên Nam như thế, cứ nhiên không chịu được, động lòng thương. Thiên Nam cứ như đại ca của nàng vậy, bấy lâu nay bao bọc che chở cô, cô không những cảm động mà còn xem Thiên Nam thật sự là ca ca của mình, tự thấy mình phải có trách nhiệm với hạnh phúc của Thiên Nam.

Chính vì thế, Ái Nhi mấy hôm đó không có một giây nào được yên thân với Tiểu Bạch. Cứ thấy nàng, Tiểu Bạch sẽ dùng hết sự đáng yêu của mình, quần lấy Ái Nhi, năn nỉ, nũng nịu, chỉ mong nàng theo Thiên Nam về nhà hắn.

Cho tới hôm Thiên Nam đi, Ái Nhi cũng không thềm ra tiễn, khiến cho Thiên Nam buồn bã không thôi. Hắn đến chào tạm biệt Tiểu Bạch cũng không có tâm trí, chỉ dặn dò cô một câu.

-Tiểu Bạch. Để ý cáo già Vương Anh. Đừng để hắn lợi dụng sự ngây thơ của em mà làm bừa nữa.

Dặn xong không đợi Vương Anh túm lấy cổ áo, hắn tự động vào xe, đóng cửa lại.

Xe từ từ lăn bánh, Tiểu Bạch đứng vừa khóc vừa cười nhìn theo xe của Thiên Nam. Chỉ có Vương Anh ngao ngán lắc đầu. Tiểu Bạch đâu có ngờ, xe đi được khoảng 200 mét thì dừng lại trước một ngôi biệt thự màu trắng tinh.

-Ồ...

Tiểu Bạch ngớ người ra.

-Tiểu Bạch ngốc. Ồ cái gì? Nhà hắn đấy. Nếu muốn, mỗi ngày em đều có thể sang thăm hắn cùng bà cách cách kia.

-Cách cách???

Mặt Tiểu Bạch lúc này ngổ đậm. Cô đúng thật không hiểu Vương Anh đang nói cái gì. Mãi sau này, lúc cô và Vương Anh thành đôi, cô mới biết Vương Anh tại sao lại bình thản như thế, cách cách tại sao lại lạnh nhạt với Thiên Nam như thế.

Ái Nhi cách cách, công chúa thứ 12 của Vương Tiên đế, từ lúc sinh ra chưa bao giờ từ bỏ lợi ích của mình.

Huống chi Thiên Nam là thứ lợi tức bao người thềm muốn chứ?

Lúc Thiên Nam vừa dừng xe để cho thợ khuôn vác khiêng mấy va li quần áo của hắn vào nhà, hắn đã không ngờ được cuộc sống sau này của mình sẽ khổ cực ra sao.

Vừa mở cửa biệt thự ra, Thiên Nam đã nhìn thấy Ái Nhi ngồi chễm chệ trên ghế ở phòng khách, một tay ôm bịch snack, một tay giữ khư khư điều khiển tivi. Ái Nhi nghe thấy tiếng mở cửa, mắt không rời màn hình, buông một câu.

-Về rồi hả?

.....

Không nói chắc mọi người cũng biết. Ái Nhi vốn từ đầu đã không có ý định để cho Thiên Nam về nhà hẳn một mình. Nàng biết hẳn không có gan nói nàng về nhà hẳn ở cùng hẳn, chính vì thế, nàng cứ là nên im lặng thì hơn. Vương Anh dĩ nhiên không cần nàng nói cũng biết. Đến ngày Thiên Nam dọn về nhà, tự động đem chìa khoá nhà Thiên Nam đến giao cho Ái Nhi.

Ái Nhi trước nay vẫn là hài lòng với cháu rể tên Vương Anh này nhất. Đúng là chỉ có nham hiểm mới hiểu được nham hiểm.

Lại nói về Tiểu Bạch vừa đáng yêu vừa đáng thương của chúng ta. Cô sau khi nghe Vương Anh giải thích dăm ba câu, kìm không được, giương ánh mắt khiếp đảm lên nhìn Vương Anh. Rốt cuộc là kiếp trước cô làm điều gì xấu xa mà kiếp này lại có quan hệ với hai con người này? Thảm rồi thảm rồi. Thiên Nam ca ca của cô chắc chắn quãng đời còn lại muốn an an ổn ổn sống tiếp, e còn khó hơn lên trời. Vương Anh nhìn thấy ánh mắt đó của Tiểu Bạch, có chút hài lòng ôn nhu ôm cô vào lòng. Tiểu Bạch ngốc của hẳn rốt cuộc cũng đã biết sợ rồi.

Công ty Vương Nam do Vương Anh đứng đầu làm ăn ngày càng phát đạt, Tuy chỉ mới thành lập gần một năm, tiếng tăm của công ty này vẫn là không nhỏ chút nào. Hẳn thân là CEO trẻ nhất của năm, cư nhiên cũng không kém bận rộn. Tuy thế, hẳn vẫn một lòng lo Tiểu Bạch nhàm chán, thế nên quyết định để Thiên Nam vất vả, bản thân thì ngồi ở nhà điều khiển công ty qua mạng.

Việc điều khiển qua mạng này so ra mà nói, quả thật là lợi tức có phần tốt hơn nhiều. Vương Anh rất thông minh. Hẳn điều hành công ty không một chút sai sót. Chỉ ngồi chễm chệ ở phòng làm việc trong nhà của mình, Vương Anh cũng có thể quan sát được từng máy tính trong công ty hẳn. Nhân viên trong công ty Vương Anh không nhiều, thế nhưng lại chỉ có những tài năng trẻ xuất chúng ở đây. Vương Anh chỉ việc xem xét lại từng phần từng phần, sau đó có thể thần nhiên đếm lời.

Tiểu Bạch hàng ngày ngủ dậy, không có việc gì làm, nếu không sang chơi cùng cách cách sẽ lẩn vào phòng làm việc của hẳn, phá phách cho đến khi hẳn chịu đặt mua cho cô một con gà nướng mới thôi. Vương Anh dù có siêu phẩm đến mấy cũng không thể không khâm phục tài năng này của Tiểu Bạch. Gà nướng là thứ hẳn chỉ mới ăn một chút cũng cảm thấy không thích thú. Vậy mà Tiểu Bạch cư nhiên có thể ngày nào cũng ăn tới mấy con mà dáng vẫn chuẩn như thường.

Có một hôm, Tiểu Bạch đột nhiên thò đầu vào trong phòng làm việc của Vương Anh, dáng vẻ có chút ngập ngừng.-Anh Vương Anh!

Wương Anh lúc đó còn bận chỉnh lại số liệu trong tập hồ sơ, ánh mắt có chút mệt mỏi rời từ màn hình máy tính sang Tiểu Bạch.

-Tiểu Bạch. Em muốn ăn gà sao? Chờ anh một chút.

-Không phải.

Tiểu Bạch xụ mặt bước vào phòng, trèo lên ghế, ngồi vào lòng Vương Anh. Cô mới ăn xong cách đây 30 phút mà. Đầu có nhanh đói vậy chứ. Vương Anh ca ca thật ngốc.

-Vậy sao lại xụ mặt thế rồi?

Wương Anh cười mỉm một cái, đưa tay vuốt vuốt tóc Tiểu Bạch.

-Muội... ngày mai đưa muội về nhà được không?

Nụ cười của Vương Anh có chút héo đi. Lại đòi về sao? Tiểu Bạch ngốc này rốt cuộc không vừa lòng điểm gì ở hẳn? Mới đưa cô về cách đây mấy tháng gì đó mà?

(cái này cho tác giả giải thích một chút. Thực chất thì lần gần đây nhất Vương Anh đưa Tiểu Bạch về là lúc gặp bà cách cách Ái Nhi. Thế nhưng Vương Anh nhà ta có chút đăng trí, cứ nghĩ là chỉ cách đây mấy tháng.)

Tiểu Bạch có chút sợ sệt nhìn Vương Anh, cô cụp mắt,, nép vào mình Vương Anh giống như con mèo nhỏ. Lần trước cô đòi về, Vương Anh trở nên rất đáng sợ. Lần này phải cẩn thận a.

-Tiểu Bạch? Sao lại đòi về?

Vương Anh cố nén giận, kìm giọng hỏi Tiểu Bạch. Đừng nói là nhớ nhà tiếp. Nếu không hẳn nhất định lôi Tiểu Bạch ra đánh cho đỡ cái mông lên mới thôi.

-Tối qua muội mơ thấy hồ li tí tỉ.

Tiểu Bạch nhỏ giọng giải thích, trong giọng nói lại có chút run run. Vương Anh sững người. Mơ thì liên quan gì tới chuyện Tiểu Bạch muốn về? Tiểu Bạch lại tiếp tục kể, trong lời kể đã có xen mấy tiếng thút thít.

-Hồ li tí tỉ bảo phụ hoàng của muội lâm trọng bệnh, cả triều đình đang rối ren vô cùng.

-Vậy nên...?

-Vậy nên muội muốn về thăm phụ hoàng.

Vương Anh đừng không được, nhú mày nhìn Tiểu Bạch.

-Chỉ vì một giấc mơ sao?

Tiểu Bạch lấy hết can đảm, quát cường trả lời.

-Hồ li tí tỉ. à hồ li tí tỉ dẫn muội đến thế giới của huynh đấy. Muội có thể không tin sao? Dù sao muội cũng muốn về.

Vương Anh bị giọng nói đầy kiên cường của Tiểu Bạch làm cho nhói trong lòng một cái, chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi thẳng vào phòng, đóng sập cửa lại.

Giận rồi. khẳng định là giận rồi!

.....

Tiểu Bạch lại bó gối ngồi trước cửa phòng Vương Anh suốt một ngày, cứ nhiên không hề hay biết Vương Anh lúc này đang làm gì ở trong phòng.

Tiểu Bạch muốn về hoàng cung, bắt quá chỉ làm Vương Anh buồn một chút. Tiểu Bạch thân làm công chúa, đương nhiên lo cho hoàng cung của mình. Huống chi tối qua hẳn cũng mơ thấy bà cô hồ li kia. Mà nói đến bà này, hẳn lại cảm thấy tức giận không thôi. Đã báo tin cho hẳn, lại còn không tín nhiệm hẳn báo tin cho Tiểu Bạch. Hẳn mà gặp bà hồ li này ngoài đời, đảm bảo sẽ cho bà ta lấy chồng không nổi.

Vương Anh ở trong phòng suốt một ngày, đồ đạc của hẳn cùng Tiểu Bạch cũng đã thu dọn gọn ghẽ, hẳn cũng đã chu đáo gọi cho Thiên Nam để hẳn ta đưa Ái Nhi về đây chuẩn bị đi cùng hẳn cùng Tiểu Bạch. Dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến Ái Nhi nữa.

Chỉ có một điều khiến cho hẳn có chút mắc trong lòng.

Lúc Vương Anh bước ra khỏi phòng, Tiểu Bạch đã lại ngủ quên từ lúc nào. Vương Anh nhịn không được, lại cúi xuống hôn Tiểu Bạch, khiến cho cô mơ màng thức giấc.-Ủ... Vương Anh ca ca. Huynh hết giận rồi sao?

Tiểu Bạch vươn vai ngáp dài một cái. Cuối cùng cũng chịu ra rồi. Cô đợi ở ngoài này đến nỗi cả người bây giờ chắc không cử động nổi nữa rồi.

-Anh không giận. Tiểu Bạch. Có một chuyện anh rất muốn hỏi em.

-Vâng?

-Tiểu Bạch. Em có yêu anh không?

Tiểu Bạch nghe Vương Anh hỏi, không chút đắn đo, lắc lắc cái đầu nhỏ xinh của mình, khiến cho Vương Anh không khỏi thất vọng.

-Sao lại lắc đầu?

-Vương Anh ca ca. –Tiểu Bạch nhú mà, đặt hai tay lên vai Vương Anh, bắt chước lúc mẫu hậu cô dặn dò hoàng đệ 5 tuổi của cô – Không cùng huyết thống, làm sao có thể yêu được?

Vương Anh mặc dù đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng nghe những câu giải thích ngốc nghếch nhất của Tiểu Bạch, thế nhưng nghe cô trả lời xong, hắn vẫn là đứng không được, mắt tối sầm lại, sau gáy xuất hiện mấy vạch vừa thô vừa đen.

-Ai dạy em như thế?

-Đây là chuyện nhìn cũng ra mà.

Vương Anh bây giờ có thể nói, đến khóc cũng không ra nước mắt. Tiểu Bạch ngốc nghếch này, muốn làm hắn tức chết sao?

-Tiểu Bạch. Nghe anh nói –Vương Anh cố lấy giọng hình sự nhất có thể. –Ngoài tình yêu giữa những người thân đây, còn có tình yêu trai gái nữa.

-Tình yêu trai gái?

Tiểu Bạch tròn mắt nhìn Vương Anh.

-Đúng. Ví dụ thế này nhé. Phụ Vương và mẫu hậu của muội không cùng huyết thống. Thế nhưng giữa hai người họ lại có tình cảm rất đặc biệt.

Nhìn thấy Tiểu Bạch vẫn trướng đôi mắt trong veo ra nhìn, Vương Anh bắt buộc phải cố vẫn dưng hết những kiến thức mà hắn tìm được trên mạng lúc này ra, nói luôn một lèo.

-Thế này nhé. Anh ở bên em cảm thấy rất vui. Hơn nữa còn thấy rất thân thiết, rất an bình. Lúc không có em bên cạnh lại cảm thấy nhớ. Nhìn thấy em nói chuyện với nam nhân khác sẽ rất không vui. Như thế tức là anh yêu em.

Tiểu Bạch lúc này à lên một tiếng, ra chiều đã hiểu.

-Vậy ra đó cũng gọi là yêu sao? Vậy Vương Anh ca ca. Muội cũng yêu huynh a.

Vương Anh mặc dù trong lòng vui như mở cờ, thế nhưng vẫn không tránh được shock. Tiểu Bạch đúng là Tiểu Bạch, kiểu tỏ tình thẳng đuột thế này, chỉ có Tiểu Bạch của hắn là số một thôi. Thế nhưng việc lớn còn chưa xong, Vương Anh e hèm một cái, sau đó có chút đỏ mặt nói.

-Tiểu Bạch. Hai người một khi yêu nhau sẽ kết hôn. Giống như cha mẹ của muội vậy. Muội đồng ý kết hôn với anh chứ?

Vương Anh lúc này mặt không khác gì gác chín. Hắn chính là ở chung với Tiểu Bạch quá lâu, đâm ra cũng bị loạn ngôn mất rồi. Muội cái gì chứ? Thật mất mặt quá mà.

Tiểu Bạch, trái ngược với Vương Anh, đầu óc non nớt của cô lúc này mới thật sự chạy o o. Kết hôn? Giống phụ hoàng cùng mẫu hậu sao? Tức là ngày nào cũng ở cạnh Vương Anh sao? Cô muốn gì Vương Anh đều đáp ứng? Nghe rất có lợi a.

-Được. Muội đồng ý kết hôn với huynh.

Nhìn Tiểu Bạch gật đầu một cách sáng khoái, Vương Anh nhin không được, bế bổng cô lên, hét ầm nhà.

-Tiểu Bạch. Muội đồng ý thật sao? Thật tốt qua. A! Ta quên mất.

Vương Anh như nhớ ra chuyện gì, thả Tiểu Bạch xuống đất, miệng cười toe, khép không nổi. Hắn rút trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, lấy ra từ trong đó hai chiếc nhẫn đẹp mê hồn, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay Tiểu Bạch một chiếc, vừa đeo vừa thủ thỉ.

-Ở thế giới của anh, một khi đã kết hôn sẽ phải đeo nhẫn cưới này.Khi chiếc nhẫn cưới được lồng vào tay, nó là biểu tượng của sự ràng buộc giữa hai con người, vững bền, lâu dài và vĩnh viễn. Từ bây giờ, em chính thức là nữ nhân của anh. Nhất định phải nghe lời anh, luôn ở bên cạnh anh, mãi mãi yêu anh. Đeo nhẫn cho anh nào.

Tiểu Bạch ngắm nghía chiếc nhẫn Vương Anh vừa đeo vào tay mình, sau đó lại cầm lấy chiếc nhẫn Vương Anh đưa cho, học theo hắn, nhẹ nhàng đeo vào ngón tay đang chìa ra của hắn. Mặc dù cô ngốc nghếch, thế nhưng những lời nói này của Vương Anh, cô ít nhiều cũng ý thức được. Sau này tương lai của hắn với cô chính là ở cùng một chỗ, mãi mãi không lìa xa.

24. Chương 24: Phò Mã Ra Mắt

Thiên Nam mặt mày bồn chồn lo lắng đứng cùng Ái Nhi bên ngoài biệt thự của Vương Anh, kiên nhẫn chờ đợi. cái tên Vương Anh kia, hôm qua làm phiền hắn đi tìm nhẫn, không biết có làm ăn được gì không. Hắn cùng Vương Anh điều hành công ty Vương Nam trở nên được hưng thịnh như thế, chuyện cầu hôn này đáng lẽ phải làm từ lâu rồi. Nhưng mà tại sao Vương Anh đang yên đang lành lại gọi cho hắn, kêu hắn cùng Ái Nhi chuẩn bị xuyên không?

Ái Nhi có chút dăm chiêu, nhìn chằm chằm vào cánh cửa biệt thự. Vương Anh muốn nàng cùng Thiên Nam xuyên không lần nữa, chắc chắn có chuyện chẳng lành. Rốt cuộc có chuyện gì khiến cho một tên như Vương Anh phải gấp gáp như thế?

Thắc mắc của cả Thiên Nam lẫn Ái Nhi không lâu sau được giải thích rõ ràng. Vương Anh cùng Tiểu Bạch chỉ một lát sau đã cùng nhau xuất hiện trước mặt 2 người kia, tay trong tay có vẻ rất vui vẻ. Thiên Nam liếc nhìn ngón tay của Tiểu Bạch, lập tức lắp bắp không nên lời.

-Tiểu Bạch... Em... em...

Vương Anh lúc này cảm thấy hài lòng hơn bao giờ hết. Chính vì lẽ này, hôm nay hắn rộng lượng cho phép Thiên Nam run run cầm lấy bàn tay Tiểu Bạch, ngắm nghía chiếc nhẫn đang sáng lấp lánh trên tay cô, mắt rưng rưng nước.

-Oa...

Thiên Nam mừng tới nỗi kìm nén không được, oa oa ôm lấy Tiểu Bạch khóc. Muội muội ngốc của hắn cuối cùng cũng xuất giá rồi. Lấy được Vương Anh, Tiểu Bạch cả đời này chắc chắn sẽ không phải chịu uỷ khuất gì hết. Hắn chính là mừng thay cho Tiểu Bạch mà không kìm được cảm xúc nữa.

Ái Nhi không thềm để ý đến tên Thiên Nam ngốc kia, cất tiếng đều đều hỏi Vương Anh.

-Có chuyện gì?

-Hoàng huynh của cô lâm bệnh.

-Bệnh???

Lông mày Ái Nhi nhướn cao. Hoàng huynh của nàng trước nay rất khỏe mạnh, bây giờ làm sao có thể lâm bệnh?

-Đúng. Tiểu Bạch nằm mơ thấy người đưa cô ấy đến đây. Cô ta nói với Tiểu Bạch rằng phụ hoàng của cô ấy đang lâm trọng bệnh.

Ánh mắt Ái Nhi trở nên có chút xa xăm. Thiên Nam đang khóc cũng nín thín thít. Lông mày Ái Nhi nhướn cao. Khẳng định nàng đang tức giận a. Lí do tại sao tức giận không biết. Chỉ biết hắn mà cứ toang toác khóc oe oe thế này nữa, khẳng định sẽ bị Ái Nhi túm áo vứt xuống cống nước thải gần nhất.

Cho đến lúc 4 người về đến thời cổ đại, ánh mắt của Ái Nhi vẫn tràn ngập một màu sứt mẻ không thôi. 3 người còn lại đương nhiên đủ thông minh để biết rõ lúc này chạm vào bà cách cách này thì chỉ có chết.

Ngay lúc đặt chân đến đất cổ đại này, Tiểu Bạch đã cảm nhận được có chuyện gì đó không ổn. Không khí trong cung đậm màu ảm đạm. Lính canh ở các tầng cung cũng có phần ít đi. Bước chân Tiểu Bạch run run, gấp gáp bước tới Sùng Dương cung của phụ hoàng, trong lòng lo lắng không thôi.

Sùng Dương cung lúc này có lẽ là nơi được canh giữ cẩn mật nhất. Bước chân Tiểu Bạch vẫn vô hồn bước tiếp. Cô biết. Cảnh tượng này báo hiệu cho điều gì.

Ngự y trong cung xếp hàng dài dài dặc trước Sùng Dương Cung. Ngay cả người hầu của Hoàng Hậu đương triều cũng có mặt ở đây. Điều này có thể khẳng định, bệnh tình của phụ hoàng cô không nhẹ chút nào.

Mắt Tiểu Bạch lúc này nhoè nước. Phụ hoàng, rốt cuộc người làm sao thế?

Tiểu Bạch còn chưa kịp làm gì thì đã cảm nhận được một luồng gió vụt qua. Định thần được lại đã nhìn thấy Ái Nhi cách cách đang chạy như bay về phía Sùng Dương cung.

Với tính cách của Ái Nhi, Tiểu Bạch đương nhiên biết chuyện gì sắp xảy ra. Cô hoảng hốt, lao theo Ái Nhi, mặt mày tái mét.

-Cách cách! Đừng làm thế.

Thiên Nam cùng Vương Anh mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, không kịp nhớ ra nơi này là nơi nào, cứ nhiên chạy theo Tiểu Bạch cùng Ái Nhi.

Đám lính trước Sùng Dương Cung nhìn thấy 4 bóng người đang hùng hực khí thế chạy về phía này, trở nên náo loạn không thôi. An Thái Giám, người thân cận bên Hoàng Thượng lúc này cũng tá hoả hết lên oai oái.

-Hộ giá. Mau hộ giá.

-TRÁNH RA!!! Các người mau tránh ra. Nếu không bốn cách cách đem nướng các người.

Ái Nhi tức giận phùng phùng, miệng quát tháo không thôi, tay chân múa quyền loạn xạ. Đám binh lính dường như cũng quen với hình ảnh này, cứ nhiên giật mình đứng im thín thít. Cái cảnh này thật sự rất quen nha. Trước đây hình như ngày nào cũng xảy ra. Phải rồi. Mới chỉ có một người. Còn một người nữa.

Tiểu Bạch không để đám lính kia phải chờ lâu, ngay lập tức xuất hiện bên sau Ái Nhi, vừa chạy vừa gọi Ái Nhi, vừa luôn miệng xin lỗi. Lại không quên dặn đám lính không được chặn hai nam nhân đang còn chạy theo bên sau.

An thái giám là người đầu tiên cử động được. Ông ta chính là đã rất lâu không nhìn thấy cảnh này. Mắt An thái giám đờng không được, tự nhiên lại nhoè đi. Công chúa của hắn, cách cách của hắn, rốt cuộc cũng đã trở về rồi.

Đương Kim hoàng thượng bệnh đã một tháng nay, thái y trong cung cũng đã bó tay, không thể chuẩn đoán được hoàng thượng mắc phải bệnh gì. Chỉ biết hằng ngày, hoàng thượng chỉ nằm trơ mắt nhìn màn, một giây cũng không thể chớp mắt được. Hoàng hậu mặc dù lo lắng, chuyện cung vẫn không thể bỏ mặc được. Một tháng nay, người ta đã quen với hình ảnh mẫu nghi thiên hạ ngày ngày ôm một tập chiếu thư đến Sùng Dương Cung, một mặt ngồi phê chuẩn, một mặt kể chuyện vui cho Hoàng thượng nghe, chỉ mong tình hình của người có thể khá lên được.

Ngày hôm nay cũng không phải ngoại lệ gì, có chăng là có một chuyện khá đặc biệt.

Hoàng thượng lúc này còn đang giương mắt, vẻ mặt buồn bã u ám không thôi, ngự giá ở trên giường, cố gắng chớp mắt một chút. Đang lúc tưởng như sắp ngủ được, đột nhiên lại nghe một tiếng thét chói tai vô cùng.

Ái Nhi hét xong, không để cho hoàng thượng cùng hoàng hậu hoàn hồn, bay thẳng lên chỗ hoàng thượng đang nằm, mặt mũi dữ tợn, tay chop mạnh lấy mảnh áo trước ngực hoàng thượng.

-Tên hoàng thượng thói này, bốn cách cách chỉ mới đi có hơn một năm, ngươi làm sao dám đổ bệnh hả? HẢ?

Hoàng thượng bị đánh thức như thế, tinh thần sợ hãi không thôi, tránh không được, giương to mắt, kinh hãi nhìn thần ảnh rõ ràng đang tức giận đến mức ánh mắt loé lên tia lửa.

-Ngươi nhìn gì ta? Trả lời ta. NHANH!!!!

-Ái... Ái Nhi... Muội về rồi sao?

Hoàng hậu lúc này mới hoàn hồn, lắp bắp hỏi Ái Nhi. Ngay lúc đó, Tiểu Bạch cũng vừa kịp chạy vào đến nơi, liền phi thẳng lên chỗ phụ hoàng cùng cách cách, cố hết sức lôi cánh tay của Ái Nhi ra, cách làm bất quá cũng rất điệu nghệ, như thể việc này chẳng khác gì nghề của nàng.

-Cách cách. Phụ hoàng đang bị bệnh a! Cách cách. Người chó nên mạnh động.

Đương Kim hoàng thượng của triều Vương đang lâm trọng bệnh, không ai được phép làm phiền. Đương nhiên chuyện này ai cũng biết, cũng chẳng ai dám đụng đến lão hổ này hết. Có chăng thì cũng chỉ có một người.

Cả hoàng cung lúc này đang nín thở dõi theo từng hành động của vị cách cách vốn đã mất tích bấy lâu. Cả công chúa mất tích cũng đã tìm được. Đáng nhẽ là nên vui mừng, mở tiệc mới đúng. Đằng này sự việc lại trái ngược hoàn toàn.

Ái Nhi cách cách nghe Tiểu Bạch nói như thế, đương nhiên cũng bắt đắc dĩ phải buông hoàng thượng ra, ánh mắt đầy tức giận nhìn đương kim hoàng thượng, vừa phóng ám khí bằng mắt, vừa điều hoà lại hơi thở.

-Ái Nhi, Tiểu Bạch. Các người về rồi sao?

Hoàng thượng bình thần buông một câu không hợp với bối cảnh chút nào. Ái Nhi vẫn chung thủy im lặng, không nói một tiếng nào, mím chặt môi đầy nộ khí. Chỉ có Tiểu Bạch kìm không được, mếu máo khóc oà, lao vào lòng hoàng thượng.

-Phụ hoàng. Con gái về rồi. Người tại sao lại bệnh như vậy???

-Sa Sa ngoan. Đừng khóc. Ta chỉ cảm mạo chút đỉnh thôi.

-Cảm mạo?-Ái Nhi hừ mũi một cái.-Đừng có gạt bọn ta. Cảm mạo mà phải điều động nhiều thái ý thế này sao? Hoàng huynh. Chuyện này thật không hợp tính cách của người.

Đương kim hoàng thượng nghe được câu nói của Ái Nhi, cư nhiên không hề tức giận, lại còn mỉm cười.

-Ái Nhi. Ta biết người lo lắng cho ta mới tức giận. Bất quá cho ta xin lỗi.

-Ai... ai lo lắng cho huynh chứ?

Ái Nhi đỏ mặt lắp bắp. Nực cười. Nàng cứ sao phải lo lắng?

Hoàng thượng gan lì không thu lại nụ cười một mảy trên môi, vừa vuốt vuốt tóc Tiểu Bạch vừa ôn nhu nói.

-Ta là hoàng huynh của muội. Muội thế nào ta còn không biết hay sao?

Tiểu Bạch nằm ở trong lòng phụ hoàng, nước mắt nước mũi chảy tèm lem, thế nhưng vẫn cố gắng ngóc đầu nhìn Ái Nhi. Đang lúc đưa tay lau nước mắt, cô liền cảm nhận được một cánh tay chắc khoẻ nắm lấy tay mình, kéo mạnh ra.

Vương Anh mặc dù biết Tiểu Bạch ngốc gặp lại phụ hoàng, thế nào cũng xúc động mạnh, thế nhưng hấn vẫn không ngờ là khóc đến mức này. Nhìn thấy Bạch Bạch ngốc nghếch khóc như thế, hấn vẫn là nhện không được, kéo cô ôm vào lòng, đưa tay vỗ về.

Tiểu Bạch tìm được bờ ngực cứng rắn quen thuộc, nước mắt lập tức ngừng chảy, ngoan ngoãn nép vào ngực Vương Anh. Chỉ có hoàng thượng cùng hoàng hậu nhìn thấy cảnh đó, có vẻ như không hài lòng.

-Sa Sa. Con qua đây cho ta. Sao có thể tùy tiện thân mật với nam nhân như vậy? Còn ra thể thống gì?

Hoàng hậu vẻ mặt tức giận ra lệnh cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch nghe thấy mẫu hậu nói như thế, đương nhiên sao dám không nghe. Thế nhưng vẫn là Vương Anh lợi hại, nhất định ôm chặt lấy Tiểu Bạch, còn từ tốn nói một câu.

-Phu quân của cô ấy, sao có thể gọi là nam nhân khác?

-Phu quân?

Hoàng thượng tròn mắt. Hoàng hậu tròn mắt. Cả hoàng cung đều tròn mắt. Duy chỉ có Ái Nhi vẫn bình thản như thường, thậm chí có chút phấn khích. Kịch hay rồi đây.

Hoàng thượng đang nằm trên giường, đột nhiên bật dậy hét lớn, đáng vẻ không có chút gì là của người bệnh.

-To gan. Nhà ngươi dám đặt điều. Người đâu??? Bắt hẩn lại cho ta.

-Khoan. -Vương Anh nhếch môi một cái. Muốn bắt hẩn sao? Đâu có đơn giản như thế.- Không tin? Người có thể hỏi Công chúa.

Tiểu Bạch lúc này y như cái bia cho hàng trăm con mắt găm vào, tránh không được, run lên một chập, lí nhí trong họng

-Sao... Sao lại hỏi muội.

-Không hỏi muội thì hỏi ai? Hỏi ta mọi người liệu có tin không?

Vương Anh bình thản đáp lại Tiểu Bạch. Hẩn không phải muốn khó dễ Tiểu Bạch. Căn bản chính là nếu hoàng thượng không tin chuyện hẩn là phu quân Tiểu Bạch, e cái mạng hẩn không giữ lại được.

-Sa Sa. Con nói xem. Chuyện này là thế nào?

Hoàng thượng nộ khí ngất trời, tiến đến chỗ Tiểu Bạch, gần từng tiếng hỏi. Con gái của ông, Dương kim công chúa của Vương Triều, cơ sao lại mất tích 2 năm rồi, trở về lại còn có thể một phu quân nào nữa? Chuyện này quả thật quá sức chịu đựng mà.

-Phụ hoàng... con...

-Sa Sa. Con nói ta nghe. Con và hẩn đã thành thân rồi sao?

Tiểu Bạch nghe đến chuyện thành thân, cứ nhiên liên tưởng đến chiếc nhẫn hôm nay Vương Anh đeo cho mình, liền lập tức gật đầu. Hoàng thượng như bị sét đánh ngang tai, đó cả người.

-TO GAN!

Hoàng hậu nương nương, mẫu nghi thiên hạ không đến nỗi shock lâu như hoàng thượng, mặt đỏ bừng bừng, tức giận hét lên. Có thể không tức giận sao? Con gái lá ngọc cành vàng của bà, làm sao có thể gả đi dễ dàng như vậy? Chính vì thế, tên này nhất định không thể sống.

-Người đâu? Gõ cổ tên ngông cuồng này lại.

Thiên Nam đứng trong góc này giờ, nghe thấy lệnh bắt Vương Anh, đương nhiên không thể đứng yên. Thế nhưng hẩn vừa dợm bước lên, Ái Nhi đã đưa tay ngăn cản, vẻ mặt đắc chí.

-Anh đứng yên đấy. Không sao đâu.

Lời của Ái Nhi không phải không có căn cứ. Cháu rể nàng thế nào, nàng còn không hiểu hay sao? Nhất định hẩn ta có cách.

-Khoan.

Vương Anh lúc này giống như thực khách đang xem kịch vui, vui miệng phán một câu vậy. Hoàng hậu, trái lại, phẫn nộ hét lên.

-Khoan cái gì? Cầu tiểu tử, Hôm nay ngươi chết chắc.

-Mẹ vợ. Hôm nay con không chết được. Ngày mai con cũng không chết được. Cả đời này, con không thể chết trước Tiểu Bạch. Nếu không cô ấy nhất định rất đau khổ. Hôm nay lại càng không được.

-Người ăn nói hàm hồ. Dựa vào đâu nói không được?

-Dựa vào đứa con của con. Nó ở trong bụng tiểu Bạch được 2 tháng nay rồi.

25. Chương 25: Xa Cách

Câu nói này Vương Anh nói ra, đương nhiên đã có chuẩn bị sẵn. Chính vì thế, hắn vẫn cảm thấy thản nhiên, thậm chí có chút đắc khí nhìn quanh một lượt. Cả Sùng Dương cũng cứ như bị đông đá ở tình trạng siêu shock vậy, ai cũng đứng im như tượng. Duy chỉ có một người

Ái Nhi sớm đã biết chuyện này thế nào cũng xảy ra. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Cháu rể của nàng lợi hại như thế, chẳng lẽ trước khi về ra mắt hoàng huynh lại không có quà. Bất quá lần này về đây đúng là công cốc rồi.

Hoàng thượng mang tiếng đang ốm, nghe thấy tin vui như thế, không những tâm trạng không khá hơn, lại còn hùng hùng hổ hổ, không giữ thể diện, lập tức nhảy lại túm lấy cổ áo Vương Anh.

-Nhà ngươi nói cái gì hử? Người muốn chết hay sao? Ta cho ngươi hay. Chừng nào ta còn chưa cho phép, Tiểu Bạch còn chưa được xuất giá, lại càng chưa được phép mang thai.

-Hoàng huynh.

Ái Nhi lên tiếng, giọng nói sắc lạnh khiến cho cả triều đình rùng mình kinh sợ. Ngay cả hoàng thượng nộ khí ngút trời cũng lui đi phân nửa.

-Muội tướng huynh bị cảm phong hàn chứ?

Hoàng thượng nghe được thắc mắc của Ái Nhi, chẳng khác gì trẻ hư bị dọa, lập tức leo lên giường, hơi thở thều thào, giọng nói lại trở nên mệt mỏi.

-Ta... ta cảm thấy mệt quá. Các người lui ra hết cho ta. Để tên này ở đây là được.

Ngự y trong cung nghe lệnh, không dám cãi lại, lục tục kéo nhau ra về. Cả An Thái Giám cũng lui ra ngoài. Thế nhưng đám người Tiểu Bạch, Ái Nhi, Thiên Nam cùng hoàng hậu vẫn còn chưa lui. Tiểu Bạch cùng hoàng hậu liên quan đến chuyện này, ở lại là đương nhiên. Còn Ái Nhi cách cách, không phải nói gì nhiều, đương nhiên là ở lại xem tên hoàng thượng kia đóng kịch với nàng được đến bao giờ. Ái Nhi ở lại, Thiên Nam đương nhiên cũng không lui ra làm gì.

-Hoàng huynh. Đừng giả vờ nữa.

Hoàng thượng bị nhắc nhở, mặt mày có chút hồng hồng. Thật sơ suất quá. Mấy tháng qua chiếu thư chồng chất, chỉ yếu nói đến chuyện đầu đầu, hoàng thượng cảm thấy nhàm chán, thế nên mới giả bệnh, để cho hoàng hậu lo thay mấy tháng chơi. Ai dè mấy tên này tự nhiên dùng dùng ở đầu chạy về, báo hại ông để lộ sơ hở.

Đợi cho hoàng thượng ngồi dậy, chỉnh đốn lại tư thế, Ái Nhi mới nhẹ nhàng lên tiếng.

-Là thế này. Đây là Vương Anh. Là ai chắc mọi người cũng đã biết. Cháu rể của muội.

Giọng nói của Ái Nhi thản nhiên y như đang nói một chuyện đương nhiên phải thế. Hoàng hậu chịu không nổi cách cách này, quay sang giận dữ với Tiểu Bạch.

-Sa Sa . Con nói xem. Chuyện này là thế nào?

Tiểu Bạch tự nhiên bị rờ tới, có chút giật mình, lí nhí trả lời.

-Con... con đã là người của huynh ấy.

-Ai cho phép con?

-Con... con...

-Mẫu hậu. -Vương Anh nhẹ nhàng lên tiếng. -Vợ con, cô ấy đang có mang. Mong người đừng mạnh động.

-Ai là mẫu hậu của ngươi?

-Đương nhiên là người rồi.

-Ngươi...

-Tiểu Hi.

Hoàng hậu nghe hoàng thượng nhắc nhở, dù nộ khí chưa thông nhưng cũng phải ngồi xuống. Chồng của bà là một người đặc biệt. Vui ra vui, nghiêm ra nghiêm. Một khi đã nghiêm giọng, khẳng định rằng dám làm trái sẽ chết không toàn thây.

Vương Anh sớm đã biết lão hoàng thượng này y như hồ li tu hành ngàn năm, đến cả bạch hồ li cũng bị lão ta đánh lừa. Đương nhiên trình độ không nhỏ. Chính vì thế, hần nhất định ăn nói phải cẩn thận. Nếu không thì con của hần chắc chắn mồ côi cha rồi.

-Vương Anh ca ca.

Tiểu Bạch nhỏ giọng gọi. Cô vẫn là không biết, mình có thai từ lúc nào.

-Sao thế?

Vương Anh ôn nhu siết lấy eo Tiểu Bạch.

-Muội có thai từ lúc nào vậy?

Ánh mắt Vương Anh phủ một lớp nước, mơ hồ tựa như hồ nước. Mắt của hần rất sâu. Ngay cả Tiểu Bạch gốc cũng nhìn ra điều đó.

-Tiểu Bạch. 2 tháng nay em chưa có đèn đỏ đúng không?

-Đúng.

-bắt đầu từ nửa tháng trước cảm thấy rất mệt, thỉnh thoảng còn nôn khan đúng không?

-Đúng.

-Lại còn rất hay ngủ?

-Đúng. Nhưng mà...

-Vậy sao muội còn thắc mắc?

Tiểu Bạch bị câu hỏi của Vương Anh chặn ngang họng, muốn nói gì cũng chịu, đành rút về im lặng. Hoàng hậu nghe xong đương nhiên hiểu, con gái bà, chính là đã có tin vui rồi.

.....

-Tiểu Bạch, con đến đây.

Hoàng thượng nhẹ nhàng ra lệnh. Giọng nói y như không giống của người cha biết con gái mình có con. Tiểu Bạch ngược lên, nhận được cái gật đầu của Vương Anh mới ngoan ngoãn rời vòng tay của hần, tiến đến chỗ phụ hoàng. Hành động này của Tiểu Bạch tuy chỉ mất có 1 giây, thế nhưng cũng không lọt được khỏi mắt Hoàng thượng.

Đôi chân mày của hoàng thượng nhíu lại, trong lòng tránh không được cảm thấy đau đớn. Con gái ông mất tích bấy lâu, không ngờ lại gặp lại trong hoàn cảnh này, lại còn đi 1 về 3. Tiểu công chúa của ông rốt cuộc đã lớn đến mức nào, có thể tự mình quyết định hôn sự. Cái gật đầu của tên tiểu tử kia giống như con dao đâm vào tim ông vậy. Đứa con mà ông yêu thương, bây giờ lại xem người kia hơn phụ hoàng của nó.

Đợi Tiểu Bạch ngoan ngoãn ở trong vòng tay mình, hoàng thượng uể oải hạ một câu.

-Người đâu. Mời 2 vị công tử này đến An Cực cung nghỉ ngơi. Một vài ngày nữa sẽ triệu đến.

Vương Anh đương nhiên đủ thông minh để biết hoàng thượng này đưa hần đến An cực gì đấy không phải chỉ để nghỉ ngơi. Đòi với một ông vua như tên họ Vương này mà nói, danh dự có vẻ vẫn còn quan trọng. Lính trong Sùng Dương Cung nghe hết được mọi chuyện, khẳng định sẽ không yên thân với ông ta. Còn hần, đương nhiên bị giam lỏng ở An cực cung này rồi.

Thiên Nam có vẻ như không mấy lo lắng. Hần biết Vương Anh như thế nào. Nếu Vương Anh tỏ ra bình chân như vại thế này, điều này cho thấy Vương Anh đang chờ đợi. Ái Nhi mấy ngày sau đó vẫn đến thăm hần đều đều. Duy chỉ có Tiểu Bạch là không được đến.

-Vợ này. Sao Tiểu Bạch lại không được đến đây vậy?

Thiên Nam vừa cho vào miệng một miếng táo, vừa thắc mắc nhìn Ái Nhi. Ái Nhi bình thản trả lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào miếng táo đang gọt dở trên tay.

-Đương nhiên là nhờ công của cháu rể ta rồi. hoàng huynh lấy cố cha con xa cách lâu ngày, giam lỏng Tiểu Bạch ở Sùng Dương Cung. Ta nghĩ, chuyện này chắc chắn không dễ giải quyết đâu.

-Cô ấy khỏe không?

Vương Anh đắn đo mất một lúc, cuối cùng vẫn là quyết định hỏi Ái Nhi. Bất quá Ái Nhi vẫn bình thản trả lời, duy chỉ có ánh mắt là liếc nhìn hắn một cái rất nhanh.

-Khỏe. Tất nhiên là khỏe. Chỉ có điều...

-Chỉ có điều thế nào?

-Nó... ừ, thực ra không khỏe cho lắm. Nó không khóc, nhưng cũng không vô tư như trước nữa.

-Ý cách cách là sao?

-Ý ta là, nó có vẻ biết mục đích của hoàng huynh ta. Cũng không thể nói nó không khóc. Ban đêm thỉnh thoảng ta vẫn nghe tiếng người thút thít bên Vườn hoa của Sùng Dương Cung.

-Tiểu Bạch khóc sao?

Vương Anh có chút bàng hoàng. Tiểu Bạch của hắn ngốc nghếch như vậy nhưng chưa bao giờ khóc một mình như thế. Nếu không vừa lòng, cô nhất định sẽ khóc thật to trước mặt người khác. Nhưng tại sao lại lặng lẽ khóc như vậy? Chẳng lẽ không vừa lòng vì cái thai sao?

-Không phải vì nó mang thai.

Ái Nhi đặt con dao xuống, dứt miếng táo vào miệng Thiên Nam. Tên Vương Anh này, rốt cuộc tại sao lại ngốc nghếch như vậy?

-Vây...

-Đương nhiên là vì nó nhớ người. Nhưng nó sợ phụ hoàng của nó biết sẽ không vui. Nó cũng không thể cười được. Nó vốn là đứa rất thật. Chính vì thế mới có tình trạng đó.

.....

Cả mấy ngày sau đó, Vương Anh chưa bao giờ hết băn khoăn về câu nói của Ái Nhi. Tiểu Bạch nhớ hắn? Tiểu Bạch thật sự nhớ hắn sao? Rốt cuộc là từ bao giờ Tiểu Bạch đã biết nhớ hắn???

Vương Anh biết Tiểu Bạch nhớ hắn, đương nhiên rất vui sướng. Nhưng hắn không chỉ vui, hắn còn rất lo lắng. Tiểu Bạch khóc vì hắn, hắn đương nhiên không muốn. Hắn lại càng không muốn Tiểu Bạch ở trong thế khó xử như thế. Hắn nhất định phải tìm gặp hoàng thượng. Nhưng bằng cách nào? Hắn thật sự còn chưa nghĩ ra.

Tiểu Bạch ở trong Sùng Dương cung cùng phụ hoàng và mẫu hậu, thế nhưng lại chẳng hề cảm thấy vui sướng. Cô thật sự cảm thấy rất nhớ Vương Anh. Chỉ muốn gặp Vương Anh. Muốn ôm hắn. Muốn khóc trong vòng tay hắn. phụ hoàng cô nếu biết sẽ không vui. Nhưng cô lại không thể nào ngừng nhớ Vương Anh.

Xa cách, đối với Tiểu Bạch mà nói, thật sự là quá đau khổ. Cô không ngờ được Vương Anh trong lòng cô lại quan trọng đến mức này, lại càng không ngờ được cô sẽ vì Vương Anh mà khóc nhiều thế này. Thỉnh thoảng Tiểu Bạch lại đặt tay lên bụng, cảm giác được giọt máu của Vương Anh đang ở trong người mình, hạnh phúc mà sao lại xót xa đến thế?

Tiểu Bạch đôi lúc tự hỏi Vương Anh có nhớ cô như cô nhớ hắn hay không? Mặc dù bị giam lỏng, Vương Anh thông minh như thế nhất định sẽ tìm được cách đến gặp cô. Nhưng tại sao lại lâu đến thế

Tiểu Bạch không trách phụ hoàng. Cô biết ông rất thương cô. Chính vì thương cô nên mới giận cô. Hôn sự vốn là việc cha mẹ quyết định, huống chi cô còn là công chúa. Nhưng dù sao đi nữa, chuyện cũng đã xảy ra rồi, Tiểu Bạch chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Vương Anh suốt mấy ngày bày mưu tính kế, tìm cách ra khỏi chỗ giam lỏng mà không tài nào tìm được cách. Bất quá An cực cung này là nơi khó trốn thoát nhất. Ngoài trừ cánh cửa chính ra, bên trong không hề có một cánh cửa nào nữa. Cửa chính cũng bị canh phòng nghiêm ngặt, 24/24. Lão hoàng thượng này xem ra là muốn ngăn cản hẳn cùng Tiểu Bạch đến cùng.

Thế nhưng nếu chỉ chừng đó mà làm khó được Vương Anh thì quả thật không đáng mặt chủ tịch công ty Vương Nam. Cơ hội không đến thì phải biết tự tạo cơ hội cho mình.

-A... đau bụng quá.

Vương Anh cùng Thiên Nam ăn xong lẫn long lóc ra kêu rên, tay ôm chặt lấy bụng, mồ hôi chảy ròng ròng. Đám lính sớm đã được dặn trước phải canh chừng hai tên này thật cẩn thận, đương nhiên nhìn thấy 2 tên ôm bụng lẫn qua lẫn lại cũng phải nhào vào xem. Vương Anh cùng Thiên Nam ở bên trong thủ sẵn, nhằm lúc chỉ có 2 tên lính chạy vào, nhanh tay đánh ngất cả hai tên.

Mọi chuyện diễn ra chớp nhoáng tới mức mồ hôi trên trán 2 cậu chàng còn chưa kịp khô. Linh hoàng cung lửa cũng thật dễ dàng. Chỉ một chiêu thức xưa cũ đơn giản mà đã có thể bẫy gọn hai tên này.

-Này. Không sao chứ?

Một tên nói vọng từ bên ngoài vào, Thiên Nam lập tức lấy giọng ồm ồm nói vọng ra.

-không sao. Hai người họ nghỉ ngơi rồi.

Thiên Nam cùng Vương Anh nhanh chóng lột hết đồ hai tên lính kia ra rồi mặc vào. Cũng may mũ của lính hoàng cung này giống như mũ giáp, che gần hết mặt. nếu không e rất dễ bị phát hiện. Bước cuối cùng chỉ còn làm thế nào để lừa được mấy tên kia.

Hai anh lính từ trong phòng bước ra, nhanh chóng tìm đến hai chỗ gác còn trống. Một lát sau, Vương Anh lên tiếng.

-Canh hộ tôi một lúc, tôi mót quá.

Nói xong chạy biến đi.

Tẩu được một tên.

Một lát sau nữa, Thiên Nam cũng nhanh gọn một câu.

-Tôi cũng mót quá. Xin phép.

Chỉ là một bọn lính quen canh gác hoàng cung, đối với Vương Anh mà nói quả thật rất dễ đối phó. Nhưng nếu bị cả một bầy như thế phát hiện e muốn thoát thì khó khăn vô cùng. Ắn với Thiên Nam vẫn là nên khôn ngoan, tìm một chỗ nào đó ẩn nấp đến đêm.

Đúng như Vương Anh dự đoán, chỉ khoảng 1 tiếng đồng hồ sau, lính canh đã bắt đầu đi sục sạo khắp các cung tẩm. Tin 2 vị công tử trốn thoát sớm đã lan ra. Lính khắp cung đều gắt gao đi tìm. Nếu không tìm được hai người bọn họ, chỉ e rằng mấy cái đầu thấp hèn này không đủ cho hoàng thượng chém.

Vương Anh cùng Thiên Nam hiểu rõ, lúc này nếu lộ diện thì chỉ có nước chết. VẬt nên hai tên bắt đầu len lén, bí mật tìm đến cung của Ái Nhi, quyết định... về nhà.

26. Chương 26: Đời Này Của Tại Hạ Chỉ Có Thể Cùng Với Công Chúa.

Muốn đánh được địch, điều đầu tiên chính là phải chuẩn bị thật kĩ càng. Cũng may đêm hôm nay trăng sáng, Vương Anh cùng Thiên Nam có thể an toàn mà về đến nhà.

Việc đầu tiên khi về đến nhà phải chuẩn bị, đó chính là quà hồi lộ.

Vương Anh cùng Thiên Nam suốt mấy ngày sau đi khắp nơi lùng sục, cố tìm kiếm của ngon vật lạ cùng Ái Nhi. À đúng. Còn Ái Nhi. Chuyện vui này sao có thể thiếu nàng chứ? Vẫn là Ái Nhi ham chơi hơn Tiểu Bạch. Nàng vốn hiểu Vương Anh, sớm đã chuẩn bị kĩ càng, Vương Anh cùng Thiên Nam vừa xuất hiện, nàng đã nhảy ra chặn ngay trước mặt bọn họ miệng cười toe toét.

Ngao ngán. Hai từ có thể diễn tả được tâm trạng của Vương Anh. Bà cô này rốt cuộc có là bạn hay thù, có sao lại 3 lần 7 lượt khiến hắn đứng tim như thế? Bất quá Ái Nhi đi theo cũng rất có ích. Hoàng huynh của nàng thích gì, nàng đương nhiên biết rõ. Chính vì thế, thành phố hà thành vào tháng 6 nóng nực bỗng nhiên náo loạn bởi một cảnh như thế này.

-Đi mua tranh nghệ thuật. Hoàng... à quên. Anh trai ta rất thích tranh nghệ thuật.

-Đi mua đồ ăn. Anh trai ta thích ăn đồ lạ nhưng ngon.

-Còn nữa. Các người phải thử sẵn mấy chiêu thức quái quái gì đó. Cái đó anh của ta cũng rất thích.

-Vương Anh. Người chạy đi mua thật nhiều quần áo. Thật đẹp nhá.

-Thiên Nam. Anh đi mua mút về cho em.

Ái Nhi lượn qua lượn lại, hét ông ổng lên giữa đường giữa phố. Vương Anh cùng Thiên Nam thì phải cười hai con xe chiến, chạy hết khắp phố phường, tìm mua đủ các loại hồi lộ. Suốt hai ngày rong ruổi, cả bọn cuối cùng cũng hoàn thành khoản mua bán.

Tiếp theo, đương nhiên là chuẩn bị kế hoạch B.

Hoàng huynh của Ái Nhi, tức phụ hoàng của Tiểu Bạch, có lúc rất dễ mua chuộc, nhưng có lúc cũng rất khó chơi. Dù sao thì vẫn là một lão già không thể xem thường. Bất quá hai cái đầu nham hiểm phải chụm lại, xúm xít trong phòng, Thiên Nam ngây thơ đương nhiên bị đá ra ngoài một cách không thương tiếc bởi lí do, ngây thơ quá mức cần thiết.

Kế hoạch tác chiến được vạch ra một cách rất rõ ràng. Hoàng thượng lần này e muốn từ chối cũng rất khó khăn. Vương Anh xa cách Tiểu Bạch lâu ngày, nhớ nhung sắp không chịu nổi rồi, lại còn lo Tiểu Bạch thổ lộ ngốc nghếch này sẽ khóc lóc không ngừng, hại con hắn hoảng sợ. Chính vì thế, ngày trăng tròn tiếp theo được ấn định làm ngày quay về quá khứ của 3 nhân vật vừa mới mất tích ở thời cổ.

.....

Suốt mấy ngày nay Tiểu Bạch trở nên rất lạ. Cô không khóc, lại còn ăn uống ngủ nghỉ rất đều đặn. Bất quá vẫn chỉ có nụ cười không chịu nở trên môi. Hoàng thượng đương nhiên biết rõ chuyện này. Nhưng hôn sự này...

Suốt mấy hôm lùng sục, đám người hoàng cung cuối cùng cũng đành chịu bó tay, không tìm ra được tung tích của hai vị công tử kia cùng Ái Nhi cách cách. Cả 3 như đã bốc hơi khỏi đây vậy. Không để lại một chút tung tích gì. Đám lính trong cung truyền tai nhau về 2 con người bí ẩn kia. Người thì nói bọn họ là siêu trộm. Người thì nói bọn họ là yêu tinh. Thế nhưng nhiều nhất vẫn là nghi vấn bọn họ rốt cuộc có phải là thần thánh trên trời hay không. Cho đến ngày thứ 7 mất tích, cả 3 người mới xuất đầu lộ diện.

Hoàng thượng sau buổi yết triều, cảm thấy có chút mệt mỏi. Đang còn nghỉ ngơi một chút thì bên ngoài bỗng truyền đến một trận ồn ào.

Ái Nhi cùng Vương Anh thanh thoi đi bên trước, Thiên Nam oằn tù tì bị thua, đành phải khệ nệ kéo theo một đống những thứ linh kính theo sau. Đám lính xung quanh do dự không biết làm thế nào cho phải. Hai công tử kia nguồn gốc thế nào còn chưa biết, huống chi là đi cùng Ái Nhi cách cách nổi tiếng đáng sợ?

Lúc hoàng thượng ra ngoài, 3 người kia cũng đã đến trước cửa Sùng Dương Cung. Ái Nhi nhìn thấy hoàng thượng, lập tức mỉm cười. Hoàng thượng vốn đã quen với việc này, ngó lơ nụ cười tà mị đầy ám chỉ của Ái Nhi đi, lên giọng bề trên.

-Các người làm gì vậy?

-Bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

3 người ngó lơ câu hỏi của hoàng thượng, hành lễ trước tiên.

-Ta hỏi các người đang làm gì.

-Tại hạ tới cầu thân.

-Cầu thân?

Hoàng thượng trở mắt nhìn Vương Anh. Tên này rốt cuộc là bị làm sao vậy? chẳng lẽ thái độ của ông còn chưa kiên quyết hay sao?

-Vào đây.

Hoàng thượng lạnh lùng buông một câu, dặn dò An thái giám vội hoàng hậu tới Sùng Dương Cung, sau đó chậm rãi bước vào tẩm cung.

.....

Hoàng hậu chỉ một khắc sau đã có mặt tại Sùng Dương cung. Vừa bước chân vào điện lập tức đã choáng ngợp với hoàn cảnh.

Vương Anh lần lượt dỡ từng thứ xuống, dâng lên cho hoàng thượng. Hoàng hậu đương nhiên cũng có phần. Ái Nhi đứng một bên thuyết minh, Vương Anh thì đưa ra từng thứ dâng lên hoàng thượng cùng hoàng hậu.

-Mứt dâu. Thơm mát, nhẹ dịu. Có thể thưởng thức cùng bánh mì.

-Bức tranh nàng Mona-lisa của họa sĩ Leonardo da Vinci. Là kiệt tác bao nhiêu người mơ ước.

-Các loại thức ăn Pháp.

-Quần áo nam xịn. thích hợp để mặc trong mùa hè oi bức.

-Bộ đồ trang điểm hàn quốc xịn. Có thể làm cho làn da trở nên sáng mịn.

-Kem sâm loại xịn. dùng để dưỡng da.

-Các loại sữa tắm, dầu gội, thay thế cho những cánh hoa được rải vào bồn tắm.

-Balah balah...

Những thứ được đọc ra phía trên tuyệt đối không phải là những thứ hoàng thượng cùng hoàng hậu đã từng nghe qua. Của ngon vật lạ, điều này đã được đáp ứng một cách mỹ mãn. Hoàng hậu vừa mới cách đây mấy hôm còn ghét tên Vương Anh này vô cùng, vậy mà hôm nay đã cảm thấy có cảm tình không nói nên lời được. Bất quá chàng trai đi cùng Vương Anh cũng rất đáng yêu a. Nếu như cùng một lúc có thể hốt gọn hai anh chàng này làm rể, xem như nhà cũng thật có phúc.

Thế nhưng đó mới chỉ là hoàng hậu. Hoàng thượng của chúng ta là người như thế nào chứ? Nham hiểm thì không đến nỗi nham hiểm. Thế nhưng lại là con người sắt đá vô cùng. Gương mặt của ông trước sau như một, vẫn lạnh như tiền.

Vương Anh bất quá vẫn vòn trò chưa gỡ ra. Hấn tiến lên phía trước, ôn nhu cất lời.

-Nếu như những thứ lễ vật trên vẫn chưa đủ để bệ hạ hài lòng, vậy thần xin phép biểu diễn một tài lẻ khác, mong bệ hạ suy xét cho hôn ước này. Đầu tiên, kính mời bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương ra đại sảnh bên ngoài.

Hoàng hậu nghe đến diễn trò, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, không cần nói hai lời, túm váy bước nhanh ra ngoài. Hoàng hậu nổi tiếng khó tính, nhưng lại có một đặc điểm rất đáng yêu, chính là ngây thơ vô đối. Tiểu Bạch

nhà ta ngày thơ, e cũng là di truyền từ hoàng hậu. Thế nhưng hoàng thượng vẫn một mực im lặng, chẳng nói chẳng rằng, đi theo hoàng hậu ra ngoài đại sảnh.

Vương Anh sớm đã biết hoàng thượng thế nào cũng hành động như thế, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười, tiến bước ra ngoài.

Vương Anh trước đây có xem mấy trò ảo thuật trên tivi, cảm thấy nhảm nhí vô cùng. Cái gì mà thổi ra lửa, چرا đôi người? Hắn chỉ cần liếc qua một cái cũng biết tuyệt kĩ của bọn này. Thông minh như hắn, đương nhiên cảm thấy những trò này quả thật vô bổ. Hắn đâu có ngờ mấy trò mà hắn cho là nhảm nhí này lúc này lại có ích như vậy?

Vương Anh đứng giữa trời, giữa điệu nhạc vui nhộn, vẻ mặt tươi cười, miệng thổi ra những tia lửa dài. Đám người trong cung hiếu kì vô cùng. Xưa nay cảnh tượng này chưa hề diễn ra, bọn họ có thể không hiếu kì sao?

Màn tiếp theo. Thiên Nam ở trong hộp, nằm ngang, im lặng. Vương Anh cầm cây چرا, چرا qua چرا lại, cho tới khi cả hộp đứt đôi.

Hoàng hậu nhìn thấy, hoảng sợ vô cùng, đưa hai tay che lấy mắt, miệng thì la hét không thôi. Bà có ngờ đâu chỉ một lát sau, Vương Anh ghép đôi chiếc hộp lại, Thiên Nam lại vẫn chui ra như thường trước con mắt kinh ngạc của đám lính trong cung. Ngay cả hoàng thượng cũng tròn xoe mắt nhìn.

Sau vài màn biểu diễn những trò kì lạ không tưởng. Vương Anh cùng Thiên Nam kết thúc bằng màn bắn pháo hoa hoành tráng. Từng cây pháo được bắn lên nở bung thành hàng ngàn tia sáng, rực rỡ vô cùng. Cũng may lúc biểu diễn xong trời đã xẩm tối, có thể nhìn rõ được pháo hoa, lại khiến cho cảnh tượng càng thêm lung linh. Hoàng hậu thích chí đến mức nhảy cẫng lên, vỗ tay liên hồi. Hoàng thượng tuy không tỏ ra cảm xúc gì, thế nhưng ánh mắt vẫn là dán lên chữ “Xin đồng ý hôn sự này” Xếp bằng hàng ngàn tia pháo trên trời kia.

Vương Anh tiến về phía trước hoàng thượng, cúi rạp người xuống, thành tâm nói.

-Thần quả thật rất yêu thương công chúa. Người cũng thấy công chúa rất yêu thương thần. Vậy người có sao lại còn ngăn cản thần cùng công chúa?

Hoàng thượng đưa mắt nhìn Vương Anh, hừ một cái.

-Người chứ cười xin dâng hoàng đã to gan mạo phạm đến công chúa. Tội này quả thật đáng chết. Thế nhưng dù sao công chúa cũng thật lòng thật dạ với người. Nếu ta không đồng ý, nó chắc chắn sẽ oán ta đến già. Thế này đi. Người cùng ta đánh một ván cờ. Nếu người thắng, ta sẽ gả công chúa cho người, tổ chức hôn lễ thật linh đình, cho phép người đưa công chúa về nước của người.

.....

Bàn cờ được đặt ra ngay chính giữa Sùng Dương Cung, ngoài trừ hoàng thượng cùng Vương Anh ra, không có ai được phép vào trong. Hoàng hậu đứng bên ngoài lòng như lửa đốt. Một chàng rể ưng ý như thế, nếu lỡ bị phu quân của bà đánh bại, nhất định bà sẽ tiếc nuối cả đời không thôi.

-Mẫu thân!

Tiểu Bạch thẳng thốt kêu lên, chạy tới bên cạnh mẫu thân của mình. Nàng chỉ vừa nghe Ái Nhi báo tin, nghe xong liền lập tức chạy tới đây. Rồi cuộc Vương Anh trở về lúc nào, có sao lại không ai cho nàng hay như thế?

-Sa Sa. Con đến rồi.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn Tiểu Bạch, nụ cười đã ôn nhu đi mấy phần. Con gái của nàng đã lớn thật rồi, còn có thể chọn cho mình một ý lang trung tốt như vậy.

-Mẫu thân. Huynh ấy sao rồi? Phụ hoàng không phải đã lại nhốt huynh ấy lại rồi chứ?

-Đừng lo. Phụ hoàng của con còn đang thử sức cậu ấy.

Gánh nặng trong lòng Tiểu Bạch vơi đi ít nhiều. Rốt cuộc là không sao. Báo hại cô lo lắng như vậy. Phụ hoàng của cô đã đồng ý thử sức, như vậy có nghĩa là hôn sự này có hi vọng. Bất quá phụ hoàng của cô cũng không phải tầm thường. Cao thủ đánh cờ khắp đất nước này, chưa ai có thể đánh bại được phụ hoàng. Vương Anh mặc dù thông minh là thế, nhưng có thắng nổi hay không, e còn là vấn đề nghi vấn lớn.

Suốt cả mấy tiếng chờ đợi, trong lòng Tiểu Bạch nóng như lửa đốt. Nếu như Vương Anh không thắng được thì sao? Nếu như Vương Anh làm phụ hoàng phật lòng, lại bị phụ hoàng giam lại làm sao? Hết nếu như này đến nếu như khác không ngừng hình thành trong đầu Tiểu Bạch. Cả Ái Nhi và Thiên Nam sớm cũng đã bị bộ dạng của Tiểu Bạch dọa cho chết khiếp, đứng ngồi không yên. Tại sao lại lâu như vậy chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra bên trong sao?

Đúng lúc mọi người sắp không chịu đựng được, cánh cửa Sùng Dương cung đột nhiên mở bật ra. Hàng chục con mắt mở tròn nhìn vào cảnh tượng đang dần hiện ra trước mắt, không biết nên tin hay không.

Hoàng thượng bá vai bá cổ Vương Anh, cười ha hả bước ra từ Sùng Dương Cung.

-Rất tốt.Cứ vậy đi. 2 ngày nữa hôn lễ sẽ được diễn ra. Ta cùng hoàng hậu sẽ tiễn các người. Còn Ái Nhi cùng Thiên Nam đứng không. Thật tốt quá. Cuối cùng cũng đã tìm được lang quân cho nó. Tốt lắm. Tốt lắm

Về mặt hoàng thượng rạng rỡ hết mức có thể. Vương An trên môi vẫn ẩn hiện nụ cười vương chút xảo trá. Nhìn thấy Tiểu Bạch, nụ cười của Vương Anh lại càng tươi hơn. Ánh mắt chan chứa yêu thương của hắn dán chặt vào Tiểu Bạch, khiến cho cô tự chủ không được, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Ái Nhi sớm đã biết, nếu như Vương anh thuyết phục được hoàng huynh, hôn sự của nàng cùng Thiên Nam chính là không phải lo lắng gì nữa. Lại không ngờ Vương Anh lại thành công mỹ mãn như thế này. Ái Nhi đưa ánh mắt nhìn Vương Anh, bắt lấy ánh mắt đầy hàm ý của hanwsn.

-Giỏi lắm.

-Quá khen.

.....

27. Chương 27: Đám Cưới Kỳ Lạ Nhất Thế Gian.

Mọi chuyện diễn ra chớp nhoáng đến mức ngay đến hôn sự diễn ra, Tiểu Bạch cũng không cách nào tin được. Ngay cả khi ngắm mình đã trang điểm thành tân nương ở trong gương, Tiểu Bạch cũng ngờ người ra.

-Tiểu Bạch. Con đang nghĩ gì thế?

Ái Nhi nhin không được, lên tiếng hỏi Tiểu Bạch.

-Cách cách. Vương Anh rốt cuộc đã làm gì khiến cho phụ hoàng con thay đổi như thế?

-Hừm... -Ái Nhi nhún vai một cái.-Ta không biết. Có lẽ con nên tìm hắc thắc mắc thì hơn.

Tiểu Bạch lại đắm chiêu ngắm mình. Trang phục tân nương rực rỡ vô cùng, lấp lánh ánh kim. Cả cô, Cả Ái Nhi, hôm nay cả hai đều rất đẹp. Đẹp đến mức rực rỡ chói lóa.

Lúc hai tân lang cùng hai tân nương sánh bước trên thảm đỏ, cảnh tượng trở nên huy hoàng khôn tả. Khắp hoàng cung chưa bao giờ chứng kiến một hôn lễ nào rực rỡ như thế này. Hôn lễ được cử hành vào lúc đêm xuống, cũng là lúc hàng ngàn ánh nến được thắp sáng lung linh. Văn võ bá quan đều không khỏi trầm trồ. Cảnh tượng có thể nói là y như tiên cảnh, làm say đắm lòng người.

Vương Anh dẫn trai vô cùng, nâng lấy tay Tiểu Bạch, theo phía sau Thiên Nam cùng Ái Nhi, từ từ tiến đến trước mặt hoàng thượng. Những nghi lễ được diễn ra một cách long trọng. tân lang tân nương sau khi giao bái phu thê, cùng nâng ly chúc rượu hoàng thượng cùng hoàng hậu.

-Sa sa...

Hoàng hậu rơm rớm nước mắt, nhận lấy ly rượu đào từ tay Tiểu Bạch. Hoàng thượng khoé mắt cũng như đọng lại chút nước, nhìn Vương Anh dấn dờ.

-Người nhất định phải chăm sóc con gái ta cẩn thận.

-Nhất định.

Câu nói chắc nịch của Vương Anh khiến cho hoàng thượng yên tâm đi mấy phần. Con gái ông đã lớn thật rồi. Đã xuất giá rồi. Bất quá may mắn thay, sau này ông có thể thường xuyên đến thăm nó.

Hôn lễ diễn ra suốt mấy ngày đêm. Văn võ bá quan say sưa thưởng thức ca múa, không để ý tân lang tân nương cùng hoàng hậu hoàng thượng đã biến mất từ lúc nào. Thời điểm này mới chính là thời điểm mà hoàng thượng trông ngóng nhất. Lễ rước dâu đặc biệt.

Vương Anh cùng Thiên Nam thận trọng tìm đến cảnh cửa thời gian. Mấy hôn đã đẹp dễ vẫn im lìm phẳng lặng. hoàng hậu tránh không được, đưa ánh mắt thắc mắc nhìn Hoàng thượng.

-Hoàng thượng....

-Suyt!

Hoàng thượng vẻ mặt thích thú, đưa ngón tay lên ra hiệu cho hoàng hậu. Ông cùng Vương Anh đã sớm bàn bạc đến lễ rước dâu kì dị này. Chính vì vậy, những lính canh xung quanh cung của Ái Nhi sớm đã được điều động đi chỗ khác. Trong đám 6 người ở đây, duy chỉ có hoàng hậu là mù mờ không biết gì.

Cảm giác bị giật một cái ở bụng quen thuộc chào đón Vương Anh lúc hắn chạm tay vào hòn đá, kéo theo 5 người kia. Trắng trong vành vạnh phía trên cao, đầy đặn y như tình yêu bền chặt của 3 đôi này vậy.

.....

3 năm sau:

-Khổng tử. Con nghe thấy không? Đứng lại đó cho ta?

-Không được. Con muốn về tìm ông ngoại.

Khổng tử 5 tuổi, là con trai đầu của Tiểu Bạch cùng Vương Anh lon ton chạy về phía thùng rác đầy bí ẩn, miệng cười toe toét.

-Khổng tử. Chờ dì. Dì cũng muốn về thăm hoàng thúc.

Ngọc Nhiên, cũng 5 tuổi, lon ton chạy theo sau Khổng tử.

-AAA. Tuyệt đối không được. Cách cách mà biết sẽ giết ta mất. Khổng tử. Ngọc Nhiên. Làm ơn dừng lại đi. Tại sao lại chạy nhanh quá vậy.

-Mẹ à. Nếu mẹ không chạy được thì cứ để bọn con đi một lát thôi. Trời tối thế này. Mẹ vừa chạy vừa vấp. Còn đuổi theo bọn con làm gì?

Tiểu Tử Khổng Tử thông minh hơn người từ nhỏ, lên tiếng khuyên mẹ hắn, đôi chân nhỏ vẫn thoăn thoắt chạy. từ lúc hắn biết nhận thức đến bây giờ, vẫn chỉ có ông ngoại là được lòng hắn nhất. Chính vì thế, chỉ cần biết đi, hắn đã lăm chằm bò về phía ba mẹ hắn thường đem hắn đến về thăm ông ngoại.

Tiểu Bạch thiếu nước khóc oà lên. Cô rốt cuộc kiếp trước đã làm gì nên tội, có sao kiếp này lại bị cả hai cha con nhà này bắt nạt? Bất quá may mắn cho cô. Khổng Tử cùng Ngọc Nhiên chưa kịp chạy tới thùng rác, phụ hoàng của cô cùng Vương Anh đã xuất hiện trên 6 hòn đá thần.

-Vương Anh ca ca. Phụ hoàng

Tiểu Bạch lúc này khóc oà lên, chạy tới sà vào lòng Vương Anh, ánh mắt rõ ràng là uỷ khuất vô cùng. Vương Anh vừa nhìn thấy Tiểu Bạch đã cười rõ tươi.

-Sao thế? Cứ để cho bọn chúng về thăm hoàng thượng. Có gì không tốt đâu?

-Nhưng mà...

-Thôi được rồi. Tiểu Bạch. Về nhà thôi. Đừng để phụ hoàng đứng ngoài gió quá lâu.

Đám người vui vẻ ồn ào dắt díu nhau về ngôi biệt thự sang trọng, lại bắt gặp Thiên Nam cùng Ái Nhi đứng lúc đi khám thai cho Ái Nhi về, vui vẻ cùng nhau bước vào nhà. Ngôi nhà mờ mờ ảo ảo giữa sương lạnh mùa đông, phía trên cao, thật kì lạ, lại có ánh trăng tròn vành vạnh như tăng thêm nét mờ ảo của cả ngôi nhà đầy hạnh phúc bên trong.

— — — — — THE END — — — — —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bach-o-ben-anh>